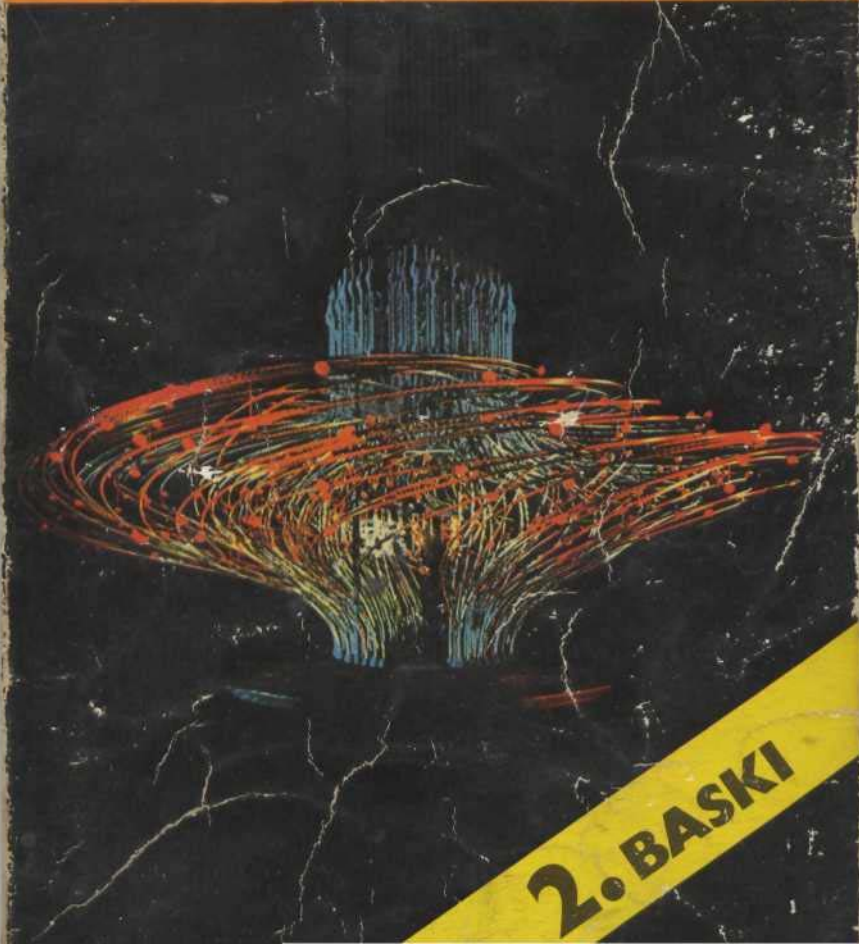

Milliyet
YAYINLARI

GÜNÜN KİTAPLARI

tohum ve evren

ERICH VON DÄNIKEN

MİLLİYET YAYIN LTD. ŞTİ. YAYINLARI
Günün Kitapları: 20

Yayın hakkı (Copyright): ECON Verlag GmbH-ONK Milliyet Yayın Ltd. Şti.

Orijinal adı: Aussaat und Kosmos

Grafik Düzen: İsmet İslimyeli

Birinci baskı: Ocak 1975 İkinci baskı: Mart 1975

TARAMA VE DÜZENLEME: AYHAN

TARİH: NİSAN-2006

EMAIL: matrixx2030@hotmail.com

BİRİNCİ BÖLÜM

BU benim için yüzyılın en inanılmaz, en akla gelmez öyküsüdür.

Eğer gördüğüm şeylerin fotoğrafını çek-meseydim bir «Science Fiction Story» den söz edilebilirdi.

Oysa bir düşün, ya da hayal değil, somut bir gerçek var ortada.

Güney Amerika'da, binlerce kilometre çapındaki bir alan içinde herhangi bir zamanda, bilinmeyen kişiler tarafından yapılmış, yeraltı tünelleri bulunuyor. Peru ve Ekvator'daki bu tünellerde yüzlerce kilometre gidildi ve gerekli ölçümler yapıldı. Her şeyden önce bu, ufak bir başlangıçtır ve dünyanın olanlardan haberi yoktur.

21 temmuz 1969'da **Arjantinli Juan Morloz**, Guayaquil'deki Noter Dr. Gustavo Falconi'ye. birkaç tanık tarafından imzalanmış hukukî bir

tapu bıraktı. Bu tapu Juan Morioz'ı, Ekvator devletinde tünel kâşifi olarak gösteriyordu. İspanyolca yazılmış olan belgeyi, bir Birleşmiş Milletler tercümanına çevirttirdim. Belgedeki en önemli kısım o inanılmaz şeyle ilgiliydi:

«Juan Moricz, Macaristan doğumlu, Arjantin uyruklu, pasaport No: 4361689... Ekvator Cumhuriyeti sınırları içinde, Morona-Santiago kentinin doğu kesiminde insanlık için kültürel ve tarihsel açıdan büyük değer taşıyan yapıtlar buldum. Bu yapıtlar özellikle metal levhalardan oluşmakta, insanlığın şimdiye dek bilmediği ve delillerine rastlamadığı, kaybolan bir uygarlığın tarihsel özetini vermektedirler. Çeşitli biçimlerdeki yapıtlar, bir takım oyuklar içinde durmaktadır. Bu buluşu mutlu bir olanak sayesinde başarmış bulunuyorum.

«Bir bilim adamı olarak kendime özgü yöntemlerle Ekvator kabilelerini folklorik, etnolojik ve dilbilimsel yönlerden inceledim...

«Bulduğum yapıtlar aşağıdaki özellikleri göstermektedirler:

«1) Çeşitli büyüklük ve renkteki taş ya da metal cisimler.

«2) Üzerlerine yazı ve şekillerin işlendiği metal levhalar. Bu levhalar yok olan bir uygarlık hakkında bilgilerle beraber, insanın kökeni ve insanlık tarihinin bir özetini veren düzenli bir metal kütüphaneyi oluşturmaktadır.

«Buluşlarım, Medenî Kanununun 665. maddesine göre beni, metal levhaların ve diğer cisimlerin yasal sahibi yapmıştır.

«Fakat kanımca, kendi arazim üstünde bulmadığım bu kalıntılar inanılmaz derecede büyük kültürel değer taşıdıkları için, 666. madde gereğince devlet kontrolü altında tutulacaklardır. »

«Ekvator Cumhuriyeti'nin Sayın Başkanı, sizden, bilimsel bir komisyon kurup bulduğum şeyleri denetlemenizi ve onların değerlerini korumanızı rica ediyorum...

«Kuracağınız komisyona, sözünü ettiğim yerin tam coğrafi durumunu ve girişini, şimdiye dek orada bulduğum nesnelere göstereceğim...»

iMoricz, kendisine uslu birer yardımcı olan ve tehlikeli kabileleriyle arabuculuk görevini başarıyla yerine getiren Peru'lu yerlilerle birlikte araştırmalar yaparken, 1965 haziranında yeraltı tünellerine rastladı. Yaratılışı gereği kuşkucu bir insandı. Sonuca ulaşmadan herhangi bir açıklama yapmayı doğru bulmadığı için, üç yıl süreyle kimseye bir şey söylemedi. Ancak bu yeraltı tünellerinde birkaç kilometre yol alıp ilginç nesnelere bulduktan sonra, 1968 ilkbaharında Başkan Valasco IBARRA'nın huzuruna çıkabilmek için izin istedi. Fakat kendisinden önceki bütün başkanların ayaklanmalar sonucu devrildiği bir ülkenin başkanı, müthiş şeyler bulduğunu iddia eden biri için zaman ayıramazdı. Saray yetkilileri bu inatçı arkeologu çok kibar buluyor, ona uzun bir bekleme süresinden sonra, Sayın Başkan'ın kendisini kabul edebileceği garantisini veriyorlardı. Moricz, ancak 1969

yılı için bir randevu koparabildi. Ve büyük bir acı içinde, yeraltı labirentlerinde sürünmeye devam etti.

Juan Moricz ile 4 Mart 1972'de buluştum. Avukatı Dr. Matheus Pena onu telefon ya da telgrafla herhangi bir yerde yakalayabilmek için iki gün uğraştı. Ben, yanımda yeterli ölçüde yazılı material ile bürosunda oturuyordum. Açık söylemek gerekirse, biraz sinirliydim. Çünkü yapılan bütün tanımlamalara göre, Morioz kendisine çok zor yaklaşılabilen, yazı ile uğraşan kişilere güveni olmayan biriydi. Sonunda telgraflardan biri eline geçmişti. Telefon etti. Kitaplarımı okumuş. «Sizinle konuşurum!» dedi.

4 Mart akşamı çıkageldi. Yüzü güneşten kararmış, saçları ağarmış, 45 yaşında, sıırım gibi bir adamdı. Konuşmayı pek sevmiyordu. Bunun için konuyu karşısındakinin açması gerekiyordu. Peşpeşe sıraladığım sorular onu neşe-lendirmişti. Yavaş yavaş «Kendisinin mağaraları »ndan söz etmeye başladı.

- Böyle bir şey olamaz! diye bağırdım.
- Olur, dedi avukat Pena. Her şey anlat

tığı gibi. Gözlerimle gördüm.

Morioz, beni oyuklarını ziyarete davet etti.

Morioz, Dr. Pena, Franz Seiner (Yol arkadaşım) ve ben bir Toyota-Jeep'e bindik. Yirmi dört saatlik yol boyunca sırayla araba kullandık. Oyuklara varmadan durduk, derin bir uykuya daldık. Sabah uyandıığımızda gökyüzü sıcak bir günün ilk müjdesini verirken, hayatımın en büyük serüveni başlıyordu.

Morona-Santiago eyaletinin Gualaquiza -S. Antonio- Yaupi üçgeni içinde, yabancılara düşman yerlilerin oturduğu bölgedeydik. Samanlık kapısı genişliğinde bir taş oyuktan içeri girdik. Attığımız her adımla birlikte gün ışığı da giderek karanlığa dönüşüyordu. Tepemizde kuşlar uçuşuyor, bir esinti hissederek ürperiyorduk. Başımızdaki miğferlerin lambaları ve cep fenerleri yanıyordu. Önümüze bir iniş boğazı çıkmıştı. 80 metre derinliğe kadar inen bir ip asansörle ilk platforma kaydık. Bu platformdan aşağı üstüste iki kez daha seksener metre aşağıya inilebilmekteydi. Bilinmeyen, yabancı bir ırkın binlerce yıl önce yaptığı yeraltı dünyasında yürüyüş başlamıştı.

Tünellerin hepsi istisnasız köşeli. Bazen dar, bazan geniş. Duvarları dümdüz. Çoğunlukla cilalanmış gibi. Tavanlarda düz. Üzerlerine cam bir örtü çekilmiş sanki. Her halde bunlar doğal tüneller olamazdı. Zamanımızın sığınakları da bunun gibi düz değil mi?

Duvarları ve tavanı elimle yokladığımda gülme tuttu beni. Kahkahalarım tünellerde yankılanıyordu. Morioz lambasını yüzüme tuttu ve sordu:

- Ne var? Bir şey mi oldu?
- Şu anda, bana bu işçiliğin baltalarla ya pıldığını söyleme cesaretini gösterebilecek bir arkeologu görmek isterdim doğrusu.

Artık, yeraltı tünellerinin varlığı konusunda kuşkuym kalmamış, içimi büyük bir mutluluk duygusu kaplamıştı. Morioz ve Pena, şimdi için-

de bulunduğumuz, yürüdüğümüz koridorlar gibi. Ekvator ve Peru'nun altında yüzlerce kilometre uzunluğunda tüneller olduğunu söylediler. «Şimdi sağa sapıyoruz!» diye seslendi Morioz.

Jumbo-jet hangarı kadar büyük bir salonun girişinde durduk. Burası bir dağıtım merkezi ya da, bir malzeme ambarı olabilir, diye düşündüm. Çeşitli yönlere giden tüneller buradan başlamaktaydı. Elimdeki pusuladan hangi yöne gittiğimizi öğrenmek istedim, ama pusulanın ibresi hareket etmiyordu. Morioz bana baktı:

- Boşuna uğraşma. Burada pusulanın çalışmasını olanaksız kılan ışınlar var. Ben ışınlardan anlamam, onları yalnızca seyrederim. Ama bu durum fizikçiler için ilginç bir araştırma konusu olabilir.

Yan koridorların birinin eşiğinde, yerde bir iskelet yatıyordu. Tertemizdi. Sanki bir doktor, öğrencilerine anatomi dersi vermek için bunu dikkatle hazırlamış, ayrıca üstüne altın tozu püs-kürtmüştü. Kemikler, el lambalarımızın ışığında saf altın gibi parlıyordu.

Morioz, lambaların ışıklarını söndürüp yavaş yavaş kendisini izlememizi söyledi. Ortalık sessizdi, adımlarımızı, nefesimizi, oldukça çabuk alıştığımız kuş uğultularını duyuyordum. Gecedен daha zifiri bir karanlık vardı.

- Işıkları yakın! dedi Morioz.

Dev bir salonun ortasında duruyorduk. Ağzımız açıkta, donup kalmıştık. Buluşundan gurur duyan Morioz, oyununu

öyle güzel hazırlamıştı ki, tıpkı yabancı turistlere, aynı oyunla, kuşkusuz dünyanın en güzel yapıtı olan Grand Place'i gösteren Brükselliye benziyordu.

Yedinci koridorun ulaştığı bu isimsiz salon, şaşırtıcı güzellik ve büyüklükteydi. Taban alanının 110x130 metre olduğunu öğrendim. Bu boyutların, Teotihuacan'daki güneş piramidinin boyutları ile hemen hemen aynı olduğunu düşündüm. Orada olduğu gibi burada da ustanın, o üstün teknisyenin kim olduğu bilinmiyordu.

Salonun ortasında bir masa duruyordu. Gerçekten bir masa mı? Belki de; çünkü bir tarafında yedi iskemle sıralanmış.

İskemle mi onlar?

Öyle görünüyor.

Taştan mı?

Hayır, taşa benzemiyor.

Tahtadan mı?

Hiç değil. Tahta olsaydı, binlerce yıl dayanmazdı.

Metalden mi?

Sanmıyorum. Dokunulduğunda bir cins plastik hissi veriyor, fakat oldukça ağır ve çelik gibi sert bunlar.

İskelelerin arkasında hayvanlar duruyordu. Dev kertenkeleler, filler, arslanlar, timsahlar, panterler, develer, ayılar, maymunlar, bizonlar, kurtlar ve aralarında sürünür gibi görünen salyangozlar, yengeçler. Sanki kalıp halinde dökülmüşler, güzelce ve zorlamasız yan-yana dizilmişlerdi. Tufan resimlerindeki Nuh'un gemisine aldığı hayvanlar gibi çift çift değillerdi. Bir zoologun istediği gibi cins cins, ya da, biyologun istediği gibi doğal evalüsyon sırasına göre de dizilmemişlerdi. Orada, sanki doğa kanunları geçersizmiş gibi, barış içinde duruyorlardı.

Burası çılgınlıkların hayvanat bahçesiydi ve tüm hayvanlar saf altındandı.

Noterlik belgesinde sözü edilen en değerli hazine, yani metal kütüphane de bu salondaydı. Hayvanat bahçesinin karşısında, konferans masasının sol arkasında, yer alan kütüphanede, boyutları 96x48 cm. olan milimetrik incelikte metal plakalar vardı. Uzun ve dikkatli bir kont-rola rağmen bu denli ince ve büyük metal kâğıtların nasıl bir maddeden yapıldığını anlayamadım. Yaprakların o inceliğe rağmen nasıl kıvrılmadığı da ayrı bir soruydu. Kitap sayfaları gibi yan yana yerleştirilmişlerdi. Üzerinde yazılar olan her yaprak, sanki düzgün bir makinede basılmıştı. Morioz, şimdiye dek metal kütüphanenin yapraklarını saymayı başaramamış. Ama bunların iki-üç bin kadar olabileceği şeklindeki tahminine ben de katılıyorum.

Metal sayfalardaki yazıların ne olduğu bilinmiyor. Fakat ilgili bilim adamları bu eşi olmayan hazineden haberdar edilirse, karşılırtır-malı çalışmalar yoluyla oldukça çabuk çözüme gidileceğinden eminim.

Kütüphanenin yaratıcısı kimdir, ne zaman

yaşadı? Önemli değil. Ancak yardımcıları ile birlikte, böyle çok sayılı, ölçülü metalfolieni yapabildiğine göre yalnızca bir tekniğe sahip değildi; aynı zamanda uzak geleceğe önemli şeyler duyurmak için gerekli yazı sanatını da biliyordu... Yapıt yerinde duruyor! Metalden yapılması, çağlar boyu, sonsuzda bile okunabilecek durumda kalabilmesi düşüncesine dayanmaktadır...

Bakalım yaşadığımız şu zaman, bu denli büyük bir yapıtın sırlarını öğrenmek için, işi ciddiye alacak mı? Bunu yine zaman gösterecektir.

Gerçekleri ortaya çıkartabilecek bir eski yapıtın okunması, güzelim, fakat sorularla dolu dünya düzenini tamamen altüst edemez mi?

Bütün dinlerin yürütücüleri, yaratıcıya inanmanın yerini, belki de yaratıcıyı öğrenmeye dönüştürebilecek tarihöncesi sırların ortaya çıkmasından korkmuyorlar mı?

İnsanoğlu, yaradılış tarihinin, kendisine bir dinsel masal gibi empoze edildiğinden, tümüyle farklı şekilde oluştuğunu öğrenmek istiyor mu acaba?

Tarihöncesi uzmanları gerçekten kuşkusuzca ve ciddi olarak asıl gerçeği arama yolundalar mı?

Hiç kimse kendi yaptığı gökdelenden kendisini isteyerek yere atmaz.

Tünel sisteminin koridorları ve duvarları çıplaktı. Luxor civarındaki «Krallar Vadisi»nin

derin mezar odalarındaki gibi resimler, dünyanın her yerindeki tarihöncesi oyuklarda rastlanılan süsler (Relyefler) burada yoktu. Onların yerini, adım başında göze çarpan taş figürler almıştı.

Moricz'in 12 cm. yüksekliğinde, 6 cm. genişliğinde taştan bir muskası var. Bunun ön yüzüne çocuk eliyle çizilmiş hissini veren, altıgen vücutlu, yuvarlak başlı bir insan resmi kazınmış. Resmin sağ elinde ay, sol elinde güneş vardır. Haydi, bu o kadar hayret verici değil diyelim, fakat iki ayağın bastığı yuvarlak dünya çizimine ne buyrulur? Bu, ilkel resimlerin taşlara oyulduğu zamanlarda, atalarımızın hiç olmazsa seçkin bir zümresinin bir küre üstünde yaşadığımızı bildiklerine açık bir delil değil midir? Muskanın arka yüzü, yarım ayı ve ışıldayan güneşi tanımlıyor. Her türlü kuşkuyu bir yana bıraktım; bu taş muska, tünellerin orta taş devrinde (M.Ö. 9000-4000) mevcut olduğunu kanıtıyor gibime geliyor.

29 cm. yükseklik, 53 cm. genişlikteki bir başka taş levhada bir hayvan oyması var. Bunun dev bir dinazor olduğunu sanıyorum:: Resme bakılırsa, soyları tükenen bu eski hayvanlar karada, ön bacaklarından daha uzun olan arka bacaklarıyla hareket ediyorlar. Hayvanın kocaman gövdesi (Dinazorlar 20 m. uzunluğunday-dılar) bu küçültülmüş resimde bile fark edilebilmektedir. Ayrıca üç parmaklı oluşları da sanımı kuvvetlendirmektedir.

Eğer benzetmem «Doğru» ise, çok garip bir

şey olacak. Çünkü bu yaratıklar arz orta çağının ileri tebeşir döneminde yaşamışlardı. Yani bugünkü kıtalar şekillenmeye başladıklarında; bundan 135 milyon yıl önce. Uzun boylu teorilere gitmeden yalnızca şu soruyu sormak isterim: O zamanlar hangi düşünen yaratık böyle dev bir sürüngen görmüştü?

Önümüzde taştan oyulmuş bir insan iskeleti duruyordu. On çift kaburga saydım, kusursuz bir anatomiydi bu. Yoksa o çağda insan vücudunu bir heykeltraşa model olsun diye açan anatomistler mi vardı?

Wilhelm Conrad RÖNTGEN, X-ışınları adını verdiği «yeni bir ışın türü» bulmuştu. Bilindiği gibi ancak 1895 yılının olayıdır bu! Bir büroda, pardon, bir kare taş odada

Morioz, bir kubbe gösterdi. Kubbenin çevresinde karanlık yüzü, başlarında sivri şapkalar, ellerinde savurmaya hazır mızraklar tutan, dizi dizi bekçiler var. Sanki kendilerini savunmaya hazırlanmışlar. Kubbenin üstünde uçan, süzülen yaratıklar görünüyor. Cep fenerimin ışığında «romanesk» kubbe girişinin arkasında iki büklüm öne eğilmiş bir iskelet gördüm, İskelet pek şaşırtmadı beni. Asıl şaşırtıcı olan kubbenin modeliydi! İlk kubbeyi Heinrich Schliemann, 1874-1876 yıllarında kuzeydoğu Pelepones'de yaptığı kazılarla «Myken» kalesini ve kentini ortaya çıkardığında bulmuştur. Ve bu kubbe 14. yüzyılın sonunda Achaer'ler tarafından yapılmıştı. Okul-da öğrendiğime göre, Roma'daki Pantheon, zaman sonrası dönemin 120-125. yılları arasında,

Harian tarafından yapılan ilk kubbedir. İşte şimdi bu kubbeyi en eski kubbe modeli diye tanımlıyorum...

Bir taş kaidenin üstünde top burunlu bir palyaço oturmaktadır. Bu küçük adam kulaklarını örten miğferini başında gururla taşımakta. Kulak memelerinde bizim telefonlara benzeyen kulaklıklar var. Miğferin alın kısmında çapı 5 cm., kalınlığı 1 cm. ve üzerinde 15 delik bulunan bir kapsül göze çarpıyor. Boyundaki kolyenin üstünde ise telefon numaratorüne benzeyen delikler bulunuyor. Aynı zamanda cücenin giysisi de çok ilginç. Uzay pilotlarının giysilerin; andırıyor. İçindeki parmakları tehlikeli kontakt-laıdan en iyi biçimde koruyan eldivenleri var.

Eğer, Madrit'teki Amerikan Müzesi'ni ziyaretim sırasında, kilden yapılmış aynı modelini görmeseydim, kolları arasında motosiklet miğferli, çekik gözlü, çömelmış bir çocuk tutan kanatlı bir annenin, burada rastladığım fi-gürü üzerinde hiç durmayacaktım.

Adı geçen oyuklar ve hazineleri üzerine kitaplar yazılabilir ve yazılacaktır da! Bu kitaplarda pek çok şeyin yanında, üç-beş başlı bir yaratığı tanımlayan, iki metre yükseklikteki taş oyma işlerinden; üzerinde sanki ilkokul öğrencilerinin ilk yazı denemelerini belirten karalamaların bulunduğu üç köşeli levhalardan, altı yüzünde geometrik şekillerin yer aldığı küplerden; bumerang gibi eğik, üzerinde yıldızların kaynaştığı 114 cm. uzunlukta 24 cm. genişlikteki düz sabun taşından da söz edilecektir...

Tünelleri kim yaptı; o garip, fakat anlamlı yapıları hangi heykeltıraş yonttu, bilen yok. Yalnız bana göre bir nokta açık-seçik ortada: Tünel yapımcıları ile taş işleyicileri aynı adamlar-değillerdi. Çünkü bu işlemler dekoratif amaçtan uzak görünmektedir. Gördükleri ve duydukları şeyleri taşlara kazıyan adamların, bunları önceden yapılmış yeraltı tünellerinde depo ettikleri olasılığı akla yakındır.

Bu tarih hazinelerine açılan kapı, hâlâ yalnız birkaç güvenilir kişi tarafından bilinmekte ve vahşî bir kızılderili kabilesi tarafından korunmaktadır. Kızılderililer çalılıklarda saklanmakta, kamışlarından fırlattıkları zehirli oklarla yabancıların hayatlarını kelimenin tam anlamıyla söndürmektedirler. Morioz, yerlilerin reisi ve uygarlıkla ilişki kuran üç kabile mensubu tarafından dost olarak kabul edilmiştir.

Her yıl ilkbahar başlangıcında (21 Martta) kabile reisi tapınmak için, tek başına, birinci platforma kadar inmektedir. Reisin yüzü, tünel girişindeki kaya üstünde bulunan şekillerin kop-yalarıyla süslüdür. Tünel muhafızlarının kabilesi bugün bile maske ve oyma işleri yapmaktadır: «uzun burunlu insan yüzleri» (Bunlar gaz maskeleri mi acaba?). Morioz'in dediğine göre, bu yörede bir zamanlar gökyüzünden inen, uçan bir yaratığın kahramanlıkları anlatılır. Fakat kızıl-derilileri ne konuşmayla, ne de hediyelerle bu oyuklara indirebilmek mümkün değildir.

- Hayır! diyorlardı Morioz'e. Orada, aşağıda ruhlar yaşıyor!

İşin en ilginç yanı kızılderili reislerin uygar dünyaya olan borçlarını altınla ödemeleri ve kendilerine yararı dokunan dostlarını 500 yıllık geçmişlerinden kalma altın işleriyle ödüllendirmeleridir.

Tünellerdeki yürüyüşümüz sırasında, Mo-rioz fotoğraf çekmeme sık sık engel oluyordu. Her defasında, ayrı nedenler ileri sürüyordu. Bazen, içerdeki ışınların negatifleri kullanılmaz hale getireceğini, bazen flaştan çıkan ışınların metal kütüphaneye zarar verebileceğini söylüyordu. Önce bu gerçekleri anlayamamıştım. Fakat birkaç saat sonra Morioz'ın yeraltındaki garip tutumunu çözer gibi oldum. İnsan, sürekli gözetlendiği, bir büyüü bozduğu, bir felâkete yol açacağı duygusundan kurtulamıyordu. Acaba çıkış yolları kapanır mıydı? Bir daha gün ışığını görebilecek miydik? Flaş ışığı senkronize edilmiş laser ışınlarını harekete mi geçirecekti? Yoksa ciddi işlere girişenlerde uyanan çocuksu düşünceler mi bunlar? Belki... Orada, yerin altında yaşayan bir insan, bu tür soyut düşünceler için anlayış gösterir, Durumun tehlikeli olup olmadığı ise, ancak modern teknik araçlarla anlaşılabilir.

Altın yığınlarını önümde gördüğümde fotoğraf çekmem için ricada bulundum. Yalnızca bir tek resim çekecektim. Bir altın kütüğünün yerinden oynatılması gürültü çıkartır; gürültü çıkınca da tavandaki taşlar çığ gibi dökülür gerekçesiyle isteğim geri çevrildi. Morioz kızgınlığımı görüp gülüyordu. «Merak etme, aynı gü-

zellikte altın yığınlarının resmini çekebileceksin, ama bu kadar büyük yığın olmayacak. Rahatladın mı şimdi?, dedi.

Bu karanlık oyuklardaki muhteşem hazinenin Güney Amerika müzelerinde görülemeyeceğini biliyordum. En büyük altın hazinesi, Ekvator'da deniz seviyesinde 2500 m. yükseklikteki Cuenca'da, Maria Auxiliadore kilisesinin arka avlusuna bulunuyordu.

Paha biçilmez değerdeki altınların istifçisi olan rahip Carlo Crespi 45 yıldan beri Cuenca,-da yaşamaktadır. Kızılderililer onu güvenilir bir dost saymış geçen on yıldan beri en değerli altın ve gümüş sanat eserlerini kendisine hediye etmişlerdir. Bugün bile hediyelerin arkası kesilmemiştir.

Rahip Crespi'nin altın varlığını duyuran ev bu hazinenin ilk kez fotoğrafını çeken benim.

İyi Peder'in, ziyaretçilerini kandırmaya meraklı olduğu konusunda daha önceden uyarılmıştım. Çok geçmeden bunu tattım. Peder, bütün ciddiyetiyle bana bir demir nesne gösterdi. Bu, bir ütünün alt kısmıydı. «Bak,» dedi, «anlaşıyor ki, İnka kralları o günlerde bile pantolonlarını ütülüyorlardı!» Güldük ve Peder Crespi, bizi hazine odalarına götürdü. Birinci odada, taş yontucularının bıraktıkları yapıtlar vardı. İkinci odada, altın, gümüş, bakır ve pirinçten İnka yapıtları sergilemişti. Üçüncü odada ise, altın hazinesi bulunuyordu. Rahip, bunları çok seyrek olarak başkalarına gösteriyordu ve ayrı-

ca göstermeye hevesli değildi. Cuenca'nın gerçi bir «Altın Müzesi» var, fakat bu, Rahip Cres-pi'ninkiyle mukayese edilemez.

Eğer sık sık altından, som altından söz ediyorsak, doğrudur. Çünkü gördüklerimin hepsi som altındır. Ve bu altınlar, hayretler içinde kalacak, pek doğal olarak kuşkulanan bir dünyaya, ilk kez benim kameramla tanıtılmaktadır. 52 cm. yükseklik, 14 cm. genişlik, 4 cm. kalınlıktaki altın bir levha üzerinde, 56 dörtgen içine -basılmış- 56 ayrı harf var. Büyük salondaki metal kütüphanenin ince yapraklarında da bif harflerin tıpa tıp benzerlerini gördüm! Bu ievhanın yapımcısı 56 harf ya da

sembolden oluşan bir yazı sistemine sahipti. (Yoksa bu bir alfabe miydi?)

İşin garibi, şimdiye dek Güney Amerika kültürlerinde (İnkalar, Mayalar v.b.) alfabetik yazının olmadığına iddia edilmesidir.

«Bu kadını gördün mü?» dedi Morioz. Kadın 32 cm. boyunda ve som altından tabii. İki üçgenin birleştirilmesiyle biçimlendirilmiş başında, kaynakla tutturulmuş hissini veren kanatlar var. Kulak memelerinden kıvrımlı kablolar sarkıyor. Bu kabloların süs olması olanaksız, çünkü kadının kulaklarında gerekli küpeler var. Göğüsleri dolgun, bacakları yürüyüş durumunda. Kollarının olmayışı güzelliğini bozmuyor. Uzun, şık bir pantolon giymiş, başının yukarısında bir küre yüzer gibi. Dirseklerinin yanlarında görülen yıldız biçimleri, geldiği yerin neresi ol-

duğu hakkında bilgi veriyor. Bu kadın geçmiş bir çağın yıldızı mıydı? Yoksa yıldızlardan gelen bir kadın mı?

22 cm. çapındaki altın disk arkeologların değerlendirdikleri gibi bir savunma kalkanı olmaz. Çünkü her şeyden önce çok ağır. İkincisi dümdüz olan arka yüzünde elle tutulacak bir yeri yok. Bu diskin de bazı şeyleri bildirmek amacıyla yapıldığı kanısındayım. Stilize edilmiş, fakat inanılmayacak derecede sperme benzeyen iki tohum, gülümseyen iki güneş, ayın hilâl biçimi, büyük bir yıldız, üç köşeli olarak çizilmiş iki insan yüzü var bu diskin üzerinde. Tam ortada bulunan yuvarlak kabarcıkların, seyredene zevk vermek yerine, oldukça farklı ve çok ciddi etkiler sağlamayı amaçladığı kesindir bence.

Rahip Crespi, ağır bir altın levhayı kameranın önüne sürükledi, «İşte genç dostum,» dedi; «Sizin için ilginç bir şey daha. Bu parça Tufan öncesinden kalmadır!..»

Üzerinde birtakım işaretlerin bulunduğu uzun bir kitabeyi tutan üç yaratık, gözlerini bana dikmiş bakıyor". Gözler sanki bir gözlüğün ar-kasındaymış gibi. Sol üstteki çirkin yaratık bir küreyi gösteriyor. Sağdaki tepeden tırnağa yanlardan perçinlenmiş bir gömlek giymiş, başında gururla taşıdığı üç köşeli bir yıldız bulunmakta Kitabenin üstünde iki kanatlı küre yüzmekte.

Bu çirkin yaratıkların tuttuğu şey ne? Kitabeye üzerindeki Mors alfabesi gibi noktalar, çiz-

giler neyi anlatmak istiyor? Yardım çağrılarını mı bunlar? Elektrik bağlantılarının toplandığı idare bölümündeki şalter tablosu mu? Her şey olabilir, fakat ben, bu tabloda harflerden çok teknik bağlantıların olduğunu sezinliyorum. Ve üstelik, Vatikan'dan arkeolojik araştırmalar yapılabilmesi için serbest bırakılan Rahip'in söylediği gibi, bu tablo Tufan öncesinden kalma.

Maria Auxiliadore'nin arka avlusundaki hazinelerin çekiciliğine kapılmamak elde değildi. Fakat beni asıl coşturan şey som altınlar değildi: Yüzlerce altın levhaların üzerinde yıldız, ay, güneş, yılan resimleri ışıldıyordu. Bunlar uzay yolculuğu için kuşku götürmez sembollerdi.

Yılan sembolünü tanıyan ve onu «güneşin oğlu» ile bağdaştıran İnka'lardan kalma tasvirler arasında, fotojen olanlardan bir kaç örneğin fotoğraflarını çektim.

Bir altın kabartmanın üzerindeki piramitin yanları yılanlarla çevrili. İki güneş, iki çirkin astronot, iki geyiğe benzer hayvan ve ortasında noktalı daireler var. Bu dairelerin piramitlerde oturan astronotların sayılarını mı anlatmak istiyor?

İşte piramitli bir altın plaka daha. Güç sembolü iki jaguar pençelerini piramidin duvarlarına koymuşlar. Tabanda, bir yazının açıkça belli olan harfleri, yazının sağında ve solunda filler var. Bu filler, Güney Amerika'da güya hiç bir kültürün olmadığı zamanlarda bundan 12000 yıl önce yaşamışlar. Nihayet tablodaki yılanlar ait oldukları yere, gökyüzüne işlenmişler.

Yılanlar ve canavarların tüm yaratılış efsanelerinde köklü bir yeri vardır bunun tersini hiç kimse iddia edemez.

Havacılık ve uzay endüstrisinde mühendis olarak çalışan bilgin Dr. İrene Saengerbredt bile, kendi yapıtı «Yaratılışın Çözülmemiş Sırları» adlı kitabında şu soruyu sormaktadır:

«Çin, Hindistan, Babil, Mısır, Yahudi, Germen ve Maya gibi eski toplumların efsanelerinde ve tasvirlerinde canavar motifleri neden büyük bir rol oynamaktadır?»

Dr. Saengerbredt, kendi sorusuna verdiği cevapta canavar ve yılan sembollerinin yaratılış ve dünya ile bir ilgisi bulunması olasılığına değinmektedir.

Robert Charroux «Dünyanın Ustaları» adlı kitabında, eski yazılardan çıkardığı bilgilerle, havalarda yüzen, ışıldayan yılanların bulunduğunu; Finikeliler ve Mısırlıların yılan ve ejderleri tanrılaştırdıklarını söylüyor. Onlara göre, nefesindeki özellik, yılanı hiç bir şeyin ulaşamayacağı bir hıza sahip kılmaktadır ve yılan ateşin bir unsurudur.

Charroux, Herakleopolis'in Areios'unu aynen yazıyor: «İlk ve en yüce tanrı, atmaca kafalı yilandır. Gözlerini açınca yeryüzünü ışığa boğar kapatınca ortalık kararır.»

M.Ö. 1250 yıllarında Beyrut'ta yaşamış olan tarih yazarı Sanchuniaton Finikelilerin tarihini ve mitolojisini yazmış. Charroux bu tarihten şu bölümü vermektedir:

«Yılan, nefesiyle hiç bir şeyin ulaşamayacağı bir hıza sahiptir. Uçarken meydana getirdiği dairesel hareketlerle istediği hızı sağlar... Görülmemiş bir enerjisi vardır... Parlaklığı ile her yeri aydınlatır...»

Bütün bunlar, düşünen yaratığın, yılanı yerde sürünürken gördüğü gibi tanımlamalar değildir.

Peki ama, yılanlar yaratılış tarihinden neden bu denli önemli bir yer tutmuştu?

İlk atalarımızın, bir şeyi ancak o zamanki akıllarıyla kavrayabildikleri bilimsel tezine uyarak, çok yalın bir derinlik psikolojisi uygulamak isterim:

İlk atalarımız, hiç alışılmamış büyük bir kuş gördüklerinde, onu yine kuş olarak tanımlarlardı, çünkü az da olsa kelime dağarcıklarında böyle bir kavram vardı. Ama gökyüzünde birdenbire beliren, hiç görmedikleri bir şeyi, o şey hakkında bir kavramları olmadan, ya da o sözcüklerden yoksunken nasıl tanımlayabiliyorlardı? Yabancı astronatlar dünyamıza indiklerinde, her halde aşırı titizlik göstermemişlerdi. Belki de birçok seyirci iniş sırasında isabet almış, ya da kalkış sırasında roketlerin itici gücüyle yok olmuşlardı, bu tür bir olaya tanık olan birinin, gerekli tanımları yapabilmesi için, oldukça zengin bir teknik kelime hazinesine sahip olması gerekir!

Bilinmeyen, parlayan şey indi, ya da kalktı ama kuş değildi. O halde tanıklar, olayı bildikle-

rinden kavramlarla «Bir canavar gibi» ya da «Kocaman, parlayan bir kuş gibi» ya da tamamen anlaşılmazlıktan kurtulmak için «Alev kusan bir yılan gibi» anlatacaklardı.

Gördüklerinin şaşkınlığından kurtulamayan babalar çocuklarını, çocuklar da çocuklarına yüzyıllar, binyıllar boyu korkunç canavarları ya da yılanları söylediler. Bu anlatmalar giderek canavar ve yılanların efsanelere yerleşmesini sağlamıştır.

Ekvator ve Peru'nun altındaki tünellerde bulunan altın levhalar ve Rahip Crespi'nin hazineleri üzerinde de sayısız yılanlar, piramitlere tırmanırken, ateş saçarak gökyüzünde yüzerken, tanrıların başları üzerinde yatarken görülmektedirler. Sözü edilen yerlerin hiç birinde yılanlar, insanların bildiği gibi, otlar arasında çöreklenmiş, ağaçlardan asılırken, bir fareyi rahatça midesine indirirken ya da çamurda bocalarken görülmemektedirler.

Her yerde canavarlar ve özellikle yılanlar, uzaydan görüntülerin birer sembolü olarak durmaktadırlar.

Arkeologlar bu konuda nasıl düşünüyor?

Yılan ölümsüzlüğün sembolüydü. Neden? Çünkü akıllı atalarımız, yılanın gömlek değiştirdikten sonra yine yaşamını sürdürdüğünü görmüşlerdir. Fakat, yılanın eninde sonunda öldüğünü fark etmemişler miydi acaba?

Yılan, çeviklik ve hareketliliğin ifadesiydi. Oysa kuşlar ve kelebekler bu kavram için, o zavallı, yerde sürünen hayvanlardan daha iyi unsurlar olamaz mıydı?

Yılan verimlilik simgesi olduğu için ilkel topluluklarda saygı görmüştür. Ayrıca hepsi yılanlardan korkarlardı. Nesillerin döllenmesi için garip bir uyarı.

Oysa arslanlar, ayılar, jaguarlar çok daha tehlikeli hayvanlardır. Yılanlar, yalnızca vahşi hayvanlara yem olacaklarını anladıkları zaman saldırırlar. Yoksa yılan atak bir hayvan değildir.

Musa, gerçeğe daha çok yaklaşıyor (Tekvin 1, 3 üncü bölüm). Ona göre, yılan, gökle yer arasındaki «çiftliğin» çevresini tamamiyle sarar. Tehlike ve tahrip gücünü belirler.

Tarih öncesi belgelere göre:

- Yılan ve ejderlerin insanın yaratılışı ile ilgisi vardır.

- Yılan ve ejderler, yıldızlarla bağlantılıdır.

- Yılan uçabilir.

- Yılanın ürkütücü, ateş saçan bir nefesi vardır.

Arkeolojik ve etnolojik literatürde şimdiye dek yılanın mitoloji ve efsanelere nasıl girdiği konusunda kesin bir araştırma yapılmamıştır. Bu işin ustaları konuya ışık tutabilirler. Ben, arşivimi seve seve onların emrine verebilirim.

Rahip Crespi altın levhaları motiflerine gö-ro sıralamıştır. Sözcelişi, piramit biçimleriyle süslü altın levhalarda olduğu gibi. Bunların kırktan fazlasını iyice inceledim. Söz konusu gravürlerin dört ortak yanı var:

- Piramitlerin üstünde bir ya da daha çok güneş şekilleri var.

- Piramitlerin yanlarında ya da tepesinde uçan yılanlar bulunuyor...

- Hepsinde çeşitli hayvanlar görülüyor.

- En ilginç, piramitlerin çevresinde daima aynı biçimde, sayıları değişik ortak merkezli çift dairelerin bulunması. Benim saydıkları, 9 ile 78 arasında değişiyordu.

Bu ortak merkezli dairelere yalnızca Cuen-ca'da değil, tarihöncesi mağaraların

hepsindeki bütün kabartma ve resimlerde rastlanmaktadır. Söz konusu daireler şimdiye dek bir güneş sembolü olarak yorumlanmıştı ve yorumlanmaktadır. Fakat ben aynı kanıda değilim. Gülen bir yüz ya da ışıldayan bir daire olarak güneşin zaten belli bir yeri vardır ve hatta bazı yapıtlarda birçok güneş görülmektedir. Güneşlerin böylesine kusursuz görünüşleri çizildiğine göre, dairelerin ne anlama geldiğini düşünmek gerekli' biraz. Bunlar, raslanılan astronomların sayısını mı belirtiyor? Yoksa piramitlerin içine gömülen yabancı tanrıların sayısını mı göstermek istiyorlar? Ya da patlamaların sıralarını mı anlatmaya çalışıyorlar? Bana göre, noktalı daireler yalnızca bir hesap şeklidir. Bu sanımı, Avustralya'da-ki Kimberley Ranges'te bulunan mağara resmi, grafik olarak en iyi biçimde doğrulamaktadır. Bir tanrıyı tanımlayan resmin başındaki yuvarlak, güneşi canlandırmakta fakat resmin hemen yanında 62 daire bulunmaktadır. Bunlar, küçük güneşleri mi anlatıyor? Akla gelebilecek pek çok soru vardır. Ve bence, bu noktalı dairelerin gü-

neş sembolü değil, güneşe ait semboller olmaları daha doğrudur. Ne yazık ki, tarih öncesi zamanla haberleşme olanaklarımız, işimizi kolaylaştıracak nitelikte değildir.

Ayrıca levhaların her yanında hayvanlar var! Daha fazla alay edecek değilim. Ama düzgün bloklardan oluşturulmuş piramidin ayağında iki nefis fil duruyor.

Gerçi Kuzey Amerika ve Meksika'da yapılan kazılarda fil kemikleri bulunmuştur, ama bunların 12000 (tarihöncesi) yıldan daha eski olduğu belirtilmiştir. Oysa kültür başlangıcı, tarih sonrası 1200 yıllarına dayandığı kanıtlanan İnkalar zamanında, Güney Amerika'da bir tek fil! yoktu. Evet, bir tek fil bile yoktu. Bu kesindir. Öyleyse resim bilmeceğini çözmek isteyen buyursun. İnkaların, ya kendilerine piramitlerin yanına fil resimleri yapmayı öğreten Kuzey A-merikalı, yetenekli ziyaretçileri olmuştu; ya da altın levhalar 14000 yıldan daha eskidir (12000 + 2000). Evet, iki şıktan biri söz konusudur.

Rahibin hazinesindeki altın piramit baskılarının akademik bir yanlışlığı düzelteceğini sanıyorum. Şimdiye dek, Güney Amerika'daki piramitler ile Orta Amerika'daki Maya piramitlerinin Mısır piramitleriyle en küçük bir ilişkisi olmadıkları savunuluyordu: «Mısır piramitleri büyük mezarlıklardır, ötekiler ise üst platformlarında mabetlerin kurulduğu dev yapılarıdır» deniliyordu. Oysa altın levhalardaki piramitlerin tepelerinde ne bir düzlük, ne de bu düzliğe kurulmuş tek bir mabet göze çarpıyor. Buradaki

piramit biçimleri Mısır'dakilerinin aynıdır. Kim, kimden kopya etmiştir acaba? Piramitleri ilk önce yapanlar Mısırlılar mı, yoksa İnkalar mı? Birbirlerinin taklitçisi olamazlar. Önce, kopyacıların Fort Knox'da bulunan altından daha fazlasına ihtiyaçları olacaktı. İkinci olarak, eski halkları ve onların kültürlerini iyice bilen bir alay sanatçısı çalıştıracaklardı. Nihayet, görkemli kopyaların, İnkaların yaşadığı devirde yapılması gerekecekti.

Yoksa, dünyadaki bütün piramitlerin tek bir yapımcısı olmasın sakın?

Cuenca'daki resimli altın eşyalarda çoğu kez harflere rastlanmaktadır. Bu yazı şimdiye dek bilinen yazılardan daha mı eski?

Tarihöncesi zamanın 2000 yıllarında, Mısır ve Babil kültürünün etkileriyle Fenike'de çivi, Mısır'da hiyeroglif yazısı ortaya çıkmıştır. Bu iki yazının karışımından da, tarihten sonra Filistin'deki ilk İsrail halkı, 100 harfli bir alfabe oluşturmuşlardır. Bu yazıdan ise, 1500 yıllarından önce, 22 harfli Fenike alfabesi geliştirilmiştir. Dünyadaki tüm alfabeler, bazı ilâve ve değişikliklerle bu Fenike alfabesinden doğmuştur. M.Ö. 1000 yıllarında ilk değişiklikle Yunanlılar Fenike alfabesini devralmış; gereksiz sessiz harfleri atmış; bu sessizleri, seslilerin tanımlanmasından kullanmış, böylece

dünyanın ilk fonetiği ortaya çıkmıştır...

Konuyla ilgili tüm bilim adamları, kuşaklar boyunca, akıllı İnka'ların yazılarının olmadığını

iddia etmişlerdir. Kızılderililerin cadde yapımı, su kanalları, tam doğruluktaki takvimleri, Nazca kültürü, Cuzco'daki yapılar, oldukça gelişmiş tarımcılık, iş gören sözlü bir posta örgütü ve daha pek çok şeyler onları hayrete düşürmüştür. Ama, yalnız ve yalnız bir yazının olabileceği olasılığını kabule yaşamamışlardır.

Tubingen Üniversitesi Folklor Enstitüsü Müdürü Profesör Thomas Barthel, Lima'daki 39. Uluslararası Amerikanist Kongresinde, İnka yazısında 400 harf saptadığını, bunlardan ellisinin eşit anlamda olduğunu ve 24'ünü okuyabilmeyi başardığını söylemiştir. Fakat bu bir alfabetik yazı değildi.

Peru'lu ve Alman araştırmacılar ise, yazı karakterleri olan «renkli örnek ve süs eşyalarından» söz etmektedirler.

Gerçek bomba 1972 ocağında Lima'daki Andean Arkeoloji Kongresi'nde patladı. Perulu kadın etnolog Dr. Victoria De La Jara, on yıllık araştırma çalışmalarının dökümanlarıyla İnka'ların yazıları olduğunu kanıtlamıştır. İnka seramiklerinde, kavanozlarında ve resimlerdeki geometrik örnekler (kareler, dikdörtgenler, eşkenar dörtgenler, noktalar, çizgiler v.b.) basitten karmaşıklığa giden konularıyla bir yazı işaretinden başka şey değildir. Bu işaretler, tarihî olayları, efsaneleri anlatır ve birkaç İnka'nın kendilerini kazançsız, fakat güzel olan şiir sanatına verdiklerini ortaya koyar. Element grupları, tamamlayıcı renkleriyle bir gramer yapısı kurmaktadır... Bayan Dr. De La Jara, konferan-

sını bitirdiğinde bilim adamlarınca alkış yağmuruna tutulmuştur.

Etnologlar, Cuenca'daki altın levhalar üzerinde bulunan yazıları inceledikleri zaman n<3-ler söyleyecekler?

Gerçi ben alkışlanmayacağım ama, yine de yerin derinliklerinde bulunan altın levhalardaki yazıların, dünyadaki en eski yazı türü olduğunu söylüyorum! Tanrıların bilgin elçileri, burada gelecek için teknik bilgi ve ipuçları not etmişlerdir!

En modern üç uçak tipinin, tarih öncesi modellerini gördüm! Birinci modeli Kolombia'-ya yolu düşen herkes, Bogota'daki State Bank'ta sergilenmiş olarak görebilir. İkinci model Rahip Chrespi'nin elinde ve üçüncüsü ise hâlâ Juan Morioz'ın 240 metre yer altındaki oyuklarında bulunmaktadır.

Yüzyıllar boyunca arkeologlar Bogota'daki modeli «Dinsel bir süs» olarak değerlendirmişlerdir. Onlara acıyorum. Çünkü Hava yolları uzmanları söz konusu modeli görmüş, rüzgâr **kanalında** incelenmiş ve bir uçak modeli olduğunda birleşmişlerdir. New York Havacılık Enstitü-sii'nden Dr. Arthur Poyslee, şöyle demiştir: «Cismin bir balık, ya da kuş modeli olması olanaksız. Bu kaniya, model Kolombia'nın içlerinde bulunmuştur ve bu yöre sanatçıları deniz balığı yüzünü

görmemiştir, diye varmadık. Hiç bir kuşun böylesine geometrik biçimli kanatları ve dik olarak yukarıya kalkmış kuyruğu olamaz.»

Modelin ön kısmı Amerikan B-52 uçaklarında olduğu gibi. kabadır. Gövde kısmı aerodinamik simetriye sahiptir. (Bogota'daki modelde delta şeklinde, bugünün Concorde uçaklarında olduğu gibi, kanatlar ve sivri bir burun vardır.) Gövdenin arkasındaki küçük kanatlarla, İnka-uçak modeli tamamlanmış olmaktadır.

Bu örnekleri, kim kuşlara ya da balıklara benzetebilir?...

Altın, bütün zamanlarda az rastlanan, bu yüzden de ancak kral saraylarında ve mabetlerde bulunan değerli bir metaldir. Eğer bir cisim altından dökülecekse, bunun birkaç nedeni var demektir: Cisim olarak önemi çok büyükse ve dökümün, paslanmadan, aşınmadan dayanması isteniyorsa... Oysa balık ya da kuş, hiç bir zaman tanrılaştırılmamıştır ki, altından dökülsün.

Maria Auxiliadore kilisesindeki hazinede, som altından bir küre durmaktadır. Kürenin etrafında geniş kenarlar vardı. Her halde bu bir şapka modeli değildir.

«Yıldızlara Dönüş» kitabımda, uzay gemileri ve uzay istasyonları için küre biçimini neden en ideal form olarak seçtiğimi belirtmişim: Küre biçimi gövde, kendi ekseninde döndüğü için, kabinlerdeki mürettebata, uzun süreli yolculuklarda, metabolizma için gerekli olan bir çekim kuvveti sağlar. Bu altın küre, yuvarlak cisimlerin çok eski zamanlarda uzay aracı olarak kullanıldığı doğrultusundaki tahminlerimi desteklemektedir.

Yuvarlağın kenarlarındaki düz kısımlar, ikmal hava gemilerinin yanaşma rampası olabileceği gibi, güneş enerjisi için depolama bölümlerini de kapsayabilir. Teknik-spekülatif kurgu sınır tanımaz ki...

Öğrenmek istediğim konulardan biri de, altın kürenin kopyasının Ekvator'dan 12000 km. uzaklıktaki Türkiye'ye nasıl geldiğidir! Bu taş kopya İstanbul'daki bir müzede bulunmaktadır. Rahip Crespi'nin hazinesindeki altın kürenin negatifidir: Aynı küre, aynı işlemeli kenarlar. İstanbul'daki müzenin birinci katında bulunan taş kopyanın altında «sınıflandırılmamıştır» cümlesi yazılıdır.

Bilim, tarih öncesi zamanlarda kıtalar ve denizler arası ufaklıkları aşan, uçan cisimlerin bulunduğu düşüncesini kabullenmediği sürece, dondurulmuş ön yargıların fildişi kulesinde, çözümlenmeyen bilmeceleler olacaktır.

Bilim adamlarının fanteziden yoksun olduklarını söylemek doğru olmaz. Yalnızca, sonuçların klişeye uyması gereklidir onlar için.

Cuenca'da, normal bir insan boyutlarını canlandıran, 52 cm. yükseklikte bir altın modelin fotoğrafını çektim. Bu yapıttaki gariplik, s! ve ayak parmaklarının dörder tane olmasıdır. Eski Hindistan'da, Maori'lerde, Etrüskler ve daha birçok yerlerde yapılan tanrı sembollerinde, tüm uzuvların tam olarak gösterilmediğini belirtmekte yarar vardır.

Yayınlanmış ciddi bilimsel bir yazıda, bu

bilmececin çözümünün ne denli kolay olduğunu okudum: El ve ayak parmakları bir çeşit hesap makinesi demekmiş. Eğer 19 sayısı anlatılmaK isteniyorsa, el ya da ayak parmaklarından b'r tanesini atıyorlarmış. Bu bilimsel fanteziye dayanarak, 16 sayısını belirtmek için bu yaratıkta da el ve ayak parmakları dörder tane olarak gösterilmiştir, denebilir!

Yollar, kentler ve kaleler kuran bir medeniyete bu denli basit bir sayma metodunu yakıştırmak saygısızlık olur. Neden, akıllı İnka'lar sözgelisi, -4- sayısını anlatabilmek için, böylesine delice bir tutumla elleri, ayaklarıyla tam bir insan vücudu yapsındı?

Korkunç derecede ciddî olan bilim, kendi fantezi ağı içinde boğulmaktadır: Bir yandan İ.i-kr'ların sayabildiklerini itiraf ederken öte ya-ı-dan onların -4- sayısını dört çizgi ya da dört nokta ile belirtebileceklerini kabul edememektedir. Bunun için el ve ayak parmaklarını kullanıyorlarmış! Aman Allahım!

Yapıtta iki el, iki ayak parmağının çıkarılmış olmasını, çocuksu bir sayım metoduna bağlamak, ikna edici değildir. Rahip Crespi'nin de-diğ-ine bakılırsa, bu bir «Yıldız Tanrı» sembolüdür. Gülümseyen tanrı, sağ kolu ile deniz atı, papağan ve yilandan oluşan bir hayvan karışımını kavırıyor; sol elinde yukarı kısmında güneş, aşağı kısmında yılan başı bulunan bir değnek tutuyor. Neşeli yüzünden yıldız zikzakları yansı-maktadır. Aynı yıldız zikzaklarına Avustralya or-manlarındaki oyuklarda bulunan «yaratıcı varlık»

resminde de rastlanmaktadır. Ayrıca bu iki yaratığın göğüslerinden kemerlerle bağlı gömleklere vardır.

Sanıyorum ki, ileride metal kütüphanenin yazıları çözümlenince, anatomik bakımdan dengesiz vücut ölçüleri olan bu yaratık resimlerinin, evrenden gelen -başka- görüntülerin sözlü tanımlamaları ile çizildiği ortaya çıkacaktır.

İnka'ların bir Dürer, Degas ya da Picasso-sunun usta yapıtını, 98x48x3 cm. boyutlarındaki altın bir tablo dile getirmektedir. Bakıldıkça yeni yeni şeyler fark edilebilir bu tabloda. Ben yalnızca bulduklarımı not ediyorum: Bir yıldız; şişkin karınlı, yılan kuyruklu bir yaratık; fareye benzeyen bir hayvan; başında miğferi ile zırh giymiş bir insan; üçgen biçimli başından ışınlar çıkan bir adam; iki yüz; içinde bir yüzün saklı olduğu bir tekerlek; kuşlar, yılanlar; saçlı, saçsız başlar; başka bir yüzde oluşan bir yüz; yüzlü bir yılan; çift dairesel bir yüz. Bir kargaşalık! Huzursuz bir kargaşalık içinden ayrı tutulmuş, düşmekte olan bir bombanın üzerindeki yüzü gösteren iki altın sütun!

Bu sanatçı neden haber vermek istiyor?

Yapıtı bir şeytanı mı anlatıyor?

Yıldız Tanrı tarafından yıkılan yeryüzünün, o andaki durumunu mu ebedileştiriyor?

Gösterdiklerim, Cuenca'daki Marien kilisesinde bulunan altın hazinesinin çok az bir kısmı. Bu kilisedeki altınlar da, Juan Moricz'in mağaralarında yatan hazineler yanında cılız kalıyor.

İnka'ların altın işçileri ne istiyorlar?

Bunlar yalnızca ilkel, fakat pahalı birer o-yun mu?

Yoksa, bir türlü çözümlenemediğimiz, çok eski zamanlardan mesaj mı getiriyorlar?

Profesör Miloslav Stingl, Demirperde ülkelerinin Amerika uzmanıdır. Doktorasını eski A-merika kültürleri üzerine vermiştir ve bugün Prag'daki Bilimler Akademisi'nin üyesidir. Arkeolojik ve etnolojik araştırmalar yapmıştır. «Batık Maya Kentlerinde» adlı ünlü bir yapıtı vardır. Evimde konuğum olan Stingl, Cuenca'da çektiğim fotoğrafları görünce şöyle dedi:

- Eğer bu resimler gerçekse -ki, altın üzerinde sahtekârlık yapılamayacağı için öyle olmasın- gerek- Truva'nın keşfinden bu yana en büyük arkeolojik sansasyonla karşı karşıyayız. Bende bile, yıllar öncesine kadar, İnka'ların alfabetik anlamda bir yazıları olmadığı fikri keşilmişti. Oysa şimdi önümde İnka yazısı var.

Bu, çok çok eski bir örnek olmalı; çünkü ideogramlardan yazıya geçiş özellikleri açıkça ortada.

- Gravürler hakkında neler söyleyeceksiniz? Bunların, mevcut sistem içindeki yerleri nedir?
- Kesin bir bilimsel yargıya varabilmek için, her levhayı tam olarak incelemem ve elimizdeki materyallerle karşılaştırmam gerekir. Fakat şimdilik şunu söyleyebilirim: Yenik du rumdayım! İnkaların bilinen gravürlerinde güneş, çoğunlukla herhangi bir sahnenin bir par-

çası olarak kalıyordu. Oysa, bu fotoğraflarda, insan, güneşe benzetilmektedir. Resimlerdeki insanların başları çevresinde güneş ışınları, yıldız zikzakları var. «İlâhi güç» sembolü şimdiye dek -baş- idi. Bunlarda ise baş, aynı zamanda güneş ve yıldız durumundadır! Görülenler, insanı yeni, direkt ilişkilere götürmektedir.

- Altın levha üstündeki bombaya ne anlam veriyorsunuz?

Ünlü adam bir büyüteç çıkarttı, uzun uzun, ses çıkarmadan fotoğrafı inceledi. Hemen hemen kızgın bir biçimde şöyle dedi:

- Bir anlam vermek olanaksız. Görülenlerin hemen hepsi yeni şeyler! Totemcilik açısından ele alınacak olursa; yukardaki yıldızlı yaratıklarla, aşağıdaki yılan sembolleri, gökyüzüyle yeryüzü arasında bir bağıntı olduğunu ortaya koyuyor diyebilirim. Bu da yıldızlara ait yaratıkların ve güneşlerin dünya sakinleriyle bir ilişki kurduklarını göstermektedir.

- Başka?

- Başka anlam yok! Güneş yuvarlağı şim diye dek bilinen şeyler arasındadır, fakat buradaki güneşin gerçekten bir güneş olup olmadığı kesin değildir; çünkü tam ortasında çelişkili bir durum, bir yüz var. Ne olursa olsun tüm şekerler, kuşlar, yılanlar, miğferli yaratıklar ve diğerleri, bir düş dünyasından, mitolojiden gelme gibi...

- Her geçen gün biraz daha derinlik kazanan bir mitoloji!

Profesör güldü:

- Araştırmalarınızda ortaya koyduğunuz tezlerinizle, benim gibi yaşlı bir tilkiyi bile kuşkuya düşürüp, sonra hak verdiriyorsunuz kendinize. Bunu itiraf etmeliyim.

Ekvator'un altındaki mağara ve hazineleri kim inceleyecek? Arkeolojik sansasyon niteliğindeki buluşları, bilimsel incelemenin ışığına kim kavuşturacak? Truva ve Miken'i ortaya çıkartan Heinrich Schumann gibi coşkulu ve zengin bir adam

yok görünürlerde. Moricz, bu tünel sistemini keşfettiğinde kilise faresi kadar fakirdi. O zamandan beri bulduğu demir ve gümüş madenlerinin işletme lisanslarını demir yüksek fırınlarına devretti ve oldukça refaha kavuştu. Şimdiki gelirini de, iddiasız bir yaşam tarzı ile araştırma çalışmalarına harcamaktadır. Fakat Juan Moricz, incelemelerini sürekli olarak sürdürebilecek ölçüde zengin değildir. Vahşi Batı'da olduğu gibi altın arayıcılarının hemen yardımına koşacağını bilmektedir ama, buna yanaşmaz. Çünkü öyle bir yardımın insanlığa yararı dokunmaz. İşte yalnızca inceleme yapabilecek ekibi bir araya getirmenin zorluk nedeni buradadır. Moricz, 1968 yılında davet ettiği konukların bir grubunu, silâhlı kişiler eşliğinde mağaralara indirmiştir. Konuklar labirentlerde derine indikçe, havanın gerginleştiğini hissetmişler ve sonunda altından büyülenen silâhlı muhafızlardan korkarak, geri dönmek zorunda kalmışlardı.

Ekvator, ülkeye ün kazandıracak bilimsel kazı ve incelemelere neden gitmiyor? Burası

beş milyon nüfusu ile Güney Amerika'nın en fakir ülkelerinden biridir. Kakao, muz, tütün, pirinç ve şeker kamışı üretimi, modern teknik araçların satın alınması için gerekli döviz sağlama yeterli değildir. Arazinin kıvılcıklarına ait olan yüksek kısımlarında tahıl üretimi yapılır, biraz da koyun ve lama yetiştirilir. Bir zamanlar doğu ormanlarında elde edilen ham kauçuk artık ilgi görmemektedir. Belki devlet, altın, gümüş, bakır, kurşun ve mangan gibi yeraltı zenginliklerini işletebilirse gelecek yıllar içinde kazanç elde edebilir. Fakat şimdilik tüm çabalar, içinde bulunan yoksulluğun acısını hafifletmek doğrultusundadır. Açlığı yenmeye yarayacak hizmetler için, henüz bilinçlenme yoktur.

Juan Morioz'in tahminlerine göre, detaylı araştırmalara geçilmeden, yalnızca tünel sisteminin kontrolü için bir milyon İsveç frangından daha fazla paraya ihtiyaç vardır. Elektrik santralının, malzeme ve yiyecek deposunun kurulması, güvenlik tedbirlerinin alınması, kısmen de olsa maden ocaklarındaki sistemde çalışılması gerekmektedir.

İnsanlık tarihi hakkında çok şey söyleyen bu gömülü hazine, yazdığım «Yıldızlara Dönüş» kitabındaki bir ifadeyi tekrarlamaya zorluyor beni: «Bir ütöpik-arkeolojik yıl gelip çatmıştır! Bu yıl içinde tüm arkeologlar, fizikçiler, kimyacılar, jeologlar, maden bilimcileri ve bu bilimlerle ilgili dallar -Atalarımıza uzaydan konuk gelmiş midir?- sorusuna cevap aramalıdır.»

Hiç kimse ve hiç bir kuruluş, «sır dolu bu oyukları bulmak için olanağımız yok,» demesin diye, Avukat PENA'nın kartvizitinin fotokopisini burada vermek yerinde olur. Avukat Pena, her ciddi araştırma için Juan Moricz ile bağlantı kurmaktadır.

Peru'daki And dağlarına komşu bir dağ olan, deniz seviyesinden 6768 m. yükseklikteki Huascaran dağında, İspanyol yüzbaşı Francisco Pizarro [1478-1541] kapatılmış mağara girişleri keşfetmiştir. İspanyollar bu kapıların ardında erzak ambarları olduğunu sanıyorlardı.

Ancak 1971 yılında mağara araştırmacıları, bu derinliği az İnkā mağaralarının üzerine eğildiler. «Bild der Wissenschaft» adlı dergi en son teknik olanaklarla donatılmış bir araştırmacı grubunun, Peru'daki Otuzco kenti yakınlarında 62 m. yerin dibine indiğini haber verdi. Bilim adamları araştırmayı yürütürken, çok katlı mağaraların sonunda, birdenbire, 8 m. yükseklik, 5 m. genişlik, 2,5 m. kalınlıktaki dev kaya kapılarına rastlamışlardır. Kaya kapıları, ko*-kun ağırlığına rağmen, 4 kişi tarafından rahatlıkla aılabiliyordu. Kapılar, su yatağı içindeki taş gülleler üzerinde hareket ediyordu.

Bild der Wissenschaft dergisinin haberine göre: «Altı kapının arkasında, modern yapı tekniğine parmak ısırtacak, muazzam tüneller uzanmaktadır. Tüneller %14 eğimle sahile ulaşmaktadır. Zemin, kaygan olmayan, enine dizilmiş taş bloklarla kaplanmıştır. Tünellerin uzunlukları, 90-105 km. arasında değişmekte ve de-

niz seviyesinden 25 m. aşağıda son bulmaktadır. Bugün bile, durum bir maceraya atılmak olarak nitelenirse, 14. ve 15. yüzyıllarda And'-ların derinliklerinde bulunan serveti Pizarro'-nun ve İspanya kral naibinin gözünden kaçırmak için kimbilir ne denli güçlüklerle karşılaşılmıştır. Yeraltı tünellerinin Guanape ucunda (Guanape Peru kıyılarında bulunan bir adadır. Tünellerin deniz altından bu adaya çıktığı sanılmaktadır.) Büyük Okyanus uzanmaktadır. Tünellerin ucunda kulağa dalga sesleri gelmektedir. Projektör işığında görüldüğü kadarıyla, bu suyun deniz suyu olduğu anlaşılmıştır. Kıyı da buradan başlamaktadır. Yoksa bu, bir zamanlar başka bir manzara mı göstermekteydi?

Bilim adamları, Guanape adasında herhangi bir araştırma yapmayı anlamsız bulmaktadırlar; çünkü adada, tünel ağı kalıntılarına rastlanmamaktadır.

«İnkā'ların ve atalarının sahip olduğu bu yeraltı yollarının nerede bittiği bilinmiyor; batık bir dünyadaki hazinelere açılıp aılmadıkları da henüz belli değil.»

Francisco Pizarro ve haydut etesi İnkā'ların, gizli yerlerde altınları olduğu kokusunu almıştı. 1532 yılında, bu İspanyol asilzadesi İnkā'ların reisi Atahualpa'ya, 7x5x3 metre boyutlarındaki bir odanın üçte ikisini altınla doldurursa, hayatını ve özgürlüğünü bağışlayacağına söz vermişti. Atahualpa, onun bu sözlerine inandı. İnkā'lar gece gündüz altın taşıdıılar vo odayı kararlaştırılan yere kadar altınla doldur-

dular. Ne var ki, Pizarro verdiği sözü tutmamış, Atahualpa'yı astırmıştır (1533).

İspanyol valisi, aynı yıl İnkā Manco Capac'ı hazine krallığına atadı. (Ancak o da Hıristiyan işgalciler tarafından 1544 yılında asılır.) Böylece, Manco Capac ile birlikte İnkā hanedanı da sona erdi. Tarihçilere göre birinci ve son Manco Capac arasında İnkā İmparatorluğunu yöneten 13 «Güneşin Oğlu» bulunmaktadır.

And'lardan, kuzeyde Quito, güneyde Val-paraiso'ya kadar uzanan, bu büyük imparatorluğun kuruluşunu M.S. 1200, yıkılışını da son güneş kralının ölüm yılı olan 1544 olarak ele alırsak, demek ki 350 yıllık bir tarihi olması gerekir. O halde bu süre içinde, Güney Amerika'nın ilk büyük imparatorluğunda ülkeler ve halk toplulukları birer işgal bölgesi olarak değil, yürürlükteki devlet anayasasına göre yönetilmekte ve çiftçilik bilimsel bir düzene göre yapılmaktaydı. Acaba İnkā'lar bu zaman için 4000 km. uzunluğunda, kenarlarında dinlenme yerleri de bulunan, mükemmel bir yol ağına da mı sahiptiler? Cuzco, Tiahuanaco, Macchu-Picchu gibi kentleri, Oliantaytambo ve Sacsayhuaman gibi kaleleri de mi bu zaman içinde kurmuşlardı? Su kanalları açmış, gümüş, kalay, bakır madenleri işletmiş, bronz mu yapmışlardı? Kuyumculuk sanatı onlar için bir ocuk oyuncağı mıydı? En ince kumaşları dokuyup, en güzel desenleri mi yaratıyorlardı? 350 yıl içine sığdırılan kültürlerinden artık söz etmeye gerek yok. O kadar kısa devreye, bu kadar muazzam işle-

ri sığdırabilmeleri için her kızılderilinin bir dahi, gücü tanımlanamayacak kadar büyük birer yaratık olması gerekir.

Hayır, hayır, bu kadar kör bir kronoloji yapılamaz. Benim iddiam şu: Tünel sistemi, İnka İmparatorluğundan binlerce yıl önce vardı. (İn-ke'lar yüzlerce kilometre uzunluğundaki tünelleri yerin bu kadar derinliğinde nasıl kurabilirler? Manş denizinin altında açılması düşünülen otoban yolu tüneli için, her türlü teknik olanağa sahip yüzyılımızın mühendisleri 50 yıldan beri plan hazırlamaktadır ve hâlâ bu tüneli hangi metoda göre yapacakları konusunda kesin bir açıklığa kavuşmuş değillerdir.)

İddia ediyorum:

Bu çok eski tünel sistemini İnkâ'lar bilmekteydiler. (Atahualpa'nın ölümünden sonra son Manco Capac, beyazların hücumundan korumak için, tüm ülkeye dağılmış altın hazinelerini, daha önceden kalma bu mağaralardaki güneş mabedinde toplamıştır.)

İddia ediyorum:

Ekvator ve Peru'nun altındaki altın hazineleri, İnka İmparatorluğu ve kültürünün ortaya çıkmasından çok daha önceki bir zamana dayanmaktadır. 1570 yıllarında İspanyol tarihçi Rahip Christobal De Molina, İnkaların mağara yapımı motiflerini araştırmıştır. 1572'de yazdığı «Ri-tos Y Fabulos de Los Incas» adlı kitabında, insanlığın babasının, insanlığı yaratıp işini bitirdikten sonra bir mağaraya geri çekildiğini; fakat bu yerin birçok halk topluluklarının doğum

yeri olduğunu ve -sonsuz bir gecenin- başladığını belirtmektedir. Oğullara ve torunlara miras kelan mağaralar, aynı zamanda sıkıntıya düşen toplulukların uğrak yeri, bir hazine kasası olmuştur. Fakat en önemli kanun, mağaranın yerini bilenlerin bu sırrı saklamalarıydı. (O geleneksel kanunun bugün için bile ne kadar benimsenmiş olduğunu, 1972 yılında Ekvator'a yaptığım gezide öğrenebildim!).

Buluntuların, milâttan çok önceki yıllardan kaldığı konusunda Cuenca'daki Vatikan temsilcisi Rahip Crespi en önemli tanıktır. Bana «Kızılderililerin tünellerden çıkartıp getirdikleri şeylerin hepsi milâttan önceye dayanmaktadır! Altın sembollerin ve tarih öncesi şekillerin çoğu tufandan önceki zamana aittir.» demişti.

Ekvator ve Peru'nun altındaki mağara ve tünellerdeki hazineler üç madde altında açıklanabilir:

- 1) Tünel sisteminin yapıcısının sonu gelmez mirası
- 2) Tünel yapımcılarının öğrencileri oldukları sanılan ilk akıllı insanların taş oyma işler;
- 3) 1532 yılından sonra, İspanyol işgalinden önce burada saklanan İnkaların altın ve gümüş hazineleri.

Fakat soruların sorusu şudur: Tüneller niçin yapılmıştır?...

İKİNCİ BÖLÜM

TANRILARIN SAVAŞI

AŞAĞI YUKARI bundan otuz yıl önceydi, lise ikinci sınıftaydım. Schaffhausen kentindeydik. O zamanlar din dersi öğretmenimizin ağzından ilk kez, gökyüzünde bir savaşın olduğunu duymuştuk: Günün birinde Şeytan, Tanrının huzuruna çıkmış «size artık hizmet etmeyeceğiz!» demiş. Bunun üzerine Tanrı güçlü baş meleği Cebrail'e, Şeytan'ı (Luzifer) ve diğer bütün isyancıları alevli kılıçla öldürmesini emretmiş.

Bugün Tevrat'ta Luzifer'in varlığına dair bir işaretin olmadığını biliyorum. Çünkü Tevret'ta adı geçen, etrafı efsanelerle çevrilmiş Musa Peygamber, M.Ö. 1225 yıllarında yaşamış. Luzifer adı ise, Latince'den gelmez. Ve Latince'nin M.Ö. 240 yılında ortaya çıktığı söylenir. Lux-fare (= Luzifer) Latince'de «ışık veren, ışık saçan, ışık yapıcı» anlamlarına gelir. Katolik din

derslerinde rezil şeytanın özellikle «ışık veren» anlamında kullanılması komiktir.

Bununla beraber Tevrat, gökyüzünde savaş olduğunu tam olarak anlatmaktadır.

Tevrat'ta Yahudi peygamberlerinden Jesa-ja'dan (M.Ö. 740 - 701) söz edilmektedir. Birinci bölümden 25. bölüme kadar Jesa-ja'yı konu edinen Tevrat'ın, 14. bölümünün 12. paragrafında şöyle denilmektedir:

«Gökyüzünden nasıl düştün, ey ışık saçan sabah yıldızı! Halkların galibi sen, nasıl da yere serildin! Kendi kendine konuşuyor, «Gökyüzüne çıkmak istiyorum yine, Tanrının yıldızları üstündeki yerine gitmek, Tanrıların dağındaki tahtıma oturmak istiyorum yine...» diyordun.

İncil'in 12. bölümünün 7. ayetinde gökyüzündeki savaşlara değinilmiştir:

«Ve gökyüzünde savaş oldu, **Michael** ve melekleri canavarla savaştılar. Canavar da savaştı, melekler de. Bu savaşlara bir son veremediler ve sonunda gökyüzündeki yerlerini bulamaz oldular.»

İnsanlık tarihinin ilk belgelerinde savaş ve çarpışmalardan söz ediliyor. Tibet kiliselerinin bodrumlarında Dzyan'ın «Gizli Bilgiler» adlı kitabı, yüzyıllar boyu saklandı. Asıl metin (Nerede olduğu bilinmemektedir) kuşaktan kuşağa kopya edilmiş, konuyu bilenlerce yeni bilgilerle tamamlanmıştır. Elde bulunan örneğin içinde Sanskritceye çevrilmiş metinler vardır ve bu kitabı bilenler, içinde insanlığın milyonlarca yılı aşan gelişmesinin anlatıldığını söylemekte-

dirler. Kitabın 6. bölümünde şöyle denmektedir:

«Dünyadaki oğullara kendilerine benzer bir dördüncüsünü yaratmaları emredildi. Oğuldan biri bunu reddetti, ikisi kabul etti. Kavga başladı... Eski tekerlekler aşağı, yukarı dönüyorlardı. Yaratıcılarla, yıkıcılar kavgaya tutuştular ve yeryüzü için savaşlar oldu. Tohum görüldü ve sürekli olarak yeniden görüldü. Tekerleğin yaşını öğrenmek istiyorsan hesabını yap Lanoo».

Mısır'daki ölüm kütüğünde, (Mumyalanan ölümler öbür dünyada neler yapılması gerektiğini öğretsin diye mezarlara konurdu bu kütükler) güçlü güneş tanrısı RA, evrendeki ayaklanan çocuklarla savaşır; çünkü RA, Dünya - Yumur-tası'nı savaş sırasında terk etmemiştir.

Romalı ozan Ovid (M.Ö. 43 - M.S. 17) zamanından sonraki dünyada, mitolojik destanlarından (Evrimler) çok «Ars Amandi»di ile tanınır. Bu yapıtında Ovid, Phaeton'dan (ışık saçan) söz etmektedir. Phaeton, babası güneş tanrısı Helios'tan güneş arabasını kullanmak için bir gün izin koparır. Fakat arabayı kontrol edemez, gökten düşer ve yeryüzünde yangın çıkarır. Yunan mitolojisinde ise Uranos'un (Gökyüzü) 12 çocuğu ve Gaea (yer) büyük bir rol oynarlar. Bu 12 Titan korkunç çocuklardı. Tanrıların kralı Zeus'a, tanrıların vatanı Olymp'e karşı saldırıya geçerlerdi... Ovid'in kendisinden daha yaşlı meslektaşı Hesiod (M.Ö. 700), tanrıların ve dünyanın doğuşunu anlatan «Theogonie» adlı yapıtında Titan Prometheus'un Zeus ile yaptığı şiddetli bir kavgadan sonra, insanlara gökyüzünden ateşi indirdiğini anlatır... Zeus bile, öldüresiye savaştan sonra, dünya yönetimini kardeşleri Poseidon ve Hades ile paylaşmak zorunda kalır. Zeus, adına göre «Işık tanrısı» demektir, ama Homer (aşağı yukarı M.Ö. 800) onu bulut yapan, gök gürleten, kavga çıkartan, kavga sırasında yıldırımlar düşürtüp savaşı kendi lehine çeviren olarak tanımlar... Yıldırım, silâh olarak Pasifik Okyanusu'ndaki Maori efsanelerinde de ortaya çıkar: Bu efsaneler de gökyüzünde bir çatışma olduğunu anlatır. Tane, girdiği savaşta galip gelmiş, yenilenleri yeryüzüne atmıştır. İsta o günden beri, yeryüzünde adam adama, hak halka, hayvan hayvana, balık balığa karşı savaşmaktadır...

Kuzey Amerika'daki Payute kızilderililerin efsanelerinde yer alan tanrı Hinuno'nun da d j-rumu aynıdır. Hinuno, tanrılarla kavga ettikten sonra gökyüzünden atılır.

Hindistan'ın Mysore kentindeki Uluslararası Sanskrit Araştırma Enstitüsü, Maharski Bha-rsdwaja'nın bir Sanskritçe metnindeki geleneksel tercüme seslilerini, zamanımız modern dünyasının anlayacağı sözcüklerle belirtme cesaretini göstermiştir. Sonuç şaşırtıcıdır: Çok eski efsaneler, tam bir teknik haber niteliğindedir (Yıldızlara Dönüş, sayfa: 224).

Aynı yöntemi kullanarak, gökyüzü sözcüğünün yerine, modern bir kavramı koyuyorum: «EVREN». Böylece tanrıların gökyüzündeki sa

vaşlarını anlatan efsane ve masallar bir el hareketiyle iki düşman grup arasında evrende c-luşan dev savaşların öyküsüne dönüşür. Dinlerin çocuklara özgü gökyüzünde, muhakkak ki savaş olmaz. Orada yalnızca bir tek, yüce, her şeyi bilen tanrı vardı ve vardır.

Fakat Tevrat'ta tek tanrıdan değil, pek çok tanrılardan söz edilmektedir:

«İzin verin bize, insanları yaratalım. Ve onlar denizlerdeki balıklara, gökyüzünün altındaki kuşlara hükmeden bizlere benzesinler» (1. Tevrat 1/26).

Yine Tevrat'ta şu çoğula rastlanır: «... Tanrının oğulları gördüler ki, insanların kızları güzel...» (1/6/1).

1875 yılında Londra'da tasavvuf cemiyeti kuran Helene Petrowna Blavatsky, 1888'de yazdığı altı ciltlik «Gizli Öğretim» adlı kitabında şöyle demektedir:

«Yahudilerin Yehovasının adlarından biri Sabaoth (veya Tsabaoth) idi. «Tsab» kelimesi «araba», «gemi», «ordu» gibi anlamlara gelir. Böylece Sabaoth kelimesinin anlamı «Geminin Ordusu», «tayfalar» ya da «Gemi filosu»dur.

İnsanların yaratılmasında olduğu gibi, dünyanın yaratılması içinde de pek çok tanrının parmağı olduğunu sanıyorum. Quiche-Maya efsanesinde (Popol Vuh) insanın nasıl yaratıldığı anlatılmaktadır; «İnsanların yaratıldığı, şekillendi-rildiği; anneleri, babaları olmadığı, fakat yine de onlara erkekler adı verildiği söylenir. Onlar bir kadından doğmamıştır, yaratıcılar ve şekil veri-

ciler tarafından yapılmamışlardır. Alom ve Ca-holom tarafından da imal edilmemişlerdir. Yalnız bir mucize, bir büyü sayesinde yaratıldı ve biçimlendirildiler...»

Hıristiyanlık çağının başlangıcından çok kısa bir süre önce yaşadıkları söylenen Maya¹-ların Hintli topluluğu, ormanlarda çok basit bir hayat sürer, vahşi hayvanları ilkel silâhlarla avlardı. Kafaları yüksek bilimle henüz dolmamıştı. Oysa Popol Vuh efsanesi onların zamanından kalmamış.

«... Anneleri, babaları yoktu... Bir kadından doğmamışlardı... Bir mucize, bir büyü ile yaratıldılar ve şekillendirildiler» gibi bir for-mülleme, ilkel düşünce içinde nasıl mümkün o-labilir?

Her şeyin çelişki ve karmaşıklık içinde olduğu anlaşılıyor. Bunlara, şimdiye dek uygulanan yöntemlerle bir anlam vermeye olanak yoktur. Bu nedenle de bazı düşünce dürtülerinde bulunmak istiyorum.

Eğer evrende savaşlar olmuşsa, bunların muhakkak bir yeneni, bir de yenileni olmuştur. Yenenler kuşkusuz gezegenlerinde kalmışlar yenilenlerse orayı terk etmek zorunda kalmışlardır. Tabii en kısa sürede, hazır bulunan bir uzay gemisiyle, başka bir gezegene dümen tutmaya zorlanmışlardır. Uzay gemilerinde enerji rezervleri ve yiyecek maddeleri ancak sınırlı bir zaman için yetebilir. O halde düşmanı tamamer ortadan kaldırmak için, galip gelene, ölçüsünü bildiği belirli bir süre kalmıştır. En küçük bir

zaman avantajı, yenilenin zaman genişlemesinden yararlanmasını sağlayacaktır. (Bu konu bilimsel olarak kanıtlanmıştır. Işık hızına yak;n bir hızla yol alan bir uzay gemisinde zaman, geminin kalktığı gezegendeki zamandan daha yavaş geçer.) Galip gelenler, düşmanlarından hiç kimsenin yaşamasını istemez; çünkü birkaçı, emin bir gezegene ulaştıncaya, yenilgisinin ö-cünü almak için soyunu çoğaltıp güçlenecektir. (Bu bir çift, moleküler biyoloji konusunda bilgi sahibi ise, ulaştıkları gezegendeki ilkel yaşamı da değiştirebileceklerdir. Bunu galipler bilmektedir tabii) Öte yarıdan yenilenler, yenenlerin düşüncelerini, teknik bilgilerini ve ruhlarını bildikleri için zamanla yarışıracasına en yakın gezegene doğru yol alırlar. Yenilenler, evrendeki savaştan sonra, galaksinin merkezinden 28.000 ışık yılı uzakta olan dünyamızı mı buldular acaba?

Mavi gezegenimiz, evrendeki bir savaşı kaybedenlerin kaçış yeri miydi?

Bu teoriyi biraz daha genişletirsek, birtakım ussal sonuçlara varabiliriz.

Kovulanların yurdunda da, en azından dünyamızdaki özelliklerin bulunması gerekir.

Geldikleri gezegenin güneşe olan uzaklığı, hemen hemen dünyamızın güneşe uzaklığı kadar olmalıdır, aynı yer çekimi gücünde ve doğal oksijenli bir atmosferi bulunmalıdır.

Evrendeki dünya benzeri gezegenlerden u-zay uçuşları yapılması olasılığı ne kadardır?

İstatistik olasılıklar çok büyüktür.

Profesör Hans Elsässer, «Evrende kornşula-rımız var mıdır sorusunun ciddî bir araştırma konusu haline gelmesi, yalnızca evrendeki tek zeki yaratığın bizler olduğunu kabul etmeyi çılgınlık sayan birçok doğa bilimcisinin görüşü ile ortaya çıkmış değildir,» demektedir.

Kaç yıldızın olduğunu bilen var mı?

Galaksimizde 100 milyar sabit yıldızın olduğu hesaplanmıştır. Her on sabit yıldız, bir gezegen sistemine bağlı olsa, on milyar sabit yıldız gezegen sistemi var demektir. Biz yalnızca on milyar sabit yıldız olduğunu varsayalım. Bunların her on tanesinden birinin dünyaya benzer özellikleri olsun, yine de yeryüzü ile akrabalığı olan gezegenlerin sayısı, bir milyar gibi astronomik bir düzeye ulaşır. Bunların her on tanesinden biri dünya biçiminde, dünya ısısında ve hayata elverişli olsa yine de yüz milyon gibi bir rakamla karşı karşıya kalmış oluruz! Bu sayının da onda birini alırsak, dünya atmosferine sahip on milyon gezegenin, organik hayat için elverişli koşulları taşıdığı sonucuna varırız! Heidelberg'li Doçent Dr. Hans F. Ebel, yazdığı bir denemesinde, «Yabancı gezegenlerde hayat olabileceğinden» söz ederek şöyle demektedir:

- Astronotların tahminleri, yalnızca saman yolumuzdaki dünyaya benzeyen, yaşana-bilen gezegenlerin sayısının yüzlerce milyon olduğu yolundadır.

O halde dünya benzeri gezegenlerin sayısı hakkında ileri sürdüğüm teori yanlış değil-

dir. Birkaç yıl öncesine kadar, akıllı yaratıkların yalnız dünyamızda yaşadığı düşüncesi, bugün en katı bilim kürsülerinden bile kaybolmuştur. Bu noktada akla takılan soru şudur:

Gezegenler ve akıllı yaratıkların evreninde, hayat şekillerinin bir kısmı, dünyamızdakinden tamamen ayrı yönde bir gelişme göstermiş olamaz mı? Ya da savaşlar yapan yaratıkların, insanlara benzer oldukları düşünülemez mi?

En yeni araştırmalar, yabancı akıllı yaratıkların insanlara benzer olması gerektiğini kanıtlamıştır. Atom yapıları ve kimyasal reaksiyonlar, evrenin her yanında aynıdır.

Profesör Heinz Haber, bu konuda şöyle demektedir:

- Hayat kımıldanışı, artık eskiden sanıldığı gibi, cansız doğanın gerekli koşulları hazırlamasına kadar bekler, diye bir şey yoktur. Hayatın, kendi üstün kimyasal aktivitesi ile kendi çevresini yarattığı ve bir gezegeni canlılığa kavuşturduğu iddiası daha akla yatkındır.

Lord Kelvin of Largs (1824 - 1907), Glasgow üniversitesinde profesördü. Yalnız termo dinamiğin ikinci ana prensibini bulmakla kalmayıp, bugün «Kelvin - Derecesi» ile ölçülen mutlak ısının bilimsel tanımını yaptığı için, doğabilim alanında ünlü bir fizikçidir. Fakat zamanımız Kelvin'in «Hayat ilk önce küçük dünyamızda başlamamış, tersine evrenin derinliklerinden sporlar halinde dünyaya doğru esmiştir» düşüncesini bilmemektedir. Kelvin, en sert soğuğa karşı bile dayanıklı olan tek hücreli to-

humların, meteorlar ya da meteor tozlarıya birlikte canlı olarak yeryüzüne ulaştığı ve ışığın canlandırıcı gücü sayesinde geliştiği; daha sonra da bu hücrelerden yüksek organizmaların oluştuğu kanısındaydı. Ben, Kelvin'in tüm düşüncelerini ciddiye alalım derim. Zamanında, hayatın yalnız gezegenimizde oluştuğu üstün düşüncesini yeren Kelvin'i...

Doğa bilimleri alanında zaman zaman dinsel engellere rastlanır. Buna göre hayat sınırlı olduğu için, evrenin de ölümlü olması gerekir... Doğa bilimciler, tersini kanıtlayıncaya kadar, Kelvin'in fikirleri tahminler dizisinde en önde gelecektir. Kelvin, bunu hak etmiştir.

Yoksa ben, böylesine büyük bir tezi tartışma konusu olarak öne sürmeye asla cesaret edemezdim. Sürekli olarak düşünce spekülasyonu yarattığım gerekçesiyle saldırılara hedef olduğum için, söylediklerimi bilimsel metinleri karıştırarak kanıtlamaya gitmekteyim. Bu, beni rahatlatırken, kritikçilerimi huzursuzluğa düşürmektedir.

Sözgelişi, evrendeki savaş teorimin gereği olarak, mağara resimlerindeki tasvirleri uzay yolculuğu gereçlerine benzetmem (Uzay giysileri, antenler, ikmal sistemleri v.s.) ve başka yıldızlardan gelen akıllı yaratıkların ziyaretinden söz etmem, itirazla karşılanıyor. Beni saçmalama- mla suçlandırıyorlar. Eğer oralarda, bugünün gereçleri çok eski zamanlarda var idiyse, o zaman bu yabancı akıllı yaratıkların bizlerden başka bir şekilde gelişmiş olmaları gerekir. Gerçi

Tam doğrulukta tezlerin ileri sürüldüğünü duymadım; ama olmaması gereken bir şeyi de olmaz hani. Oysa tahminler denizinde, yabancı akıllı yaratıkların Homo Sapien'lerin aynısı oldukları ya da onlara çok benzedikleri tezimi seğlam bir biçimde destekleyen bazı ussal sonuçlar vardır.

The Philosophical Quarterly ve Analysis gibi ünlü bilimsel dergilerde yazan profesör Roland Puccetti, «Felsefe ve din açısından başka dünyaların akıllı yaratıkları» adlı kitabında, evrendeki akıllı yaratıkların büyük ölçüde Homo Sapien'lere benzemeleri gerektiğini belirtmektedir. Daha 1964 yılında, tanınmış biyolog Dr. Robert Bieri de, «American Scientist»de yayınladığı «Humanoides On Other Planets» adlı yazısında, aynı kanıda olduğunu belirtmişti. Yine Kaliforniya Üniversitesi'nden biyokimyacı Dr Joseph Kraut, 15 yıllık bir araştırmadan sonra bu sonuca varmıştır.

Ama dünyamız dışındaki akıllı yaratıkların insanlara benzediğini nasıl kanıtlamalı?

Bu kanıtlama, ancak şimdiye dek ortaya atılmış teorilerin ussal bir uzantısını almakla olur.

Profesör Puccetti, genetik bakımından farklı yaratıkların organ ve bünye gelişmelerinde, aynı dış koşulların rol oynadığı noktasından hareket etmektedir. Bu tür dış hayat koşulları, dünya benzeri gezegenlerde yaşayan canlıların tümü için de geçerlidir. Böylece gerek dünyamızda, gerekse başka bir gezegende olsun, can-

lılar arasında evrim süreci bakımından farklılıkların çok az olması gerekir. Nerede olursa olsun hayat, bir su maddesinde karbonun başka basit bir cisimle birleşmesi, organik maddelerin oluşması ve gezegen yüzeyinin kimyasal değişikliğe uğramasıyla ortaya çıkmıştır.

Okyanuslardaki âlemin et ve bitki "yiyicileri karaya yayılmadan önce, farklı ve özel biçimlerde gelişmişlerdir. Fosiller yalnızca 60 milyon yıllık kayalar içinde değil, fakat bir milyar yaşındaki «Nonesuch-Şistleri» arasında da bulunmuştur. Bir zamanların hem karada, hem suda yaşayabilen canlılarının vücut değişimleri tek noktada olmamıştır. Bu canlıların hareket edebilmeleri, karada koşabilmeleri için balıklardan ayrı organlara ihtiyaçları vardı. Böylece doğa, tek anlamlı hareket olan yürümek ile değişmiştir. Çünkü yürümek her satıhta mümkündür. Karada ve suda yaşayabilen yaratıkların küçük birer beyinleri varsa, çevre tehlikelerinin iki misli artması yüzünden, kara canlılarının daha büyük bir düşünme organına ihtiyaçları vardı. Fakat daha büyük bir beynin iyi taşınması ve kan ile beslenmesi gerekiyordu... «Yeni yerleşme bölgesi için bacakların sayısı ne kadar olmalıydı?» diye soruyor Puccetti. Bir bacak yetmezdi, çünkü yaratık düşünce, bir daha tek bacak üzerine doğrulamazdı. Daha çok, fakat tek sayılı bacaklar da denge sağlama bakımından pratik değildi. Bacak çiftlerini çoğaltmak hareketin temposunu azaltırdı. Gerçekten de bulunan fosillerde, milyonlarca yıl süregelen evri-

min, bacak sayısını en sonunda iki çift olarak belirlediğini görmek mümkündür. «İki bacak, büyük bir beynin eğitimi için en uygun koşuldur. Çünkü daha sonra ağaçlara tırmanmak, çevrede gerekli değişikliği yapabilmek için, a-raç gereç kullanma amacıyla öbür iki ayak, kolların görevini alacaktır.» Yalnızca karada yaşayabilen canlı türlerine geçiş sırasında vücut değişikliklerinde zorlanma olduğu anlaşılmaktadır. Eğer dünyamızda böyle bir şey olmuşsa, başka bir yerde de olmuştur. Hayatın okyanuslardan başladığı konusunda artık kuşku kalmadığına göre, bir benzerlikten söz edilebilir sanırım. Daha sonra bünyenin yeni bir biçime girmesi, besin alabilmek için ağız, kullanılmış besinlerin dışarı atılması için anüs oluşumu gelir. En önemli duyu organı olan burun, tüm yırtıcı hayvanlarda anüsün tam karşısında bulunmaktadır. Beslenme ve besin artıklarını atmada iki organ en uygun yerdedir ve dudaklar ise, burnun yanındadır. Böylece beyinden gelen emirler, kavrayıcı organlar için en kısa yola sahip olmaktadır. Kara yaşantısındaki gelişmelerle, sinir dokusunun daha güçlü bir duyarlık kazandığı ve yavaş yavaş anlama yeteneğinin arttığı görülür. Suda yaşamalarına rağmen, yunus balıklarının oldukça büyük bir beyin taşıdıkları bilinmektedir. Fakat anlama yeteneği gelişmesinin, bir topluluk içinde yaşamak, konuşmak ve araçları kullanmak ile yakın ilişkisi vardır. En basit araçların bile su altında kullanılması hayli güç olduğu için, suda yaşama koşulları için-

de, düşünebilecek bir beyin gelişmesine olanak yoktur; çünkü bu, sosyal bir çevre ve objektif dilin belli bir şeklini ön görmektedir. Profesör Puccetti ayrıca, zeki yaratıkların kuşa benzeyemeyeceklerini, çünkü uçan bir yaratığın hafif olacağını; büyük bir beyin ise ağır olduğunu ve güçlü bir kanla beslenmesi gerektiğini de belirtmektedir. Bu detaylara değinmesi, hayal gücü dolu gelişme spekülasyonunu, gerçekçi düşünme modellerine geri döndürmek istemesindedir. Evrimin zorunluluk durumlarına, hayvanlar alemindeki tamamen farklı grupların göz yapısı benzerlikleri de dahildir. Bu gözler; mercek, koruyucu tabaka, göz kasları, saydam tabaka v.s. ile kusursuz bir kamerayı andırmaktadırlar. Göz sayıları hep aynıdır. Gözler hep beyne en yakın yerde bulunmaktadır. Kulaklar da. Koku ve tat alma duyuları ağız ve burunla gelişmiştir. Bunlar da beyne en yakın yerlerde görevlerini yapmaktadırlar.

Profesör Puccetti, sıralanan delilleri, biyologların iddialarına karşı koymak ve teknik zekâsı olan canlıların sınırsız yönlerde gelişebileceklerini kanıtlamak için öne sürmektedir. Bu yöntemlerle güneş sistemi dışındaki gezegenlerde de, dünya üzerinde olduğu gibi belirli koşullar altında hayatın gerçekleştiğini iddia etmektedir.

Puccetti, benim de desteklediğim şu tezi savunmaktadır: Başka yerlerde de sudan karaya çıkan canlılar aynı zorunluluk karşısında,

dünyamızdaki örneklerle uygun bir gelişme gösterebilirler. Karaya çıkar çıkmaz bir dil yaratmak, araç kullanmak, birlikte yaşamının sosyal biçimini saptamak zorunda kalmış olabilirler.

«Evrendeki bu gelişmeler o kadar fazla sayıda olmuştur ki,» diyor Puccetti, «dünya dışındaki akıllı yaratıklarla karşılaşma ve onlarla anlaşabilme olanaklarını arama çabaları başarısızlığa uğrayamayacaktır. Sonuç, tüm evrendeki akıllı yaratıkların. Homo Sapien'lere büyük öi-çüde benzemeleri gerektiği yargısına vardım.»

Zincirin halkaları tamamlanıyor: Lord Kelvin, dünya üzerindeki hayatın ilk kez evrenden esen tohumlardan oluştuğunu; Puccetti, evrim yasalarının her yerde aynı olacağını; Joseph Kraut, dünya benzeri gezegenlerde, doğanın kendi sorununu dünyamızda olduğu gibi çözmesi gerektiğini belirtirken, Albert Einstein şöyle demektedir: «Kendi kendime sorarım, doğa hep aynı oyunu mu oynuyor acaba?»

Şayet diğer milyonlarca gezegen üzerinde hayat olduğu kabul edilebilir, ya da kabul edilmeye izin verilirse; bu hayatın dünya hayatından daha eski ve böylece her yönden daha çok ilerlemiş olduğu düşüncesi, gerçi bir spekülasyon olur ama, elden de bırakılmaz. Eski Adem'in yaratıcılık tacını gömmeyelim mi artık?

Teorimi kanıtlayamayacağım bir gerçek. A-ma hiç kimse de, iddialarımın yanlış olduğuna beni inandıracak karşı tezlere sahip değildir.

O halde teorimi devam ettiriyorum: Evrende birlikte yaşayan gruplar matematik bilgisi-

ne, aynı tecrübe değerlerine, ortak gelişme şansına sahiptirler. Yenilen grup, bir uzay gemisi ile savaş alanından kaçıp, benzer bir gezegene inmek ve orada bir uygarlığı organize etmek zorundaydı. Fakat, galiplerin tüm teknik olanakları kullanarak sığındıkları gezegeni bulma tehlikesinin büyük olduğunu biliyorlardı. Böylece saklanma oyununa geçtiler. Çünkü ölüm kalım sorunu vardı ortada. Astronotlar yerin dibinde saklandılar, toprağın derinliklerinde savunma bölgeleri ve bu bölgeleri birbirine bağlayan ka-ns'lsr açtılar. Yeni yurtlarının toprağını işlemek için de gerekli planları uygulayıp, işlerini bu sığınaklardan yürüttüler.

Fakat, «tünelleri kazanlar bu işi yaptıkları sırada kendilerini ele verebilirlerdi.» düşüncesini de kabul etmiyorum. Çünkü Der Spiegel dergisinin 3 nisan 1972 sayısında, «Isı Delicilerinin en modern buluş olduğunu belirttiği g-bi, onların da kazı işlerini bu tür bir araçla yapmış olabilecekleri kesindir. Kaldı ki, teorimize göre, üstün teknik olanaklara sahip bulunmaları gerekir.

«Isı Delicisi»ni Los Alamos kentindeki a-tom araştırma laboratuvarı bilginleri, bir buçuk yıllık çalışma sonucu gerçekleştirmişlerdir. Bildiğimiz delicilerle, ısı delicisinin hiç bir ortak yanı yoktur: Aracın ucunda volfram çeliği vardır ve grafitle ısıtılır. Böylece delme işlemi sırasında, delinen yerden dışarıya hiç bir şey çıkmamaktadır. Delici, taşları eritir, delinen yenn iç yüzeyine presler. Preslenen yerler öylece do-

nup kalır. Der Spiegel'in verdiği bilgiye göre, yapılan ilk denemede, dört metre kalınlığındaki taş blok, hiç gürültü çıkarmadan delinmiştir. Los Alamos'ta, şimdi mini-atom reaktörü ile çalışacak bir «Isı Delicisi» konstrüksiyon planı yapılmaktadır. Bu, köstebek biçiminde zırhlı bir araç görünümünde olacak, 40 km. kalınlıktaki yer kabuğunu delip, altındaki magma'dan örnekler alacakmış.

Düşüncenin gümrüğü yoktur. Bunun için de yurtlarından kaçmak zorunda kalan astronotların, mağara yapımında elektronik ışınları kullandıklarını sanıyorum. Sıcak bir katottaki elektronları buharlaştırıp, katot ve anot arasındaki elektrik alanında onları hızlandırmışlardı. Elektron ışınları yanıcı bir elektrot aracılığı ile toplanmıştır. Buharlaştan tüm elektronlar ışın haline gelmiştir. Bu teknik, benim hayal gücümün uydurması değildir. Amerikan firmalarından Westinghouse, uzayda yapılacak kaynak denemeleri için, elektron ışınlı bir jeneratör yapmıştır. Elektron ışınları, özellikle kayaların parçalanması için olağanüstü bir uyum göstermektedir. Çünkü kaya sertliği, bu ışın için bir engel sayılmıyor. Kayaya rastlayan elektron ışını, oluşan termik gerilimler ile en kalın blokları bile parçalamaktadır.

Tünel yapımcıları, ısı delicisi ve elektron ışın topları üstünde bir işbirliği mi uygulamışlardı? Her şey olabilir. Delicinin işlemediği yerlerde elektron ışın topları kullanılmıştır. Sert kısımlarda açılan deliklerden tekrar görevini

sürdüren delici, rastladığı yığınları sıvı hale gelinceye dek eritir, sonra da presler ve soğutur. Böylece yanlarda elmas sertliğinde bir camlaşma oluşur. Tünel duvarları ayrıca su geçirmezlik özelliği kazandığı için boşluklara destek vermek de gereksizdir.

Bu sanılarımın hareket noktası Ekvator'daki tünel sistemleridir. Juan Moricz, özellikle uzun koridorların duvarlarının cam gibi olduğunu ve büyük odaların patlamalarla oluşturulduğunu söylemektedir. Tünel girişlerinde çok temiz bir biçimde parçalanmış kaya tabakaları bulunmakta ve kayadan çıkartılmış dik köşeli kapıda bu özellikler açıkça görülmektedir. Taş blokların üstüste sıralanmaları doğa yardımıyla olmamıştır her halde. Ayrıca tünellerin nasıl teknik bir titizlikle yapıldığı, eşit aralıklarla tekrarlanan havalandırma bacalarında da görülmektedir. Dümdüz açılan havalandırma bacalarının boyları ortalama olarak 1,80 m. ile 3,10 m.; kalınlıkları ise 80 cm.'dir. Bu bacalardan atmaca benzeri kuşlar sürüyle uçuşmakta, tekrar dönüp bu labirentlerde ölmektedirler.

Yeraltı tünellerinde, «Tanrılar», birkaç yıl sonra, yerlerinin bulunduğu korkusuna kapıldıklarından, kendilerine benzeyecek insanoğlunu yaratmaya karar verdiler.

Orta Amerika'da yaşayan, büyük Maya -ailesinden kalma Quiche - Kızılderililerinin kutsal kitabı Popol Vuh, «yaratılış» üzerine şöyle demektedir:

«Balam-Quitze, Balam-Acab ve Iqui-Balam'-

ın gittikleri yerin adı Tula mağaralarıydı. Yedi mağara, yedi oyuktu. Tamub ve Ilocab da oraya geldiler. Tanrıların onları kabul ettikleri kentin adı buydu... Sonra tanrılar onları sırayla geri gönderdiler. İlk çıkan Hacavitz idi... Mahucu-tah da tanrısının yanından ayrıldı. Fakat Hacavitz ormanda saklanmadı. Çıplak bir dağda kayboldu.»

Popol Vuh'da, daha önce belirttiğim gibi, bir bölüm vardır. Bu yeri, hayret verici anlatımı yüzünden burada bir daha belirtmek gerekir: «İnsanlar yaratıldı, şekillendirildi. Anneleri yoktu. Babaları da. Fakat onlara erkek dendi. Bir kadından doğmadılar. Yaratıcılar ve şekil vericiler tarafından yapılmadılar. Alom ve Ca-holom tarafından da. Yalnız bir mucize, bir büyü sayesinde yaratıldı ve biçimlendirildiler...»

M.Ö. 3. yüzyılda Sümer tanrısı Enlil'in oturduğu, Orta Babil'deki Nippur kentinde bulunan bir çivi yazısı tablosu, insanların oluşumu hakkında şöyle demektedir:

«O günlerde, tanrıların yaratma odasında, onların evi Duku'da, Lahar ve Aşman biçimlendirildi...»

Popol Vuh'daki metin ile Nippur kaynaklı çivi yazısı arasında çok yakın bir benzerlik vardır. Ama Fırat ve Dicle nehirleri arasında bulunan Sümerler'in yurdu ile Mayalar'ın yurdu arasında kuş uçuşu 13.000 km. uzaklık vardır! Tevrat ve içindeki Musa Peygamberin beş kitabı bir sürü Sümer düşüncesini aktarır. Bunu herkes bilir. Tevrat ve Popol Vuh, çoğu yerlerinde

açıkça, bazı yerlerinde de kapalı geçilen benzerliklere sahiptirler. İnanmayanlara birkaç örnek verebilirim:

Musa 1/11/1: «Fakat tüm dünyada bir tek dil kullanılıyor ve aynı şeyler konuşuluyordu...»

Popol Vuh: «Orada onlar güneşin doğuşunu görüyorlardı. Bir tek dilleri vardı. Ne oduna, ne de taşta tapıyorlardı...»

Musa 11/14/21: «Ve Musa, elini denizin üstüne uzattı ve tanrı bütün gece denizi, kuvvetli bir doğu rüzgârı ile geriye çekti. Denizi kuruttu ve su yarıldı. Tüm İsrailoğulları denizin içinden, kuru toprak üstünde yürüdüler. Su, sağ ve sol yanlarında bir duvar gibi yükseliyordu.»

Popol Vuh: «Denizi nasıl geçtiklerini anlayamadılar. Sanki deniz yokmuş gibi yürüyüp geçtiler. Taşlar üstünde yürüyorlardı. Yığma kum, diyorlardı o yere. İkiye bölünen denizi geçtikleri yere ad koydular. Böylece karşıya geçtiler.»

Musa 19/12: «Bu, birliğin işaretidir. Bu işareti benimle sizler ve sizin yanınızdaki tüm canlı varlıklara adıyorum...»

Popol Vuh: «Buradaki şey, beni çağırmak istediğinizde size yardım edecek. Bu birliğin işaretidir. Fakat şimdi üzülerek gitmek zorundayım...»

Daniel 3/21: «Sonra bu erkekler, paltoları, ceketleri, şapkaları ve diğer giysileri ile bağlı, yanan sobanın içine atıldılar... (25)... O, cevap verdi ve konuştu: Fakat bağlanmamış, ateş içinde serbestçe dolaşan dört adam gördüm. Dör-

düncüsü gökyüzünden bir yaratık gibi görünüyordu.

Popol Vuh: «Sonra bu erkekler ateşe, alev alev yanan evin içine gittiler. İçerde her şey kor halindeydi, fakat onlar yanmıyordu. Düz vücutları ve güzel yüzleriyle kızılılıkta kendilerini gösteriyorlardı. Yürüdükleri yerde ölmeleri isteniyordu, fakat ölmediler. Xibalba'lilar şaşırmışlardı.»

Sümer çivi yazısı, Tevrat ve Popol Vuh'un tünelleri yapanlarla ne ilgisi var? diye sorabilirler. Haklıdır da. Yalnızca, başından beri Homo Sapien'in yaradılış kaynağının yalnız bir tek olduğu tezime uygun deliller vermek istiyorum. Ancak, çok çok daha sonraları, toplumlar ve ırklar dünyanın dört bir yanına yerleşmeye başladıklarında, yeni yeni yerlere, en eski ve ilk bilgiler taşındı. Tüm bu bilgilerin en başında, tanrıların insanları kendilerine benzer biçimde, yarattıkları gelmektedir! İnsanın, dünya dışı yaratıklar tarafından yaratılmış olması ne yaratılış ne de evrim teorisine zarar verir. Bu konuyla ilgili, sorulması gereken iki soru vardır:

1) İnsan olma eylemini yaratan olay ne

dir?

2) Bütün Hominid cinslerinden, yalnızca Homo Sapien mi akıllı olmuştur?

Bu sorulara verilen birçok cevap vardır; hiç biri de tatminkâr değildir. Aşağı yukarı bundan bir milyon yıl önce, bütün Hominid maymun cinsleri 400 cm.'lik beyin hacmine sahip-

ti. Eğer yüz binlerce yıl sonra, iklim, maymunları ağaçlardan indirmişse, o zaman hiç bir ay-rım yapmadan tüm maymun cinslerini ağaçlardan indirmesi gerekirdi. Yalnız Homo Sapien-leri oluşturan bir tek türü değil. Bu maymunların araç yapma yetenekleri de olsaydı, ki bu gelişmenin koşullarındandır, o zaman, şimdi maymun diye bir şey kalmazdı dünyada.

Oskar Kiss Maerth «Başlangıç Son Olmuştur» adlı kitabında, «Soyun kurumaması için, mutlaka insan mı olmak gerekir?» diye sormaktadır. Maerth, insan olma sorunu üzerine ilginç sorular yöneltmektedir:

Eğer bir maymun ırkı, vahşi hayvanlardan korktukları ve daha kolay beslenme nedeniyle arka ayakları üzerine dikilmek zorunda kalmışsa, öteki maymunlar neden aynı gerekçelerle arka ayakları üzerinde dikilememişlerdir?

Tüm Hominid maymunlar, önceleri oldukları gibi, şimdi de esas olarak «vejeteryan»dır-lar... İnsanın ataları da vejeteryandı ve ancak insan olma eylemi sırasında et yiyiciliğe dönüşmüşlerdir... Et yemek, gelişen bir aklın belirtisi imiş. Hatta insan, etle daha kolay ve iyi beslenebildiği için, bir ilerleme işaretiymiş. Bu iffat için, milyonlarca yıl öncesinden beri et yiyici olan kurtlar ve yaban kedileri teşekkür etmelidirler.

İnsanın ataları için «Et Yemek» neden birdenbire en kolay beslenme yolu olmuştur? Bir ceylan ya da bizonu öldürmek, ne zamandan beri bir meyveyi dalından koparmaktan daha kolay olmuştur? Son milyon yıl önce, birçok yağmur ve kuraklık dönemleri olmuştur... Tüm maymunlar ormanların içine çekilir, orada yaşamlarını sürdürebilirlerdi. Öbür maymunlar bu biçimde yaşamlarını sürdürürken, neden yalnız, daha sonra insanları oluşturdukları söylenen maymunlar aynı biçimde yasayamazlardı?

Evrım teorisinde, Homo Sapienlerin, Ho-minidler ailesinden geldiğini kanıtlayacak gerçekten hiç bir Şey yoktur. Tüm sorun, beynin, yalın bir biçimde, birdenbire teknik anlayış kazanması, gökyüzünü gzetleyebilme yeteneğine kavuŐması, sosyal topluluklarda haberleŐmeyi gerçekleŐtirebilmesidir. Gelişim tarihine göre, hayvansal bir yaratığın Homo Sapien'e dönüşmesi bir gece içinde olmuştur. Bir mucize mi bu? Mucizeler yoktur!

İlk atalarımızın akıllı olmalarının bir milyon yıl önceye dayandığı, o zamandan beri zekalarının geliştiği ve topluluk içinde yaşadıkları iddiası doğru değildir. Tüm memeli hayvanlar gruplar ve sürüler halinde yaşar, avlanır, kendilerini topluca savunurlar. Bu yüzden hepsi akıllı mıdır? İkel araçları yapan insan benzeri bir yaratığın da, bu yüzden bir Homo Sapien olması gerekmez.

Nairobi'deki Ulusal Prehistori ve Paleontoloji Araştırma Merkezi Müdürü Prof. Leakey dikkati, Fort Ternan'daki bulgulara çekmektedir. Bu bulgulara göre, Kenyapithecus Wicke-ri'nin köşeli aletler yaptığı, Homo Habilis'in bundan iki milyon yıl önce alet kullandığı anla-

Őılmaktadır. Leakey, Jean Goddal'ın doğal çevreleri içinde Őempanzeleri incelediğini ve bu hayvanların sürekli olarak ilkel araçlar yapıp kullandıklarını söylediğini de belirtmektedir. Şimdi, kim bu Őempanzeleri Homo Sapien grubuna dahil edebilir?

Araç yapıp kullanan insan benzeri yaratıklar öteden beri vardır. Tanrılara saygı gösteren, onlardan korkan, mağara duvarlarını fresklerle süsleyen, Őarkılar söyleyen, utanma duygusu olan, arkadaŐlıklar kuran ve onları gmen bu tür yaratıkların geçmiŐleri o kadar uzağa gitmez. Dünyamıza gelen konukların suni değişimleri olmadan, bu tür varlıkların olabileceği konusunda da kuŐkuluyum. Sonuçta, uzaydaki bir savaşta yenilenlerin, insan olma eylemini kendi bilgilerinin genetik kurallarına uygun olan suni mutasyon (deđiŐiklik) yöntemiyle gerçekleŐtirdikleri iddiasını ortaya atmayı göze alıyorum.

Washington, Associated Press haber ajansı, 5 haziran 1972'de Amerikan Bilimler Akademisi Astronomi Araştırma Komisyonu'nun 129 sayfalık haberini yayınlamıŐtır. Bilim adamlarının görüŐüne göre, son yedi yıl içinde, evrende akıllı yaratıklara özgü uygarlıkların olabileceği kanısı gittikçe artmıŐtır. Akademi, bu uygarlıkların ortaya çıkarılması için, devletin yardımlarını büyük lde arttırmasını öğütlemektedir. Gerçi elde bulunan teleskoplar uzaydaki varlıklara ait telsiz sinyalleri almaktadırlar, fakat güneş sistemimizin dışındaki gezegenlerden

de sinyaller alabilecek gte aletlerin yapılması gereklidir. Komitenin haberi aynen Őyledir:

«Şu anda belki bizden uzakta yaşayan canlıların radyo dalgaları ulaşmaktadır bize. Eğer bir radyo teleskobu doğru yöne kurar, tam frekansına ayarlayabilirsek, bu konuŐmaları kaydedebiliriz.»

Bir teori için belirtiler gösterilebildiği sürece, o teorinin ciddi bir tartışmaya götürülebileceği kanısındayım. Asıl sorun istenen -deliller- değildir. Hangi bilimsel teori ilk anda deliller üzerine kurulmuştur? Bazı kritikilerin sandığı gibi, «Yedek bir din »den de söz edilmiyor. Eğer benim teorilerimden «yedek din» anlamı ıkartılıyorsa, o zaman embriyonları birer teori olan ilk bilimsel dođuŐların da her Şeyden önce «yedek dinler» olmaları gerekirdi. Basit bir adam, teorinin kanıtlanmasına götüren deneme dizilerini tamamlayamaz. Araştırma sonuçlarının, sonunda yanılığ olarak ortaya çıkması tehlikesini göze alarak bilimsel teorilere inanması mı gerekir, yoksa inanmak zorunda mıdır? Ben teorilerimde düşünce dürtüleri vermek istiyorum. Ne az, ne de fazla. Ve burada da Peru ve Ekvator'un altındaki tünel sisteminin nasıl oluŐabildiđi, Homo Sapien'lerin doğum saatinin ne zaman çalmıŐ olabileceği konularında, belirtilere dayanarak, yeni teorilerimden söz

ettim.

Son söz bilimsel araştırmalarıdır...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ÇİN'DE DE TANRILARIN İZLERİ VARDIR

ÇİN HAVA YOLLARI'NIN, Singapur'dan bir saatlik gecikmeyle kalkan Boeing uçağı, yarım saat sonra, 15.30'da Taipeh'e inmişti. Ve ben saat 17.00 için Ulusal Saray Müzesi Müdürü Bay Chiang Fu-Tsung'tan randevu almıştım.

Bagajımı Nanking East Road'daki Ambassador otelinde bırakıp taksi çağırđım; içtenlikle gülümseyen şoförün yanına oturdum ve «Ulusal Saray Müzesi'ne lütfen!» dedim. Cılız, kür çük Buda gülümsüyordu bana, ama arzumu anladığını sanmıyordum. Bildiğim tüm dillerle gideceğim yeri anlatmaya çalıştım. Adam başını sallıyor, daha fazla gaza basıyordu. İstasyonun önünde durdu, arabadan indi, çevik hareketlerle kapımı açtı, güler yüzüyle istasyonu gösterdi. Benim ulaşmak istediğim yer burası değildi ki. İstasyona girince, hemen aklıma bir

şey geldi. Manzara kartları satan bir büfeye gittim, bir sürü kart aldım. Kendisine karttaki müzeyi gösterdiğimde, ciddi bir biçimde başı-nı eğdi; geldiğimiz yoldan geri döndük. Müze otele çok yakındı.

Berlin'de öğrenim yaptığı ve Almanca bildiğı için, Bay Chiang Fu-Tsung ile anlaşmamız güç olmayacaktı. Bunu bana, Lucerne'deki en iyi Çin lokantası Lu-Taipeh'i çalıştıran Bay Chi söylemişti. Chi, hayatının büyük bir bölümünü Çan Kay Şek'in hizmetinde aşçıbaşı olarak geçirmiş, daha sonra İsviçre'de lokantacılığa başlamıştı. Dostum Chi, Baian Kara Ula'nın buluntularının sırrı üzerinde olduğunu biliyordu.

Çin ve Tibet sınır bölgesinde, Çin arkeologu Tschi Pu Tei, 1938 yılında, 716 granit tepsi bulmuştu. Tepsilerin her biri iki santimetre kalınlığında idi ve tam ortalarında birer delik bulunuyordu. Bu deliklerden başlayarak, spiral biçimde çift sıralı çizgiler kenarlara ulaşyordu. Tepsiler, bizim longplay plaklarına oldukça benzemektedirler. Uzun süren çalışmalardan sonra, nihayet 1962 yılında Pekin'li tarih profesörü Tsum Um Nui, çizgilerdeki yazıların sırrını çözebildi. Jeologların yaptığı analize göre, söz konusu plaklar kobalt ve metal karışımından oluşmaktadır. Fizikçilerin tespitine göre hepsinin yüksek bir titreşim ritmine sahip oldukları ve bu yüzden de büyük elektrik gerilimi yarattıkları öne sürülmektedir. Rus filologu Dr. Wjat-scheslaw Saizew, taş tepsilerle ilgili bazı sonuçları yayınladığı zaman sansasyon yarattı.

Buna göre 12.000 yıl önce bilinmeyen bir halk grubu üçüncü gezegene inmişti. Fakat ellerindeki hava gemilerinin, o uzak dünyadan ayrılabilmesi için yeterli enerjisi kalmamıştı.

Bu konuya, Yıldızlara Dönüş adlı kitabımda etraflıca değinmiştim.

Baian Kara Ula'daki buluntularla ilgili olarak Moskova'da yayınlanan haber ve bilim adamlarının toplu raporunun gerek Pekin Akademisi ve gerekse Taipeh'deki Tarih Arşivi'ne teslim edilmesi, Taiwan'a gitmemin nedeni oldu.

Dostum Chi'nin bir mektubu sayesinde, bu soğuk ve ıslak ocak günü, Saray Müzesi Mü-dürü'nden randevu almıştım .

Müzedede taş tepsilerin izini bulabilme şansımın büyük olacağını sanıyordum. Bu değerli buluntular, 250.000'i aşkın katalog numaralan ile birlikte son 60 yıl içinde birçok kez Pekin'-den dışarıya çıktı: 1913 yılında Kuomintang Partisi'nin ayaklanmasında, 1918 iç savaşlarında, 1937 Japon istilâsında, 1947'de Mao Çe Tung'un «Halk Kurtuluş Ordusu» ile Çin Halk Cumhuriyetini kurduğu ve Pekin'i yeniden başkent yaptığı sırada. 1947'den beri sanat hazineleri Taipeh'te toplanmıştır.

Bay Chi'nin ince yazılarla arkadaşı Chiang Fu-Tsung'a yazdığı kartviziti gösterince, kapıcı gülümseyerek yol gösterdi. Müdür, beni Almanca konuşarak selâmladı. Yalnız, geciktiğim için özür dilediğimde, uzun bir Çince cümle ile karşılık verdi. «Arkadaşımın dostu, benim de dos-

tum sayılır. Çin'e hoşgeldiniz. Size ne gibi bir yardımda bulunabilirim?» dedi. Alçak bir masaya doğru ilerlediğimizde yüksek sesle bir emir verdi. Kime olduğunu anlayamadım. Daha yerimize oturmamıştık ki, hizmetçiler çok ince porselen fincanlar ve demlik getirdiler. Müdür fincanlara çay doldurdu. Tepeden inme, Baian Kara Ula buluntuları ile ilgilendiğimi, doğabi-limcilerin taş tepsiler hakkında yazdıkları inceleme raporunu görmek için geldiğimi söyledim. Bay Chiang, bu raporların Pekin Akademisi'nde saklandığını ve orayla da hiçbir ilişkisi olmadığını söylediğinde şoke oldum. Benim bu sınırsız şaşkınlığıma baktı, sonra teselli ederek bazı bilgiler verdi:

- Çabalarınızdan haberim var. İnsanlığın tarihöncesini ortaya çıkarmak istiyorsunuz. Bu konuda size, Pekin'in 40 km. güney batısına düşen Chou-K-Ou-Tien vadisinde 1927 yılında bulunan Sinanthropus ile yardımcı olabilirim. Bu Sinanthropus (Pekin-İnsanı). antropologlara göre Homo Heidelbergensis'e benzemekte, bugün yaşamakta olan 800 milyon Çinlinin ırkına ait bir yaratıktır. Pekin-İnsanı, yaklaşık olarak 400.000 yıl yaşamış olmalıdır. Bundan daha önceki zamanda yaşamış bir yaratık bilinmiyor.

Müdür, Kuzey Çin'deki Yang-Schao kültürünün ilk taş devrinden kalma belgelerin, resimlendirilmiş seramik parçaları olarak ancak M.Ö. 3000 yıla dayandığını açıkladı. M.Ö. 2000 yıllarında Ma-Çang kültürü, siyah seramik kültürü, Çeng-Tse-Ai, Şantung devrinin taş ve ba-

kır kültürlerinden ta bronz devri başlangıcına kadar T'ao-tie yıldırım tasvirleri ile Leiwen süsleme sanatları geliyordu. 15 ve 11. yüzyıllardan itibaren de resim ve sembollerin süslediği 2000'i aşkın kelimededen oluşan bir yazı türü doğmuştu. Chiang Fu-Tsung, bu yazıların kehanet yazıları olarak çözümlendiğini; bütün zamanlara ait Çin krallarının (Tanrıların oğulları) doğa olaylarının düzenli gidişine yardımcı olmak için emir aldıklarını söyledi.

• Ben prehistorikçi değilim, bildiğim ka darıyla sizin düşüncelerinizi destekleyebilecek

ne taş kabartmalar, ne diğer ilkel aletler, hatta ne de mağara resimlerinin izine rastlanmaktadır. En eski yazılı kemiklerin M.Ö. 3000 yılından kaldığı anlaşılmıştır.

- Kemiklerin üstünde ne yazılıydı?
- Şimdiye dek ne oldukları çözülememiştir.

tir.

- Başka bir şey yok mu ?
- Bir tek vazo. Honan yakınlarındaki An-Yang'da topraktan çıkarılmıştır. M.Ö. 2800 yılına ait olduğu...

• Affedersiniz Bay Chiang, fakat Çin toplumunun tarihöncesini belirtecek belgelere sahip olması gerekir! Tarih öncesinden tarihe geçişteki gelişmenin kanıtı olmalı. Hiç harabe ya da yıkık duvarlar da mı yok?

• Çin tarihi ancak imparator Huang Ti'ye kadar doğru dürüst izlenebilir. İmparator Huang Ti ise, M.Ö. 2698 yılında yaşıyordu. O zamanlar pusulanın bulunduğu kanıtlanmıştır.

Öyleyse, zaman Huang Ti ile başlamış olamaz! Daha öncesinin ne olduğu, sevgili dostum, yıldızlarda duruyor!

- Neden yıldızlarda?

İşime yarayacak bir konu çıkacak mıydı bu konuşmada? Evet, çıktı bile. Bay Chiang gülümsedi :

• Evet, uçan canavarlara ait efsaneler vardır. Öteden beri canavar, Çinlilerin tanrı sembolüdür. Tanrısallığın, ulaşılmazlığın, yenilmezliğin sembolüdür. Efsaneye göre, Çin âleminin kurucusu. Tanrı P'an Ku'dur. Dünyayı, uçarak uzaydan getirdiği granit bloklarından yaratmıştır. Suları bölüştürmüş, gökyüzüne kocaman bir delik açmıştır. Gökyüzünü doğu ve batı olmak üzere ikiye ayırmıştır...

• Bu, uzaydan gelen, gökyüzündeki bir uzay gemisinde görünen kral olamaz mı?

• Hayır, dostum. Efsane uzay gemilerinden söz etmiyor. Yalnızca canavarları belirtiyor ve P'an Ku'nun evrendeki kargaşayı bastırıldığını açıklıyor. Tanrı P'an Ku, doğadaki iki cinsiyeti sembolize eden Yin Yang'ı yaratır. Yang, erkek kuvvetli ve gökyüzünü; Yin, kadınsal güzelliği ve dünyayı anlatır. Evrende ve dünyada olan her şey, Çin felsefesinin derinliklerine kadar inen bu iki sembolden biri ile tanımlanır.

Efsaneye göre, her hükümdar [Gökyüzünün Oğlu] 18.000 dünya yılı yaşamıştır. Eğer biz bu noktadan hareket edersek, P'an Ku,

2.229.000 yıl önce gökyüzüne ait bir düzenin sağlanması için çalışmıştır. Belki de bu ast-rnomik geri hesaplamalarda birkaç yıllık yanlış yapılmıştır. Ama birkaç yılın ne önemi olabilir ki?

Efsanesi bütün Çin'de bilinen P'an Ku, çeşitli bölgelerde ayrı ayrı tanımlanır. Yüzölçümü 9.561.000 km. kare olan bir ülkede şaşılacak şey değil! Bazen başında iki boynuzu, sağ elinde çekici bulunan bir yaratık; bazen bit elinde Ay'ı bir elinde Güneş'i tutan; bazen de bir yılan tarafından gözetlenirken kaya duvarlarını işleyen bir yaratık olarak gösterilir.

Aslında P'an Ku efsanesi o kadar eski değildir. İlk önce, M.Ö. 6. yüzyılda, Siyam'dan (Tayland) gelen gezginlerin anlatmalarıyla Çin kaynaklarına yerleştirmiştir.

- Yan Shih Tien-Tsun'u, Çin mitolojisi «Herşeyin Babası» olarak kabul eder,» dedi Müdür. «O, her şeyin başı ve sonu olan, sırrı na erişilmez varlıktır. Gökyüzünde en yüce ve düşünülemeyecek şeydir. O, daha sonraki za manlarda Yu Ch'ing diye de adlandırılmıştır. Bu konuda yazarsanız, Yu Ch'ing'in mitoloji deki büyük fırtınayı, tufanı atlatan imparator Yu ile karıştırılmamasını belirtin... Yan Shih Tien-Wang efsanesini bilir misiniz?

Bilmiyordum. Müdür, kitaplığından «Dictionary Of The Chinese Mythology» ciltlerinden birini getirdi.

- Buyurun, otelde okursunuz! Sözlükte

görüşünüze uygun, sözgeleşti tanrıça Chih Nü'nün efsanesi gibi çok ilginç bölümler bulacaksınız. Nü, dokumacıların tanrısal patronuydu. Babası, genç kızını gökyüzünün gümüş nehrinde (her halde Samanyolu kastediliyor) nöbet tutan komşusuna yollar. Chin Nü, serpilir, çok güzelleşir, gece gündüz gülüp oynar. Gökyüzünde, o zamana dek Chih Nü'den daha çılgın, daha vahşî bir kadın görülmemiştir. Güneş kralı olup bitenlere kızar. Nü, nöbetçi arkadaşından bir de çocuk dünyaya getirdiği için, nöbetçiyi samanyolunun öbür ucunda göreve yollar. Böylece Nü, sevgilisini yılda ancak bir kez, o da yedinci ayın yedisinde görebilecektir...

• Bir araya gelemeyen kral çocuklarının öyküsü.

• Ama efsane, sevenler için mutlu bir sonla bitiyor. Milyonlarca ışıldayan gök kuşu yan yana dizilir, samanyolunun üzerinde son suza uzanan bir köprü kurarlar. Chih Nü ve nöbetçi artık istedikleri zaman buluşabilirler!

• O ışıldayan gök kuşları, gezegenler arasında uçuşan uzay gemileri olamaz mı? Â-şıkların istedikleri zaman buluşabilmeleri de bunu gösterir.

Bay Chang Fu-Tsung ayağa kalktı, «Siz gerçekten bir hayalcisiniz.» dedi. «Belki de efsane ve masalların modern yorumları

bizi daha ileriye götürür, ama şimdilik çok şey bilmiyoruz...»

Müdür, kazılar bölümü Şefi Bay Marshall P.S. Wu'yu bana rehberlik yapmak için görevlendirdi. Bay Wu olmasaydı, müzedeki 250 bin kalıntı arasında, aradıklarımı kolayca bulamazdım.

Shang Derebeyliğinden kalma (M.Ö. 1766 -1122) bronz testiler, bana birdenbire Pasifik'in öbür yanını anımsattı. Tarihöncesi İnka işleri olan Nazva seramikleri, Çin testilerinden daha eskidir ve aynı süslemeleri taşır. Birbirine geçmiş dörtgen ve spirallerden oluşma geometrik çizgiler.

Nefrit taşından spiral balta, büyük bir baltanın küçük kopyası. Yeşile çalan taşın üstünde ateş kusan bir canavar, tanrı sembolü olarak kazınmış, etrafında yuvarlaklar var. A-surluların silindir mühürlerindeki şekilleri anımsadım.

Dağ ve bulut tanrısının ibadeti için yapılan kilise mihrabı süslemeleri, tam arkeologların anlayışına uygun olarak, M.Ö. 206 yılından kalma dikdörtgen bir cismin altında bulunuyor. Bir dağ, dağın üstünde çevresi alevlerle sarılı kocaman bir yuvarlak görülüyor. Bu yuvarlak ve üzerindeki diğer üç geometrik yuvarlak, hâkim büyüklükleri ile ne güneş, ne ay, ne de bir yıldızla kıyaslanabilir. Bu yalnızca bir mihrap süsü müdür? Yoksa çok eski zamanlarda unutulamayan, anlaşılmayan bir olayın gökyüzündeki görüntüsü mü?

Nefrit disklerin çapı 7-16,5 cm. arasında de-

ğişmektedir. Ortalarında, gramofon plaklarındaki gibi birer delik vardır. Ağaç çivisiyle 20 cm. yükseklikteki bir sütuna tutturulmuşlar. Beni asıl ilgilendiren ve büyüleyen nokta, disklerin arkeo-loglarca tanrısal gücü sembolize eden şeyler o-larak tanımlanması değil .etraflarında temizce a-çılmış dişlerin olmasıdır. Bu disklerle, Baian Kara Ula'daki tepsiler arasında bir ilişki mi vardır? Disklerin, Çin-Tibet sınır bölgesindeki tepsilerin modeli olduğu kabul edilirse, esrarın tülü kalkar ortadan. Astronotlar Baian Kara Ula bölgesine inince, tahminen haberleşme amacıyla bu tepsileri yapmış olabilirler. Rahipler, eğer kendileri de bunlara benzer şeyler yaparlarsa, tanrıları hoşnut edeceklerini sanmışlardır. Bu dişli tepsilerin süs eyşası haline dönüşmeleri, ancak böylece açıklanabilir.

Taş tepsiler hakkında önemli bilgiler veren Dr. Wjatsheslaw Saizew, Özbekistan'ın Fergana yörelerinde, Çin sınırları yakınlarında, bir kaya resmi bulmuştur: Bu resimdeki yaratık, yalnızca başında bir astronot başlığı ve gayet net görülen nefes alma hortumları taşıyor; aynı zamanda uzay eldivenleriyle izole edilmiş ellerinde bir yuvarlak tepsi tutuyor. Ki o tepsinin yüzlerce benzeri Baian Kara Ula-da bulunmuştur!

Taipeh'de geçirdiğim günlerin birinde, Çin mitolojisi sözlüğünden okuduğum Yuan-shih Tien-Wang efsanesini burada özet olarak vermek isterim:

«Oldukça eski bir çağda, dağlarda, sonu gelmeyen buzulun kıyısında ihtiyar Yuan-Shih de yaşadığını sanırlardı. Dinleyicilerinden biri olan Ching Hung, ihtiyarın bu dağa gelmeden önce, nerede yaşadığını sordu. Yuan-Shih hiç bir şey söylemeden ellerini havaya kaldırıp yıldızları gösterdi. Ching Hung.bu kez de ihtiyarın, sonsuz gökyüzü boşluğunda nasıl yaşadığını öğrenmek istiyordu. Yuan-Shih suskunluğunu sürdürürken, pırıl pırıl giysileri içinde iki tanrı göründü. Chin Hung, tanık olduğu bu olayı «Tanrılardan biri, gel Yuan-Shih, gidiyoruz. Evrenin karanlıklarında dolaşip uzak yıldızlardan geçerek yurdumuza ulaşacağız, dedi!»

sözleriyle anlatmaktadır.

Formoza'nın (Taiwan) başkenti Taipei'in yaklaşık olarak iki milyon nüfusu, üniversitesi, yüksek okulları, çok iyi yönetilen müzeleri var. Ana limanı Kilung'dan şeker, çay, pirinç, muz, ananas, odun, kâfur ve balık gibi ürünleri ihraç etmektedir. 13 milyonluk ada sakinleri ile Taiwan, 1949'da bağımsız bir ülke olduğundan beri, endüstrisini hızlı bir tempt) ile geliştirmiştir. Bugün tekstil, her türlü motor, tarım aletleri, elektronik cihazlar v.b. gibi endüstri ürünleri Taiwan markasıyla gemilere yüklenmektedir. Döviz getiren kömür, altın, gümüş ve bakır gibi madenler devlet eliyle üretilmektedir.

Adanın ilk sakinlerinden olan Moğol ırkından Paiwan'larm buraya ne zaman geldikleri bilinmemektedir. Bunların çeyrek milyon ka-

darı, yedi büyük kabile halinde hâlâ ilkel yaşantılarını sürdürmektedirler. Çünkü Çinli saldırganlar, onları yine dağlara çekilmeye zorlamışlardır. Daha bir kuşak öncesine değin kafatası avcılığı yapıyorlarmış. Çiğnedikleri tembul (bir ağız otu) dişlerini siyaha boyadığı için, güldüklerinde pek iç açıcı manzarayla karşılaşmıyor insan. Artık kafatası avcılığı yapmadıkları söylenmemiş olsaydı, yanlarından yıldırım hızı ile kaçırdım. Çünkü başıma bir süre daha ihtiyacım olacak.

Taipeh kenti müzesinde ağaç işlerinden oluşan Paiwan'larm eşsiz bir koleksiyonu var. Bu ağaç işleri, ölmüş olan bir halk sanatının son örnekleri olarak değerlendirilmektedir. A-ğaç işlerindeki motifler çok eski, birçok kuşak öncesine ait masal ve efsanelerin motiflerini taşımaktadır.

Tanrıları arayan, onları bulur.

İşte bir zamanlar 'Burada kabile reisi oturuyor' anlamına gelen 72 cm. genişlik, 25 cm. boyundaki bir tahta levha. Dairelerin solunda yüzen iki yaratık. Berlin Sanat Tarihi Müzesi'n-deki figürlerde de görüldüğü gibi tarihöncesi astronotların önlükleri var üzerlerinde. Her iki yaratık bir çeşit tulum ve ayakkabı giymişler. Soldaki yaratığın miğferi ve kısa dalga UKW antenleri var. Bir ağaç süslemesinde görülen yaratığın cinsel organı açıkça belli. Başındaki koruyucu miğferin üstünde küçük bir üçgen bulunuyor. Belki de astronotların bir amblemi. Bir yılan, miğferi çepeçevre sarmış. Tevrat

ve İncil ile ilgili zamanlarda, tiksinti ve nefret uyandıran sürüngen yılan, Maya efsanelerinde kuşlar âlemine katılan bir yaratık olarak görüldüğü gibi, Formoza dağlarındaki unutulmuş kabilelerde tekrar havalara yükselmektedir. Dünyanın her yanı uçan yılanlarla dolu. A-caba Paiwan'lar kayıklarını neden uyuz yılanlarla süslemişler; tanrısal yaratıkların başları neden bir miğfer yuvarlaklığında; aralarında neden anten bağlantısı var; bu bağlantılar neden dişli bir güneşte son buluyor? Yıldızlara sarılı yılanlar, üçgen kafalanyla neden sürekli gökyüzüne bakmaktadırlar? Bir Paiwan tanrısı, elleriyle miğferi üstünde bir yılanı dengede tutmaktadır. Neden? Neden özellikle bir dişi tanrı maske içine alınmış, garip bir gözlüğü var ve başının üstünde bir yılını tutuyor? Her halde görünüm olarak hoş olmasa gerek, ama, uzay uçuşu için yılan bir limiti sembolize etmektedir. Arkeologlar, tüm bunların eski dinlerin varlığı anlamına geldiğini, yılanların **tanrılara olan** saygıyı belirlediğini söylemektedirler. Madem ki bu insanlar tanrılara olan saygılarını sembollerle anlatabiliyorlar, neden sembol olarak balıklar, köpek balıklarını, dalgaları ya da kurbağaları almamışlardı? Kabile reisi, neden kabilesinin amblemini evinin duvarına asmamıştı?

Çoğu yarı yarıya çürümüş ağaç oymaları büyüleyici güzellikler. Hepsinde de insan ve yılan oymaları, tüm hatları ile belirgin. Yılanlar yaratıkların üzerlerinde dil oynatmaktalar.

Bu tür yapıtları yalnızca sanatçının hayal gücü ürünü olarak kabul etmiyorum. Bir

yaratığın havada yüzebildiğim gören Paiwan atalarının, bunları torunlarına da haber vermek istemiş olmaları gerekir. Paiwan'lar bugün bile ilkel hayat sürmektedirler, ama ağaç üzerine çevrelerindeki gerçekleri oymayı da ihmal etmiyorlar. Japon üniformalı, silâhlı adamlar yapmaktadırlar. Bu askerleri görmüşlerdir. Hayal güçlerini zorlamıyorlar. Zorlamamislardır da hiç. Yalnızca gördükleri şeyin resmini, kabartmasını yapmışlardır.

Özellikle ilginç bir motif, bir yılan içinde uçan, üç başlı yaratıktır. Bu motife Chou kültürünün (M.Ö. 1122-236) ipekli bir yazmasında rastlamaktayız.

Y. C. Wang, Taipeh Tarih Müzesi'nde bana, yarı insan, yarı hayvan, çoğunlukla kanatlı, kuş başlı yaratıklar kolieksiyonunu da gösterdi. Bu kanatlı yaratıklar Asur-Babil kanatlı tanrılarına benzemektedir. Chou zamanından kalma mühürler, bir kuyumcunun mücevher vitrinindeki yüzükler kadar çok. Bir santimetre büyüklüğündeki bu mühürler dekoratif süslerden başka bir şey olamaz gibi görünüyorlar. Büyütecimin altında ise, radyo şemalarına benzemektedirler. Ayrıca, çapları 7-15 cm. arasında değişen bronz aynalar üzerine sembol ve yazılar işlenmiş. Bu yazılardan bir kısmı oku-nabilmiştir.

Chou sülâlesinden kalma yazı gravürlerinden birinde şöyle denmektedir: «Güneşin sü-

rekli olduğu yerde hayat vardır.» Bu bronz aynanın ortasındaki kare Siemens'in elektrik şemalarını andırmaktadır.

Jeolog Thuinli Lynn, bana batı dünyasında bilinmeyen bir buluntudan söz etti.

Pekin Üniversitesi Eski Çağ Tarihi Kürsüsü profesörlerinden arkeolog Chi Pen Lao, 1961 yılında «Taşlar Vadisi»nde yaptığı kazılarda, bir yeraltı mağaraları sistemine rastlamıştır. Yo-yang'ın batısında, Homan dağının eteklerinde, Tung-Ting gölünün güney kıyısında 32 m. derinlikte bir labirente giden bu yollar, kuşkusuz gölün altına varmaktadır. Tünel duvarları düz ve cilâlıdır. Bir salonun duvarları, birçok koridor kavşakları resimlerle donatılmıştır. Resimlerdeki hayvanların hepsi aynı yöne kaçışmakta, onların arkasından ağızlarında borularla insanlar gelmektedir. Kaçışan hayvanların tepesinde, üzerinde, insanların bulunduğu bir kalkan uçmaktadır. İnsanların elinde silâha benzeyen şeyler vardır ve hayvanlara nişan almaktadırlar. Profesör Lao'nun dediğine göre, uçan kalkan üstündekilerin modern ceketleri, uzun pantolonları bulunmaktadır. Tünel sisteminin ne zaman yapıldığına dair kesin bilginin belki de burada alındığını söyleyen Bay Lynn, Kızıl Çin'den haberlerin sansürlü ve oldukça geç geldiğini belirtmektedir.

Profesörün anlattıkları, bana 1968 yılında Moskova'daki paleontoloji Müzesi'nde gördüğüm bizon iskeletini anımsattı. Bizonun tam ai-nında açılmış bir delik vardı.

Bu hayvanın ana vatani Rusya Asyası'dır. Bizon fosili ilk taş devrine (M.Ö. 8000-2700) dayanmaktadır. Yani silâhların taştan yapıldığı, en modern silâhın taş bir balta olduğu döneme. Taş baltayla kafasına vurulmuş olsaydı, bizonun alını paramparça olurdu. Kurşun deliği gibi bir delik ise hiç bir zaman açılmazdı. Taş devrinde ateşli bir silâh mı vardı?

Taipeh'deki ziyaretimin on birinci ve son gecesi Millî Meclis üyesi başkan KU CHENG KANG, benim için bir akşam yemeği verdi. Fu-jei Üniversitesi profesörlerinden B. Hsieh, 1972 ocak ayındaki Unesco Genel Sekreteri Shun Yao, Halkla İlişkiler bölümünden Hsu Chih-hsin ve Shuang Jeff Yao, Senyung Chow, Chiang, Lynn, Wang, Wu gibi tanınmış bilim adamları, politikacılar

arasında oturuyordum. Bu bayların adları, Müller, Smith ve Mösyö Du-pont gibi yaygın olmalı ülkelerinde. Sürekli olarak dostça gülümsüyorlar ve onları birbirinden ayırtırmakta zorluk çekiyor insan. Hepsine adlarıyla hitabetmeyi başaramadım.

TWA ile Pasifik adası Guam üzerinde uçtuğum sırada, bir bilanço yaptım. Baian Kara Ula protokollerini anlamamıştım. Fakat Çin yöresindeki tanrıların yerleşme bölgesi için, haritamın üzerine beyaz bir nokta koyabilirdim.

Benim aradığım gibi izler, dünyanın her yanında bulunmaktadır.

Not: Tanrıların Arabaları adlı filmim Mao İmparatorluğuna da satılmıştır. Belki günün bi-

rinde Pekin'e de araştırma gezisi yapma olanağı bulurum. Elimdeki manzara kartları ile tarih arşivine sahip Akademiye bulurum muhakkak.

Ayrıca çoktandır GOBİ çölüne de gitmek istiyordum...

TEMUEN - NAN MADOL ADASI

JAROLİN ADALARI Mikronezya'nın en büyük takım adalarıdır. Buradaki adaların sayısı 500'ü geçer ve toplam yüzölçümleri 1340 kilometrekaredir.

Karolin adalarının en büyüğü, 504 km. karelik yüzölçümü ile Ponape'dir. Lichtenstein Prensiği'nden üç kez büyük, ama nüfusları aynı: 18000. İklimi tropikaldir. Ponape'nin büyük bir kısmı dağlıktır. Çevresi irili ufaklı, ya da ufacık adalarla çevrilidir. Minik adacıklardan biri, aşağı yukarı Vatikan kenti kadar, 0,44 km kare büyüklüğündedir. Adı atlasta 'Temuen' diye geçer. Temuen adasında heybetli harabeler bulunmaktadır. Bunların öteden beri var oldukları, fakat ne zaman ve kimler tarafından yapıldığı bilinmemektedir.

Ponape adasının ve çevresini saran peyk adacıkların tarihsel ayrıntılarına gelince:

- 1595 : Portekizli Petro Fernandes De Quiros, San Jerenimo ile adaya çıkar. Bu ilk beyazlar, oraya varır varmaz söz konusu harabeleri görürler.
- 1686 : Takım adaların hepsi İspanya'nın malı olur ve Kral ikinci Karl'dan sonra «Ka-rolinler» diye adlandırılırlar.
- 1826 : Parçalanmış bir gemiden kurtulanlarla birlikte adaya çıkan İre James O'Conel, Ponape'liler tarafından iyi karşılanır ve bir adalı ile evlenir.
- 1838 : Bu yıldan itibaren adanın tarihinde, beyazların çeşitli ziyaretlerinden söz edilir.
- 1851 : Ada yerlileri bir İngiliz gemisinin mürettebatını öldürürler. İngilizlerin öcünü almak için gönderilen bir birlik, adayı kana bular.
- 1880 : Hıristiyan misyonerler adaya akın edip ön tarihe ait yazılı belgeleri yakar, geleneklerin sürdürülmesini yasaklarlar.
- 1899 : İspanya, Ponape takım adalarını (Ma-riane ve Palau adaları dahil) Alman İmparatorluğu'na satar.
- 1910** : Ada yerlileri, misyoner ve hükümet adamlarını öldürürler. Katliamcılarının elinden yalnızca birkaç beyaz kurtulabilir.
- 1911 : Alman savaş gemisi EMDEN adayı ateşe tutar. İsyancılar yakalanır ve halk önünde asılırlar.

1919 : Karolinler ve Ponape, Japon yönetimine geçer. 1944 : Güney denizindeki savaş sırasında Amerikalılar, adaları ele geçirir. 1947 : Adalar, Amerikalıların güvenlik üssü olur.

Anlattıklarımız, Ponape'nin tarihî dönemlerini yansıtmaktadır. O halde Nan Madol'daki esrarlı harabelerin 1595 yılında gelen beyazlardan daha önce var olduğu

kesinlikle ortadadır. Ada yerlilerinin anlattığı Nan Madol efsanesi, bu tarihten çok çok eskiye dayanmaktadır. Ancak, bilim adamları, Nan Madol'un sırları hakkında inandırıcı hiç bir bilgi veremiyorlar.

Nan Madol cehenneminin nemli, sıcak havası içinde, elimde metre, fotoğraf makineleri ve not defterleriyle bir haftadan fazla uğraştıktan sonra, şimdiye dek anlatılanlara -maalesef- yorgun yorgun gülümsemek zorunda kaldım. Ben yine de efsanelere değinmek istiyorum; çünkü bunlar daha akla yakındır.

Continental Airlines-Air Micronesia'ya ait bir Boeing 727 ile Ponape'ye indiğimde, merakımı nasıl gidereceğimi bilemiyordum. Kaseh-lia Oteli'nin yardımıyla kiraladığım yerlilerin kullandığı kano büyüklüğündeki bir motorlu sandalla adaları birbirinden ayıran kanallardan geçtim. Boğucu bir sıcak vardı ve hava nemliydi. Nefes alamıyorum sanıyordum.

İki yerli rehberimle birçok adayı geçtikten sonra, Nan Madol görüldü. Öbür adalara ben-

ziyordu, ama üzerinde taşıdığı yük, onu bambaşka gösteriyordu. Futbol sahasından büyük olmayan bu tropik adada, küçük bir bazalt kenti, ilâhlar mabedi, tarihöncesi ada sakinlerinin yapıları durmakta. İnsan çok eskiye ait heybetli belgelerle karşılaşınca şaşırıp kalıyor .

Yapıların planı, temellere iyice bakılınca belli oluyordu. Mikadonun çöpleri gibi sayısız çubuklar üstüste konmuş, istiflenmişti. Burada her halde basit bir oyun oynanmasa gerekti; çünkü çubukların her biri, tonlarca ağırlıktaki bazalt sütunlarıydı. Şimdiye dek yapılan incelemeler, bu blokların soğumuş lav tabakaları olduğunu söylemektedir. Fakat metre metre ölçtüğümde, lavların hemen hemen aynı uzunlukta, altı ya da sekiz köşeli sütunlar olduğunu saptadım.

Ponape'nin kuzey kıyısında gerçekten bazalt sütunları yapıldığı için, bu birinci sınıf inşaat malzemelerinin, o kıyılardan elde edilip işlendiklerini söylemeye hazırım. Üç metre ile dokuz metre arasında değişen uzunluklarıyla çoğu on ton ağırlığındaki, ağır blokların, Ponape'nin kuzey kıyısından alınıp, aynı büyüklükteki düzinelerce adaların arasındaki kanallardan geçirilerek, Nan Madol'a getirilmeleri gerekir. Karadan yapılacak bir ulaşım olanaksızdır; çünkü yağışlar sonucu bu adaları su basar ve üstelik Ponape dağlık bir adadır. Hatta adalardaki bitki örtüsünün arasından yol açıldığını, dağların, bataklıkların aşıldığını ve

taşların, adanın güney doğu sahiline getirildiğini kabul etsek bile, buradan gemilere yüklenme zorunluluğu olacaktı. Nakliye sorununun sallarla çözümlendiği söylendi. Bir bilgin, ciddî ciddî ada yerlilerinin bazalt blokları kanalların altına bağladıklarını, su içinde ağırlıklarının büyük bir kısmını kaybeden blokların, parça parça Nan Madol'a böylece taşındıklarını bile iddia etti. Bir ana yapının yan duvarındaki bazalt bloklarını saydım. 60 metre uzunluğundaki bu duvarda 1082 sütun vardı. Yapı, kare biçiminde, dört dış duvarda 4782 bazalt elementi var. Bir matematikçiye genişlik, yükseklik ve hacmini ve bunu doldurtmak için gerekli bazalt sütunlarını hesaplattım. Ana yapı için 32.000 sütun gerekliydi. Ana yapı ise sitenin yalnızca bir kısmıdır.

Kanallar, mezarlar, tüneller ve en yüksek yerinde 14,20 metreyi bulan 860 m. uzunluğunda bir duvar var. Dikdörtgen

biçimindeki ana yapı teraslar halinde. Benim ölçtüğüm ana yapının, 80'in üzerinde küçük yan binaları var. A-na yapı için 32 bin sütundan hareket edilirse, seksen küçük yan yapı için yaklaşık olarak 400 bin sütun gereklidir. Yanlış açıklamalar, ufak matematiksel bir hesapla hemen ortaya çıkar. Sözügelisi şöyle:

Nan Madol'daki tesis ortaya çıktığında Po-nape'de bugünkünden çok az sayıda insan bulunduğu incelemeciler tarafından onaylanmaktadır. Kuzey sahilindeki taşların parçalanması güç, zahmetli, uzun zaman alan bir iştir. İş-

lenen taşların, bataklık, sık ormanlardan geçirilmesi için bir ordu güçlü erkeğe ihtiyaç vardır. Blokları kanoların altına bağlayacak, indirme bindirme işlemi için büyük sayıda insan olmalıdır. Ayrıca, hindistancevizlerini toplayacak, balık tutacak, günlük ihtiyaçları sağlayacak insanlar da olmalıydı. Sonuç olarak, her gün tonlarca ağırlıktaki 4 sütunun Nan Madol'a taşınıldığı düşünülürse, o zamanki teknik olanaklara göre, büyük bir başarı sağlandığı kesindir. O zamanlar sendikalar olmadığına göre, işçiler yılın 365 gün sürekli olarak çalışmışlardır. Yılda 1460 bazalt blokunun Nan Madol'a taşındığını düşünelim! Yalnızca gerekli malzemenin inşaat yerine taşınması 296 yıl sürmüştür!

Hayır, insanlar hiç bir zaman bu denli aptal olmamışlardır. Madem böyle bir site kuracaklardı, neden taşların çıkartıldığı ana adayı değil de, o kadar uzak bir yeri seçmişlerdi?

İnandırıcı hiç bir açıklama yok mu?

Nan Madol, güzel bir kent değildir, olmamıştır da. Orada kabartmalara, heykellere, anıtlara, resimlere rastlanmaz. Katı, çığ, kocaman bazalt blokları üstüste yığılmış yalnızca. Çok soğuk bir mimarî biçimi. Güney Denizi adalarının saraylarını, kalelerini bol keseden süslemeleri ise, bunun yanında çok hayret verici bir iştir. Söz konusu saraylar, kralların kabul edildiği, tanrıların oturduğu yerlerdi. Nan Ma-dol'daki duvarlar ise bunlardan tamamen uzak-

tır. Burası bir savunma sitesi miydi? Ama yapıya çıkışı kolaylaştıran teraslar, bu sanıyı ortadan kaldırmaktadır. Çünkü hiç kimse, düşmanları için böylesine kolaylık gösteremez. Gerçekte teraslar, sitenin merkezindeki bir kuyuya ulaşmaktadır.

Sözü edilen kuyu aslında bir kuyu değildir. Bu tünelin, ya başlangıcı ya da sonudur. Kuyunun dibinde iki metre yükseklikte suyun bulunması hiç bir şeyi kanıtlamaz. Çünkü Nan Madol'daki tesislerin ada dışına taşıdığı ve ds-nize nasıl uzandığı, su dibinde, çıplak gözle bile görülebilmektedir.

Küçücük bir adada tünelin işi ne? O tüne! nereye gider?

Bu garip konuyu ilk kez, Herbert Rittlin-ger'in «Büyük Okyanus» adlı kitabında okudum. Güney denizini inceleyerek gezen Ritt-linger, Ponape'de binlerce yıl önce ünlü bir imparatorluğun orta noktası olduğunu öğrenmiş. Efsanevî zenginlik, inci avcılarının dikkatini çekmiş ve deniz

dibini gizlice aramışlar. Dalgıçlar su yüzüne çıktıklarında inanılmaz şeyler anlatmışlardır... Denizin dibinde midye ve mercanlarla donanmış caddelerden geçtiklerini, aşağıda sayısız taş kubbelerin, sütunların, taş anıtların, ev kalıntılarının, yazılı taş levhaların bulunduğunu söylemişlerdir.

İnci avcılarının bulamadıklarını, modern cihazlarla donatılmış Japon dalgıçları bulmuş ve Ponape efsanesinin doğruluğunu çıkardıkla-

rı şeylerle kanıtlamışlardır. Değerli madenler, inciler, gümüşlerle dolu büyük bir zenginlik. Ölüler evinde (Burası sitenin ana binası oluyor) cesetler bulunmaktadır, diyor efsane. Japon dalgıçları, ölülerin su geçirmez platin tabutlarda yattıklarını söylemişler ve gerçekten de her geçen gün, yeni bir platin parçasıyla su yüzüne çıkmışlardır! Adanın ana ihraç maddesi olan hindistancevizi, vanilya, hint irmiği, sedef, yerini platine bırakmıştır. Platin çıkarılması günün birinde iki dalgıcın, modern cihazlarla dalmalarına rağmen, bir daha su üstüne çıkamamalarına dek sürmüş, ondan sonra savaş başlamış, Japonlar burayı terk etmek zorunda kalmışlardır.

Rittlinger, bu konuda son olarak şunları söylemektedir:

«Yerliler tarafından; öyküler, yüzyıllarca eskiye dayanan efsaneler, belki de abartılmıştır. Fakat adadaki kayaların platin ihtiva etmemesine rağmen, platin bulunduğu bir gerçektir.»

Tüm bunlar, 1939 yılı dolaylarına dayanmaktadır. Ben model ya da platin tabutların olduğuna inanmıyorum. Altı ya da sekiz köşeli bazalt sütunları, üzerindeki midye ve mercanların varlığı ile, kolayca bir tabutla karıştırılabilir. Fakat asıl gerçek Japonların 1919'dan sonra, Ponape'den platin ihraç ettikleridir.

Öyleyse, bu platin yığınları nereden gelmektedir?

Dalgıçların haber verdiği, deniz dibindeki

ESCRITURA

de PROTOCOLIZACION DE LA DENUNCIA
Obregada por PRESENTADA POR EL SEÑOR JUAN
MORICZ...
a favor de *****

y autorizado por el
NOTARIO
Dr. GUSTAVO FALCONI L.

Copia PRIMERA Registro de ESCRITURA DEL
AÑO 1.969
DE LA CUARTA NOTARIA DEL CANTON

Guayaguit. 21 de Julio *de* 1.969

Juan Moricz, bu belge ile bütün mağaraların sahibi olmaktadır. Moricz mağaraları devletin kontroluna bırakıp her türlü araştırmaya olanak sağlamıştır.

Däniken, mağaralar sisteminin bulucusu Juan Moricz ile birlikte, esrarlı yeraltı girişlerinden birinin önünde.

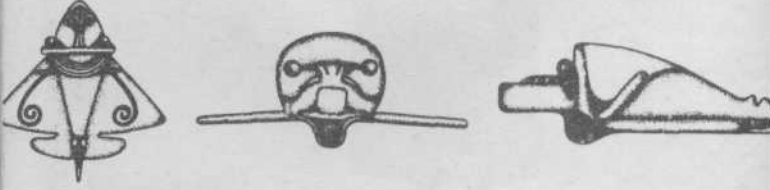
Avustralyada Kimberley iftliği yakınlarında bulunan bir mağara. daki tanrı resmi .Kimse 62 küçük yuvarlağı ,ciddi olarak (Güneşler) şeklinde yorumlayamaz.

▲

Ayrıntılı anatomik özellikleri taşıyan ,taşa oyulmuş bir iskelet.Röntgen ışınları 1895 ten sonra kullanıldığına göre ,heykeltıraş bu bilgiyi nereden bulmuştu acaba ?

K 9 7 4 3
Y L 4 4 0
7 9 9 W +

M.Ö. 12.000 den 10.000 e kadar Finike yazısının bütün alfabelere kaynak olduğu söyleniyordu.

Bu çizimlerle arkeologlar "Dinsel Süs" dedikleri bu cisme kesin şeklini kazandırmışlardır.

Avustralya yerlilerinin "yaratıcılar" adını verdiği iki garip mitolojik yaratık. Başlarında yıldız taşımaktalar

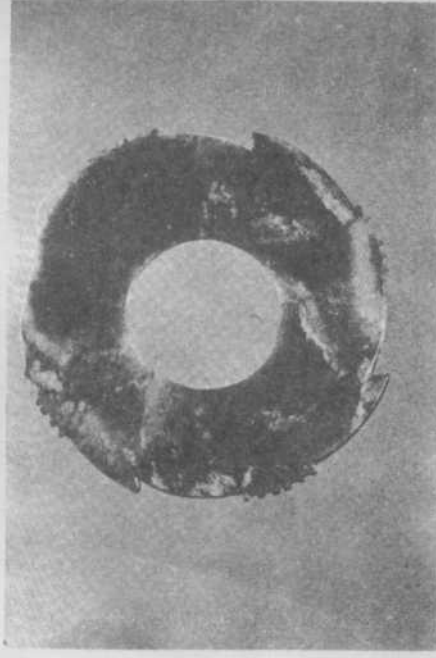
Bir kartpostal yardımıyla ,gelimsiz budist rehberim beni Taipeh'teki Saray Müzesine götürdü.

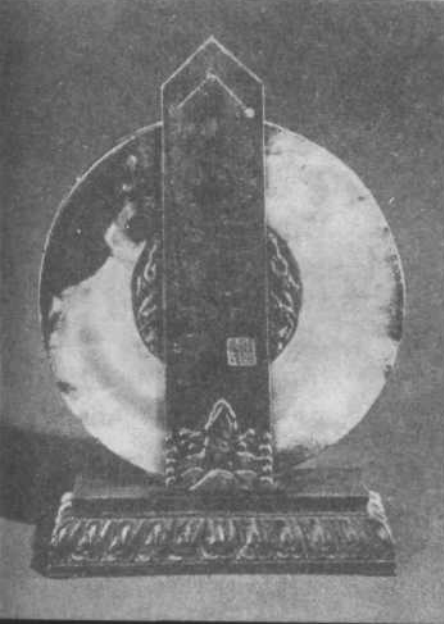
Taipeh'deki Saray Müzesi Direktörü Bay Chiang Fu-Tsung'la ilginç ve aydınlatıcı konuşma yaptım.

Efsanelere göre, Çin dünyasının kurucusu kabul edilen tanrı P'AN KU ile ilgili bir resim. Mitolojiye göre, P'an Ku u - zaydan gelen granit bloklar - dan yaratmıştır dünyayı.

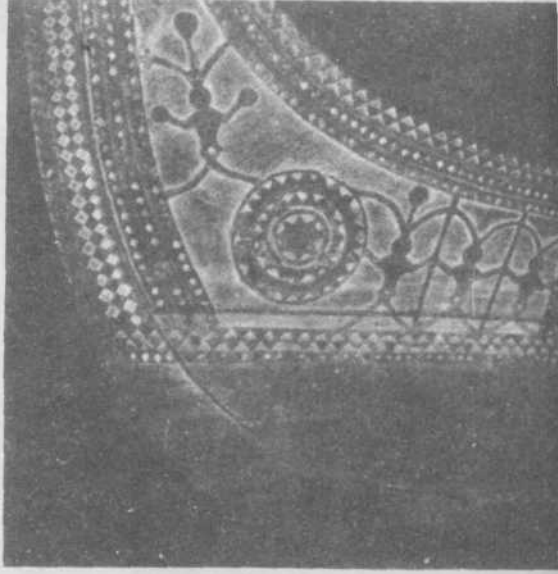

Jade disklerinin ortası deliktir ve çoğu kez çevrelerinde yıpranmış dişliler var. Bir modele göre mi yapıldılar acaba?

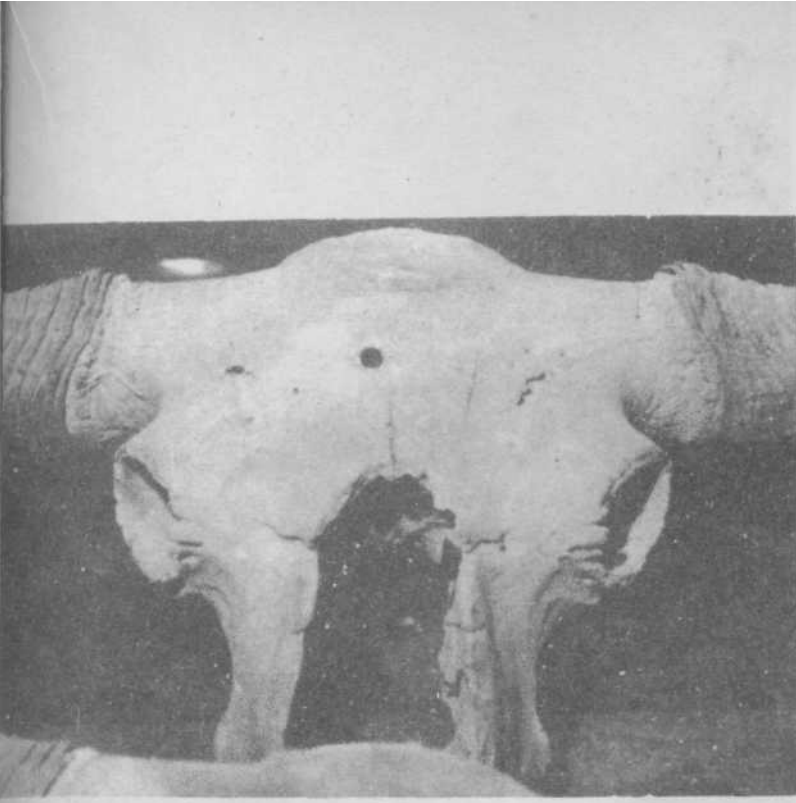

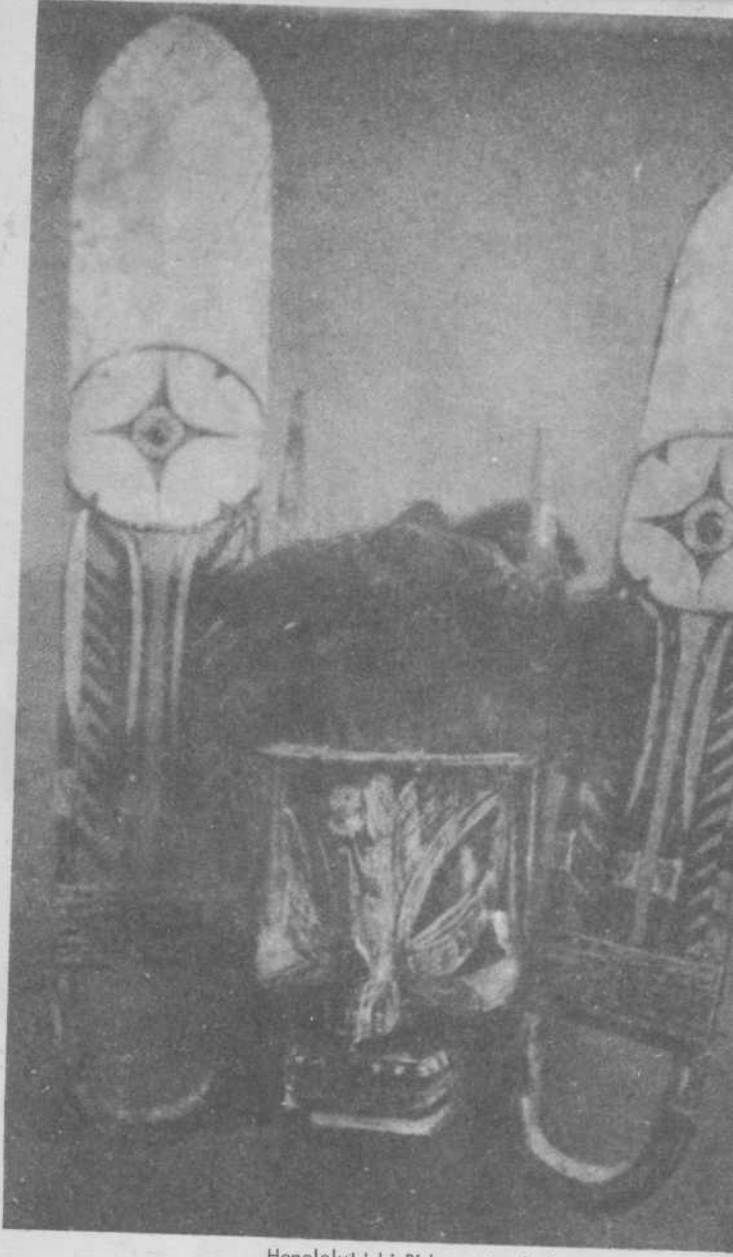
Uzbekistan'da, Fergana yakınlarında bir kaya üzerinde bulunan resim. Bir uzay adamı değil mi?

Paiwan'lar da kano'larına işledikleri tanrı resimlerine böyle birleştirici antenler yapmışlardı.

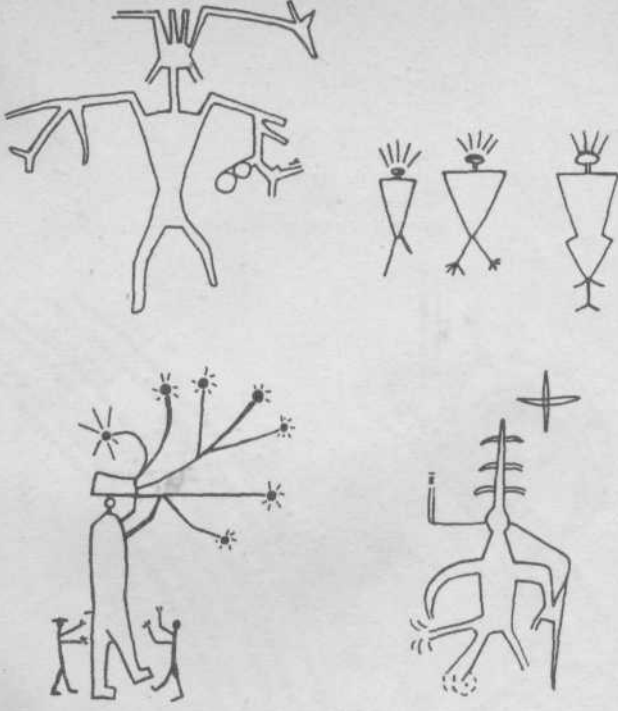
Yontma Taş Devrinden kalma bir hayvan iskeleti. Moskova Paleontoloji Müzesinde bulunan iskeletin kafatasında ancak bir merminin açabileceği yuvarlaklıkta bir delik var. Bundan 8000 yıl evvel kimin ateşli silahı vardı ?

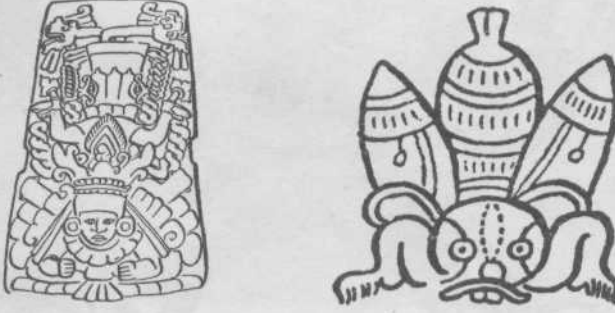
Honolulu'daki Bishop müzesinde bu resimdekine benzer pek çok uçuş gereçleri bulunmakta. Bilim adamları bunlara "Dini Maskeler" diyorlar. Uzay adamının giymek zorunda olduğu şeyler rahatlıkla seçilebilir.

Maori efsanesine göre,
tanrı Pourangahua, sihirli
kuşuyla, yaşadığı bölge
olan Hawaiki'den Yeni
Zelanda'ya uçmuştur:
"Geliyorum ve yeni bir
gökyüzü dönmekte üstümde."

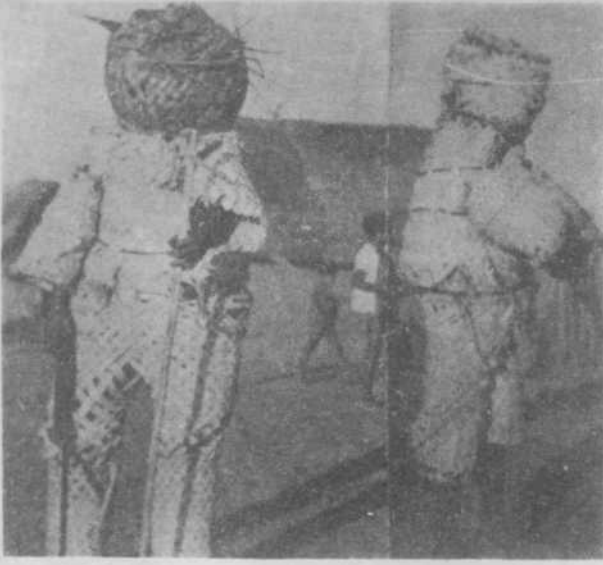

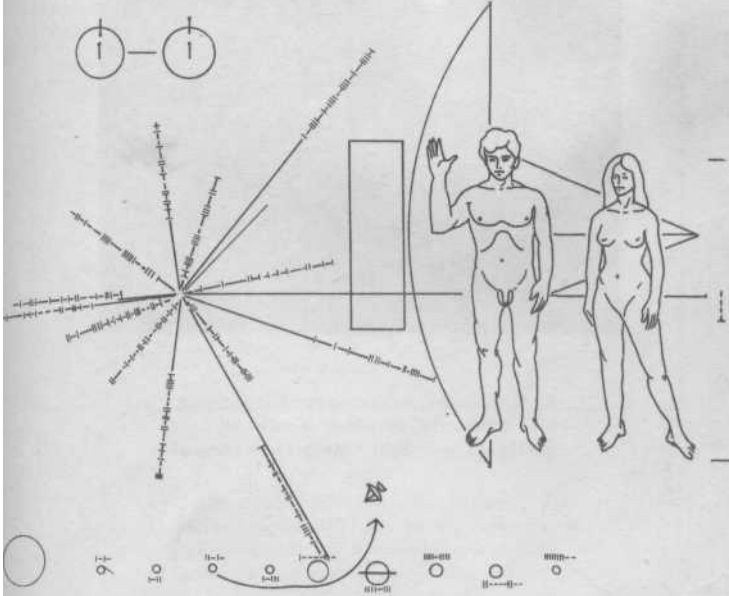
Kızılderililerin yaşadığı bölgede mağara duvarlarında bulunan şekillerden birkaçı.

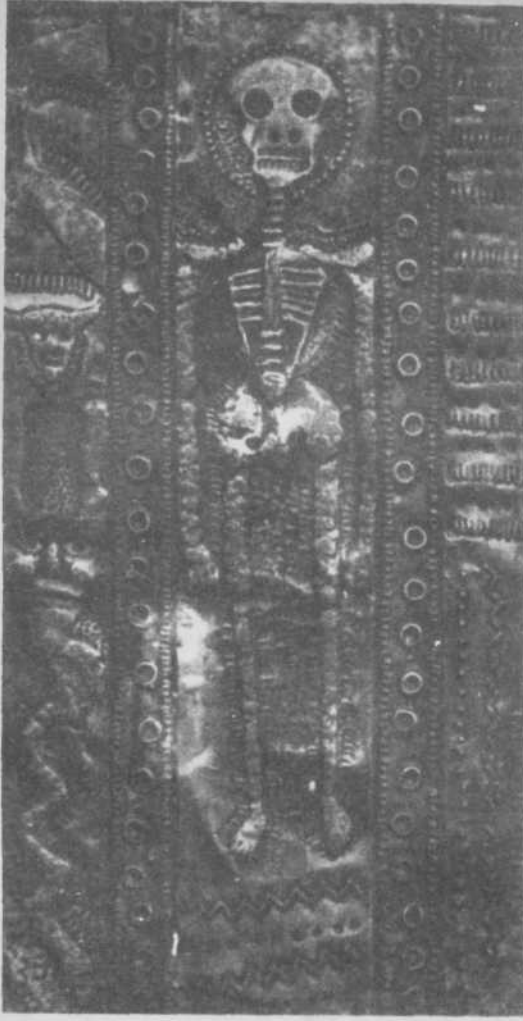
Meksika'da bulunan garip şekiller "Arılar Tanrısı" olarak isimleniyor.

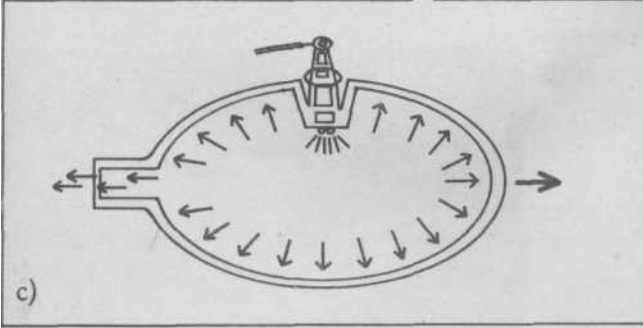
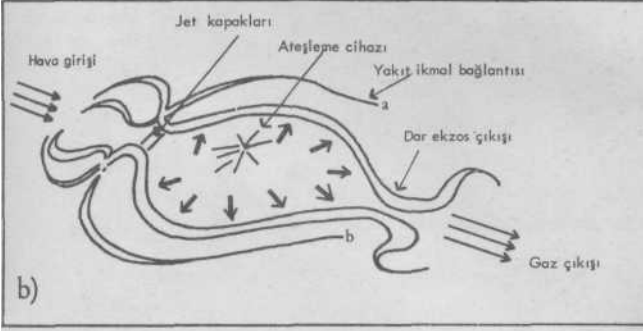
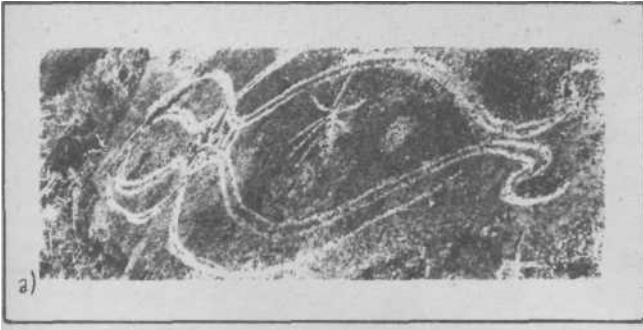
Kayapo kızıldirililerinin 1952 yılında gökten gelen yaratıklar anısına giydikleri elbise. Bu yıllarda kızıldirililerin uzay çalışmalarından haberi bile yoktu.

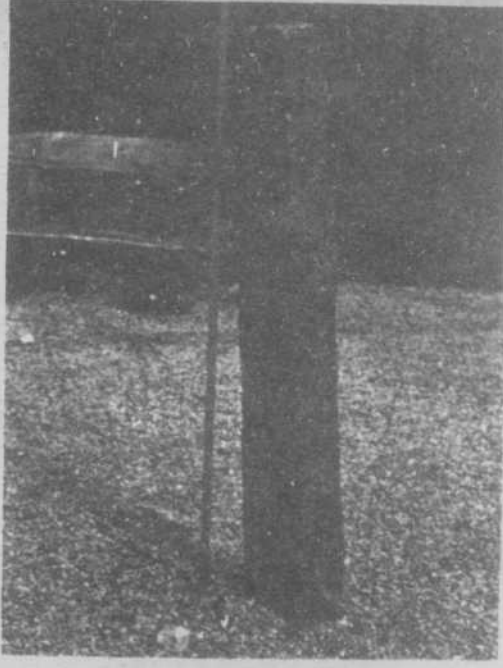
Pioner F'in uzun yolculuğunda yanına aldığı yabancı zekalarla haberleşme plakası.

Bu altın levha, yabancı uzay adamlarının
bize gönderdiği bir haber olabilir mi?
Şeklin iki yanındaki figürleri kim çözecek?

- a) Oester adası sahilinde bir kaya resmi.
b) Şeklin, kapalı odada gaz basınç sistemine göre çalışan bir jet motoruyla açıklanması.
c) Modern bir jet motorunun kesiti.

Bonn yakınlarındaki
Kotten ormanlarında
bulunan 28 metresi
toprağa gömülü
" Demir Adam "
Bir eşi de Delhi'de
olan bu demir
kazıklar hiç
paslanmıyor.

Anadolu'da
binlerce
insanı
barındıracak
genişlikte
ve kat kat
oyulmuş
yeraltı
şehirleri
vardır.
Resimde
Derinkuyu
görülüyor

evler, caddeler ve taş kubbelere daha çok inanıyorum. Çünkü yapı kalıntıları, deniz kıyısında ve su altında görülebilmektedir. Kalıntılar, kıyıdan başlayarak sözünü ettiğimiz kuyuya doğru uzanmaktadır. Kanımca bu kuyu, adayı kuşatan bir tünel sistemine açılmaktadır. Nan Madol'un, Plato'ya göre M.Ö. 9000 yılında denize batan efsanevî ATLANTİS ile hiç bir ortak yanı yoktur. Burada çok eski zamanlarda yapılmış yerüstü yapıları durmakta, devamları su altında bulunmaktadır. Yapılar şahanedir, ama bir mucize sonucu ortaya çıkmış değillerdir.

Nan Madol'daki harabelerle ilgili söylentiler neyi anlatmak istiyor ?

Ponape'de yaşayan incelemeciler K. Masao Hadley, Pensile Lawrence ve

Carole Jencks, topladıkları malzemelere hiç bir anlam verememektedirler. Efsanede ana yapıya «Kutsal Güvercin Tapınağı» adı verilmektedir. Bundan yalnızca üç yüz yıl önce, Güvercin Tanrısı ve baş rahip Nanusunsap, bir kayıkla kanallarda kürek çekmekteydi. Tam karşısında da sürekli olarak gözlerine baktığı bir güvercin vardı. Güvercin göz kırptıkça (Güvercinler sürekli göz kırparlar) zavallı başrahip de göz kırpmak zorunda kalmış. Garip şey!

Efsaneler, Nan Madol'da, tanrı sembolünün bir güvercin değil, ateş kusan bir canavar olduğunu belirtmektedir. Bu efsanevî canavarın yanında, adanın ve üzerindeki yapıların öy-

küsünü anlatan haberler de vardır. Canavarın annesi güçlü nefesiyle kanalları açmış, bu adacıkları oluşturmuştur. Canavarın yardımcılığını yapan bir de büyücü vardır. Bu canavar-büyü-cüsü bir mısra bilmektedir. Mısraı söylediği zaman, büyü'nün gücü ile komşu adadaki bazalt kayaları uçarak beriye gelmektedir. Başka bir mısrayla da, Nan Madol'dâki hiç kimsenin eli bile değmeden istif olurlarmış.

Canavar efsanesinin bu noktası beni çok eğlendirdi. Arkeologlar, onun canavardan çok bir timsah olduğunu, yolunu şaşırıp Nan Ma-dol'a geldiğini ve orada bir kargaşalığa yol açtığını söylemektedirler. Güney Denizi'nde timsah adalardan 300 mil uzakta bulunmaktadır. Bunlardan biri yolunu şaşırılmış olabilir. Neden olmasın? Fakat timsah, her halde teraslar, evler, tüneller yapmamıştı? Yanılıyor muyum yoksa?

Nan Madol hakkında güvercin ve canavar efsanesinden ayrı, daha birçok efsane var tabii: Alman etnologu Paul Hambruch (1908-1910 Güney Denizi Sonuçları) adlı 1936'da Berlin'de yayınladığı kitabının ikinci cildinde, Karo-lin adalarının öykü, efsane ve masalları hakkında geniş bilgi vermektedir. Ponape'deki «District-Economic Development - Office» turistlere öykülerin, masalların broşürlerini bir dolara satmaktadır. Ben burada ilk önce canavar efsanesinden söz ettiysem, iyi bir nedeni olduğu içindir.

Tüm Güney Denizi adalarındaki eski hara-

belerin efsanelerinde, büyük taşların, çıkartıldıkları yerden buralara hava yoluyla uçup geldikleri savunulmaktadır. En ünlüsü Paskalya Adası (Osterinsel) dir. Bu adanın efsanelerinde, 200 dev sütunun, adanın dört bir yanına havadan getirildiği ve kendiliğinden dikildiğine dair haberler vardır.

Güvercin ve canavar efsanelerine, her yerde çeşitli yorumlarla rastlanmaktadır. Öteki efsanelerde ise bol bol savaş olayları anlatılmaktadır. Bir zamanlar saltanat süren kralların düşümleri, cinayetleri de belirtilmektedir. Bence tüm efsaneler, gerçeklerden hareketle oluşmuştur. Çünkü en saçma fantezinin bile, bir uyarıya ihtiyacı vardır. İnsan fantezisi; ütöpic görünen, yaşanan ya da düşünülebilir sınırlar içinde kendini göstermektedir. Ve şimdi canavarlar efsanelerin baş unsurları haline gelmişlerdir. Maya mitolojisinde doğal yerlerini aldıkları gibi, Çinlilerin eski masallarına da girmişlerdir. Bu ateş kusan yaratıklar, Güney De-nizi'ndeki en eski toplulukların bünyesinde, gürültü çıkaran, uçan yılanlar olarak yer etmiştir. Canavarların hepsi en büyük, en ağır cisimleri, önceden belirlenen yerlere uzaklardan getirebilmektedirler. Çağımızın hengi yapı ustası böylesine yüce bir yeteneğe sahip olmak istemez?

Hayal gücü olan yerli atalar Nan Madol'u bir günde kurmamışlardır. Bir matematikçinin yardımı ile bu iş için yaklaşık olarak 300 yıla ihtiyaç olduğunu hesapladım. Demek ki yapı-

lar, birkaç kuşağın kanı, teri, göz yaşlarıyla yapılmıştır. Peki adalılar, arkeologların iddialarına göre 500 yıl önce yapılan bu yapıları, neden belgesel tarihlerine almamışlardı? Altı yıl önce bir bazalt blokun dibinde, kuyu kenarında bulunan odun kömürü kalıntıları, yapıların genç tarihi için çok zayıf bir delildir. C-14 metodu uygulanarak elde edilen tarih M.S. 1300 olmuştur. Karbonun radyoaktif izotopunun 14 atom ağırlığı ile, atmosferde oluşturduğu sağlam ilişkiyi ön gören C-14 metodunun kesin olmadığına kanıtlanması bir yana, daha sonraki kuşakların, önceden var olan bazalt blokları üstünde ateş yaktıkları daha akla yatkındır. Sonuç olarak, bu saptamalar, ciddiye alınmaktan uzak aldatmacalardan başka bir şey değildir...

Yunanca «çok adalar» anlamına gelen, Ok-yanus'un doğu kısmındaki Polynesien takım adaları; Havai, Paskalya ve Yeni Zelanda adalarının oluşturduğu büyük üçgen içinde bulunmaktadır. Bu adaların 43.700 km. karelik sahası içindeki tüm eski toplulukların masal ve efsaneleri ortak olduğu gibi, çok az değişikliklerle ortak dil kökleri, ortak dış görünüşleri ve ortak tanrıları vardır!

Arkeologların, antropologların ve eski dil uzmanlarının çoğunluğu, kültür ve dilin doğu Polinezya'dan çıktığı konusunda birleşirler. Bu temelden hareketle kültür ve dil akımı, dokuz adalı Cook Adaları 1042 km. kare yüzölçümlü

Tahiti, Tuamotu, Marquesa ve Mangarewa ada-larına yayılmıştır.

Bu bilimsel sonuçları ulu orta tenkit edemem, ama birkaç soru ortaya atmak zorundayım.

Doğu Polinezyalılar, kültürlerini o kadar uzaklara nasıl ulaştırmışlardı?

Bir teori var. Kanolarına binmiş, denizin akıntısına bırakmışlar kendilerini. Güzel ama nereye?

Ancak yarım yüzyıldanberi denizdeki akıntıların hangi yönden aktıklarını, hangi ülkelerin kıyılarını yaladıkları kesinlikle bilinmemektedir.

Deniz akıntıları haritası, güney Pasifik'in en büyük adası olan Yeni Zelanda'ya ulaşabilmek için, Doğu Polinezya kültür ihracatçılarının, ilkel kanolarıyla güçlü akıntılara karşı kürek çekmeleri gerektiğini göstermektedir. Üstelik pusula ve motor gücü olmadan, bu nasıl başarılabilirdi? Demek ki ilk Polinezyalılar, yüksek denizcilik bilgisine sahiptiler. Acaba doğru mu bu? He-deflerini nasıl saptayabiliyorlardı? Kendi adalarından çok uzaklardaki adaların varlığından haberdar mıydılar?

Doğu'dan Batı'ya olan kültür ihracatı için, büyük uzaklıkları Uluslararası Hava Yolları Bir-liği'nin resmî ölçülerine göre veriyorum:

Paskalya Adası - Tahiti Adası arası	= 3700 km.
Tahiti - Fiji arası	= 4300 km.
Fiji - Avustralya arası	= 3000 km.
Kaliforniya - Havai arası	= 4000 km.
Havai - Marşal Adaları arası	= 3800 km.

Güçlü akıntılara rağmen, rastlantı sonucu, uzak adaların kıyılarına ulaşılsa bile, bu cesur denizciler eski yurtları ile bağlantı kurma olanaklarından yoksun kalırlardı.

Sonra, kültür bir yana, kadınsız olarak ulaştıkları bu adalarda nasıl çoğalmışlar ve hayatın diğer koşullarını nasıl yerine getirmişlerdi?

Doğu Polinezyalılar, yıldızlara göre yön saptıyorlarmış: «Eğer gece yarısı, güney yıldızı ufuk noktasında olursa Bora Bora'ya ulaşabilmek için, dümeni sola çevireceğiz.»

Kültür taşıyıcıları Bora-Bora'nın yerini nereden biliyorlardı? Onlardan önce, bu yüzlerce adaya çıkmış biri mi vardı? Adalar arasındaki haberleşme nasıl sağlanıyordu?

Bugünün denizcileri, hedeflerinin varlığını, nerede olduğunu, hangi rota üzerinden oraya varılacağını bilmektedirler. Oysa adaların ilk sakinleri böylesine bilgilerden yoksundular. Eğer bir adaya varmışlarsa, bu bir rastlantı sonucudur.

Yeni Zelanda'nın zeki ve sanatçı ilk sakinleri olan Maori'lerin, insanı düşünmeye götüren bir efsanesi vardır:

Bir zamanlar iki kızı ve iki kuşunun eşliğinde, bir çeşit bilimsel araştırma yaptığı anlaşılan Kral Küpe vardı. Küpe, Yeni Zelanda'nın doğu kıyılarını keşfetti, karaya çıktı. İki kuşunu haber elde etmek için yolladı. Kuşlardan biri akıntılar ve nehir çavlanlarını, diğeri ise böğürtlen ve bitkilerin türünü inceleme emrini almıştı. İlk kuş, bir cavlanın ölçümü sırasında kanadını kır-

mış, artık uçamıyordu. İkinci kuş ise öyle güzel bir böğürtlen cinsine rastlamıştı ki, hayatının sonuna dek ormanda kalmıştı. Küpe, iki kuşu da bir daha görememiş. Böylece, iki kızı ile birlikte bir daha vatanına dönememiştir.

Peki, neden?

Kralın araştırma gezisine çıktığı kanosu hâlâ yanındaydı. Kızların ikisi de sportmen kızlardı. Onlar da yanındaydı, ama neden geri dö-nemiyordu. Geri dönmek için, uçmaktan daha iyi yetenekleri olan kuşlarına mı ihtiyacı vardı yalnızca?

Bu efsanenin garipliği yanında. Maori efsanelerinin en eski olanı, tamamen ayrı bir biçimde derlenmiştir. Buna göre de Yeni Zelanda, Maau'i tarafından, denizde balık gibi yakalanmıştır! Tanrı Maau'i'nin oltasına takılan balık öylesine çırpınmış ki, tanrı kızmış, balığı parçalamış... Yeni Zelanda'nın böyle parçalı oluşu da bu yüzden.

Maori'ler, Kuzey adası Te Ika-A-Maau'i'yi tanrı Maau'i'nin balığı olarak tanımlarlar. Güneydeki Stewart adası tanrının kayığı, Mahia yarımadası Te Matau A Maau'i, oltası; Wellington bölümü Te Upoko O Te Ika balığın başı, kuzeydeki Auckland yarımadası Te Hiku O Te Ika balığın kuyruğudur .

Düşünmeye değer doğrusu. Tanrı Maau'i avlandığında, harita diye bir şey yoktu. Fakat atlasa göz atıldığında Yeni Zelanda'nın bir balığa benzediği görülmektedir.

Güçlü, kavgacı, Maau'i efsaneleri adadan

adaya değişiktir. Ama tanrı, hepsinde de insan üstü bir güç sahibi olarak geçmekte ve sürekli «Kara Balıkçısı» diye belirtilmektedir.

Polinezyalılar, doğuşlarından beri balıkçıdırlar. Her türlü deniz ürünlerini ağla ya da oltayla toplamışlardır. Fakat karaların oltayla ya da ağla avlanamayacağını da bilmekteydiler. Tüm bunlara rağmen, efsanelerin hepsinde Tanrı Maau'i'nin bir «Kara Balıkçısı» olduğundan söz edilmektedir.

Tılsımlı büyümüzün hokus pokusunu söyleyip, Tanrı Maau'i'den, cesur Charles Linden-bergh'e geçelim. Charles Lindenbergh, 20 ve 21 Mayıs 1927'de, 33 saat içinde 6000 km.'lik uzaklığı katederek New York'tan Paris'e uçmuştur! Tek motorlu uçağında yapayalnız, altında yalnızca su görmüştür. Su, su, su. Tam bir buçuk gün deniz üstünde yapayalnız... Korkulu bir rüya gibi! Lindenbergh, birden altında siyah bir karartı, bir nokta görmüştür. Büyük bir balık mı? Küçük bir ada mı? Bir balık sürüsü mü? Bir takımada mıydı bu? Yavaşça alçalmış. Atlantik'in ortasında beliren karartının ada olduğunu anlamıştır.

- İyi, ama ilk Polinezyalılar uçma sanatını bilmiyorlardı ki, denecek bana.

Ben ilk Polinezyalıların uçabildikleri kanısına kesinlikle inanıyorum.

Burada raslanılan maske ve çevresindekiler, bir uçuş aracı görünümündedir. Yanlardaki düz tahtalar kanattan başka bir şey değildir. Üstelik hareketlidirler de. Aracın gövdeye bağ-

lanan bacak ve kol yerleri görülmektedir. Bu araç, Polinezya folklor sanatçılarına yüzyıllardan kalan bir anıdır. Tabii, şimdi tanrılarını ve krallarını bu denli karmaşık bir cihazla neden süslediklerini bilememektedirler. Çünkü bununla uzun zamandan beri artık hiç bir insan uçama-maktadır. Oysa Maau'i zamanında yaşayan usta kişiler, o araçla uçabilmekteydiler!

Honolulu'daki Bishop-Müzesinde, uzun koridorlar bu araçlarla doludur.

Auckland'taki müzede ise onlara benzeyen bir sürü makine vardır. Açık söylemek gerekirse, asıllarından çok kötü şekilde kopya edilen araçlar, buldukları her yerde dinsel tören gereçleri olarak adlandırılmaktadırlar.

Asur'daki dört kanatlı yaratıklar da dinsel yaratıklardı.

Palenque'nin mezar taşı üzerindeki uzay adamı pozundaki kızıl derili bir dinsel anlam taşımaktadır. Yani her şeye din damgası vurulmaktadır.

Tüm bu saçmalıklardan sonra Moscheh Y. Ben-Gavriel'in romanının adı geldi aklıma: «Develer bulanık suları da içer.»

Polinezyalılar, uçma sanatının anahtarını kendiliklerinden bulmamıştır. Hâlâ bilmediğimiz bir zamanda, yeryüzünde yaşayan öğretmenleri vardı. Çok ileri bir uygarlıktan gelen bu öğretmenler için teknik, bir oyuncak, boş zamanlarını değerlendirdikleri bir eğlence idi kanısındayım. Bir RocketiBelts yapmışlardı. Amerika

ve Rusya'nın başlangıçta uzay için düşündükleri bu tek kişilik uçuş aracı, komandoların nehirleri ve dağları aşabilmeleri için düşünülmüştür. Tek kişilik helikopterler de artık bir büyü işi değildir. Bu uçuş araçları, göğüslere oturtulan komuta tablosuyla yönetilmektedirler. Bir çocuğa televizyonda böyle bir aracı göstersek, sonra da «Haydi bakalım, tahta parçalarından sen de yap» desek, muhakkak böyle bir oyuncak hazırlayacak, aracın içinde kendisini pilot olarak canlandıracaktır .

John White, 1887'de «Ancient History Of The Maori, New Zealand» adlı yapıtında, Güney Denizi efsanelerine inanılmaz benzerlikte bilgiler vermektedir. 1880 yılında bu konuda çalışmaya başlayan John White'a, rahipler ilk efsaneleri anlatmışlardır. Yapıtın daha ilk cildindeki konular, tarihöncesi çağa ait bilgilerin nerelerde aranması gerektiğini belirtmektedir:

Tanrıların nesli.

Yaratılış öyküsü.

Evrendeki savaş.

Kadın ve erkeğin yaratılışı.

Tufan ve Nuh'un Gemisi üzerine haberler.
Tanrılar ve insanlar arasındaki evlilikler.
Dünya ve diğer yıldızlar arasındaki yolculuklar.
Gökyüzünden düşen besin.

Rongamai efsanesi, kabile savaşlarını anlatır. Tehlike anında göç etmek üzere, Nga-Ti-Hau kabilesi, korunmaya elverişli bir köy arar.

Güçlü düşmanları onları burada da bulunca, Nga -Ti-Hau savaşçıları Tanrı Rongamai'nin yardımını isterler. Güneş tam zenitte bulunduğu anda Tanrı görünür:

- Tanrının görünümü, ışıldayan bir yıldız, bir alev, bir güneş gibiydi.

Rongamai, köyün üzerinde uçar ve kendini aşağıya bırakır:

- Yer karışmıştı. Ortalıkta toz bulutundan göz gözü görmüyordu. Büyük bir gürültü vardı. Sonra bir istiridyeye kabuğundakine benzer bir uğultu kaldı.

Kabilenin savaşçıları, Tanrının kendisini gösterdiği bu olaydan güç kazanıp cesaretleri-ni toplayarak, şaşkına dönen düşmanlarına saldırırlar.

Tawhaki efsanesinde, bakire Hapai, dünyada güzel bir insanla bir gece geçirmek için, gökyüzünün yedinci katından dünyaya iner. Hapai'nin seçtiği insan, bu bakirenin nereden geldiğini bilmemektedir. Hapai, ancak hamile kaldığı zaman gerçeği söyler ona: Bir tanrı olduğunu onun bilmediği uzak bir dünyadan geldiğini anlatır. Bakireliğini kaybeden ve bir kız çocuğu dünyaya getiren Hapai, doğumdan sonra tekrar uzaya döner.

Efsanevî yaratıkların, uzaya döndüklerinde kullandıkları araçların çoğu şaşkırtıcı niteliktedir. Bazen sonsuz bir merdivenden bir daha görünmemek üzere kaybolurlar; bazen harekete yarayan kuleler, bazen örümcekler ya da ağaç dalları, gökyüzüne fırlamayı sağlayabilecek güç-

tedir. Fakat hepsi de kendilerini çoğunlukla kuşlar, daha çok canavarlara taşıtıp, bir ipe tırmanarak sonsuzda kaybolmaktadırlar.

Hareket türleri ne denli çeşitli olursa olsun, her hareketten önce yaşlı bir kadın, yere diz çökmüş patates saymaktadır. Bu kadın, yaratıkları dünyaya doğru esen rüzgarlardan uyarır, sonra patatesleri arka arkaya ateş içine atar. Dokuz, sekiz, yedi, altı, beş... Bu yaşlı kadın her halde tam bir geriye sayma işlemini gerçekleştiriyordu.

«Polinezya Mitolojisi»nde, (Wellington, Yeni Zelanda O. J.) balıkçıları anlatan bir efsane vardır:

Savaşçı Venuku, bir gölün kıyısına gider. Hava açıktır. Kıyıda bir sis sütununun bulunduğunu görür. Tüm cesaretini toplayıp bu görüntüye yaklaştığında, gökyüzünden inen ve gölde yüzmek isteyen çok güzel iki kız görür. Elinde olmadan kızlara yaklaşır, onları saygıyla selâmlar. Gördüklerine inanmamaktadır. Kızlarından birine, onu evine götürmeyi ve karısı olmasını önerir. Güzel kız cevap verir:

- Bu dünyayı çok seviyorum. Yukarıdaki yüksek yer gibi soğuk ve boş değil.

Polinezyalı balıkçıların efsanesinde, soğuk, boş, yukarıdaki yüksek yer gibi şeylerden söz edilmesi gariptir. Karayı, denizi biliyorlardı, ama o yukarıdaki yüksek yeri?..

Bir başka öykü:

Maui Mua adıyla ortaya çıkan Rupe, kız-

kardeşi Hinaura'yı aramaktadır. Onu bulamayınca, gökyüzünde Te Putahi Hui OtRevha adı verilen bir yerde yaşayan atası Rehua'dan akıl almak ister. Sonra kemerlerini bağlar, maskesini takar, gökyüzüne çıkar. İnsanların oturduğu bir yere gelir, sorar:

• Bu göklerin üstündeki göklerde yaşayan var mı?

- Evet, cevabı verilir.
- O göklere gidebilir miyim?
- Hayır, oraya varamazsın, çünkü bu gök ler Tane tarafından kurulmuştur.

Rupe, ikinci kata çıkar, tekrar insanlarla karşılaşır, sorar:

• Bu göklerin üstündeki göklerde yaşayan var mı?

• Var, ama oralara gidemezsin, çünkü bu gökler Tane tarafından kurulmuştur.

Rupe, yeniden yukarıya doğru çıkmaya başlar. Tekrar insanların olduğu bir yere varır.

• Bu göklerin üstündeki göklerde yaşa yan var mı?

• Evet, ama sen oralara ulaşamazsın, çün kü Tane'nin maskesi yok sende.

Rupe, yoluna devam eder. Son gücünü toplayarak onuncu göğe varır. Rehua'yı bulur. Hi-naura da oradadır.

The «Ancient History Of The Maori,» bu güçlü Tane'nin ormanlar ve hayvanlar tanrısı olduğunu söylemektedir. Bir efsane, onun ilk kadını yarattığını, başka biri, göklerdeki ikinci büyük savaştan sonra direnişe kalkan tanrıları,

sonsuz dek kuşku içinde yaşamaları için, karanlıktaki başka dünyalara gitmeye zorlandığını; gökyüzü savaşını kaybedenleri kendi bilgi ve yetenekleriyle donatarak ebedî sürgün uçuşuna hazırlandığını anlatmaktadır.

Bu açık metni, daha fazla açıklamaya gerek var mı? Uzaydaki bir uçuş için, birtakım araç, gereç ve maskeye ihtiyaç olduğunu belirtmek mi gerek? Televizyon ekranlarında Ay'a nasıl gidildiğini her bölümüyle seyreden bir kuşak için, buna gerek duyuluyor mu?

Fakat şimdi, Kabbala'nın ana yapıtı «Sohar Kitabı»nı anımsadım. Bu kitapta Haham Simon Bar Jochai'nin bir dünyalı ve Arqua adındaki başka bir dünyadan gelen biriyle konuşması vardır. Dünyadaki felâketten sağ kalanlar, Haham Yosse'nin başkanlığında, birdenbire bir kaya arasından çıkan bir yabancıya rastlarlar. Yosse. yabancıya nereden geldiğini sorar. Yabancı cevap verir:

• Arqua'liyim.
• Demek Arqua'da canlılar var?
• Evet. Sizin geldiğinizi görünce üzerinde bulunduğum dünyanın adını öğrenmek için, ma ğaradan dışarı çıktım.

Yabancı, kendi dünyasındaki mevsimlerin buradan daha başka olduğunu, ekip biçme işleminin birkaç yılda bir tekrarlandığını, Arqua'da yaşayanların, tüm dünyaların dillerini bildiklerini söyler.

Kabbala efsanesi, yedi ayrı dünyadan söz

ederken, yalnızca Arqua'nin dünyaya elçiler gönderdiğini belirtir.

Başka gezegenlere, dünyalara ait, doğrudan doğruya bilgiler veren efsaneleri ben değiştiremem tabii. Bu efsaneler, insanı hiç bir sonuca götürmeyen, eski, uslu açıklamalarla yorumlanmaktadır. Yorumcular, daha önceki insanların düşünce yöntemlerini bilmeden, böyle efsaneleri çözümlenmek zordur, diyorlar. İyi, ama bari bunu yapmaya çalışıyorlar mı? Yapmaya çalıştıklarını sanıyorlar. Gerçekte, çoğunluğu hiç bir iz bırakmadan dünyadan silinmiş halkların düşünce dünyasını tanımak güçtür. Yalnızca birtakım varsayımlarla şöyle ya da böyle düşünmüş olabilirler, denebilir. Her efsane yorumu, yaşanan zamanın düşünce yöntemine tutsaktır. Uzay çağının bilgileriyle sübjektif yorumlara girişilince, içteki korku duvarları enine boyuna yıkılmaktadır. Sübjektif yorum yapmak yasak mı yani?

Tarihin ilk dönemlerinde, uçuş diye bir eylem olmadığına göre, öbür gezegenlerle herhangi bir ilişki kurulmuş olamaz. O kadar. Böylelikle açıklanması olanaksız bir bataklıktan, kendi saçlarımızdan tutup çıkartıyoruz kendimizi, değil mi?

Psikoloji bile, insanın bilinmeyenlere karşı eğilim duyduğunu söyler. Hemşehrim Cari Gus-tav Jung (1875-1961), psikolojik enerji öğretisinde bu konuya değinmektedir. Dünya tekrar düzene girmiştir. «İnsan, sürekli olarak kuşlar gibi uçabilme arzusu duymuştur.» Doğuştan gelen bir davranış refleksi midir bu? Yoksa iik

görüntüler mi? Uçma isteğine karşı söyleyecek hiç bir sözüm yok. Çünkü kendim uçmaktan zevk alıyorum. Atalarımız da aynı arzuyu duymuşlardı belki. Öyleyse bilinmeyen bir şey hakkındaki düşünceleri, onlara bir uçuş aracı mı yaptırdı? Onlara hiç bilmedikleri dünyalar hakkında bilgiler mi sağladı? Onların ellerini mağara duvarlarına teknik resimler çizdirmeye mi götürdü? Tiahuanaco, güneş kapısına devre çizgileri mi kazıttı?

Babil destanındaki Etana, doğuştan uçma arzusuyla doludur. Gece gündüz hep bunu düşünür, bundan söz eder. Fakat ne düşleri ne de sözleri destanda olduğu gibi dünya yüzeyini tanımlayabilirdi:

«Dünya bir bahçe gibi. Deniz, sanki bahçivanın açtığı su arkları gibi, karalara girmiş.»

Gılgamış destanındaki Endiku da aynı paralellikte bir tanım yapmaktadır: «Kara, bir dağ ve deniz, küçük bir su birikintisi gibi... Kara bir hamur gibi görünmekte ve deniz bir su kurnası gibi.»

Alman Mühendisler Birliği'nin 1928'de Berlin'de yayınlanan 18. yıllığında, profesör Richard Hennig'in havacılık tarihine ait metinleri vardır. Hennig, Etena efsanesinin «en eski havacılık öyküsü», olduğunu ve M.Ö. 3000-2500'e dayandığını, çivi yazısı ile yazılmış metnin bir kısmının elde bulunduğunu ve çok alçak bir silindirik şeklinin varlığını belirtmektedir. Özellikle şu bölüm teknikle ilgili kişilerin dikkatini çekmiştir:

«Kartalın sırtında değil, kartalla göğüs gö-ğüse sarılmış Etana yıldızlı gökyüzüne çıkarılır. Gökyüzüne çıkış sırasında kartal, Etana'ya altı kez, gittikçe gözden uzaklaşan, küçülen dünyaya dikkat etmesini söyler.»

Bunlar, bilinmeyen şeyler üzerinde kafa yorduktan sonra ortaya çıkan tanımlar mıdır? Ket-nımca, psikoanalitikçilerin kendi öğretilerine **inandırıcılık** kazandırabilmeleri için çaba harcamaları gerekir.

Mitoloji araştırmalarımız, tarihöncesiye ilgili konuları arkeolojik açıklamalarda olduğu gibi ele aldıkları sürece, ön yargılar kafesinde kapalı kalmaya mahkûmdur. Gözler kör, düşünceler yozlaşmıştır. Bilim düşsel çözümleri kabul etmez, çünkü alt yapıyı kanıtlayacak deliller ister. Oysa şimdi, gün geçtikçe düşsel bulguların gerçek oluşlarıyla karşı karşıyayız. Tüm araştırmaların üç ana ilkesi vardır: 1) Düşünce özgürlüğü, 2) Gözetleme verileri, 3) İlişkilerdeki anlam. Bunlar amatör araştırmacılar için de temel ilke olmalıdır.

Tekrar Güney Denizi'ne dönelim!

Maori efsanesinde, Hawaiki'den esrarengiz bir kuş sırtında Yeni Zelanda'ya uçan Tanrı Pourangahua'dan söz edilmektedir. Hawaiki, eski Hintçeden gelme, birleşik bir kelimedir ve «Sa manyolu» anlamına gelir. Maori duasında, Tanrı Pourangahua ile ilgili olarak şöyle denmektedir:

«Ben geliyorum,
ve ayaklarımın altında

bilinmeyen bir dünya duruyor.

Ben geliyorum

ve üstümde

yeni bir gömlek dönüyor.

Ben geliyorum,

Bu dünya huzur dolu

Bir dinlenme yeri oluyor benim için.

Ey gezegenlerin ruhu!

Bütün kalbimle teşekkürler sana.»

Yeni Zelanda'ya giden turistler, cadde kenarlarında ve sahillerde yuvarlak taşlar görmektedirler. Büyük, çapları 3,16 metreye kadar olan yuvarlak taşlar. Dunedin'in kuzeyinde Moera-ki kumsalında bunlardan çeşitli büyüklükte, düzinelerce vardır.

Costa Rica'nın yapma güllerinden edindiğim alışkanlıkla, Yeni Zelanda'daki bu yuvarlak taşları da incelemeye başladım. Taş yuvarlaklar doğal yapıdaydı. Jeologlar, yumuşak kum taşından oluşan bu, taşların, tebeşir devrinin son dönemine, 135 milyon yıl öncesine ait olduğunu belirtmektedirler. Taşlar doğal oluşmalarına rağmen, yapılarında «geoden» denen bir madde vardır. Yunancadan gelen Geoden kelimesi, jeolojide kullanılan bir kavram olup, tam anlamı «Badem Yeri»dir. Tamamen ya da kısmen minerallerden ya da kristallerden oluşan taşların içine gaz üfleme yeri. Geoden'ler, jeologlardan başka, ticaret heveslisi amatörler tarafından da toplanmaktadır. Bu maddenin kesilmesi, ikiye ya da üçe ayrılması ve temizlenmesiyle çok çeşitli şekiller elde edilip dükkânlarda satılmak-

tadır. Hazine arayıcıları 1961 yılı başında Amar-gosa çölü kenarındaki Olanca yakınlarında geo-den görünümünde taşlar bulmuşlardır. Toplayıp yurtlarına getirmiş, satmak için parçalama işlemine giriştiklerinde, taşı keserken mücevher testeresinin kırıldığını görmüşlerdir. Çünkü taş yumuşak ve içi boş değildir. Taşı

parçalamışlar, içinden büyük bir ısı karşısında erimiş, taş görünümünde, 2 mm. çapında 17 mm. uzunluğunda bir metal kalem çıkarmışlardır.

Garip değil mi?

«Horatio

Okulda öğrendiklerimizden daha fazla şeyler var yerde ve gökte!»

Amerikan güvenlik makamları, adanın bu ender görünümünü düzeltmeye, Ponape'ye yoi-lar yapmaya çalışmaktadır. Bir elektrik fabrikası halen işlemektedir. Liman yapılmakta, radyo istasyonlarının müzik yayınları dinlenmektedir. Tüm bunlar, daha başlangıç noktasında olduğu halde, ada yerlilerinin hemen hepsi araba sahibidirler. Daha elektrik girmemiş kulübelerde bile müzik dolapları görülüyor. Birinci sınıf otel sahibinde, bunlardan üç tane vardı. Sinir bozucu bir gürültüyle üçü birden çalışıyordu. Gündüz, adayı terk ettiğimde, adına elektronik hesap makinesi gönderiliyordu. Bu soyut zenginliğin sırrına varamadım. Çünkü ada yerlileri tembel ve fakir insanlar, ticaretle de uğraşmıyorlar. Beni her gün Nan Madol'a götürecek iki genç buluncaya dek, dökmediğim dil kalmadı.

Amerikalılar mallarını satmakta ustadırlar, ama

karşılığını da isterler. Öyleyse adalılar, çoğunluğu işe yaramayan bir sürü şey için bu kadar parayı nereden buluyorlardı? Yine deniz dibinden platin parçaları çıkartan Japonlar geldi aklıma... Belki de sırrı çözmek için elime geçen bir fırsatı kaçırmışımdır.

Adadan ayrıldığı gün, yerlilerin köyüne davet edildim. Kabilenin en yaşlı kadını beni selâmladı ve birkaç kulübenin arasından köy meydanına götürdü. Kadınlar ve kızlar, içi oyuk *bu* ağaç kökünün çevresinde diz çökmüşlerdi. Benî görünce, ellerindeki çubuklarla bir ritm tutturdular. Erkekler ve gençler tepinerek kütüğün çevresinde dönmeye başladılar. Beni de aralarına aldılar, tempo hızlandı. Hava sıcaktı, boğulacak gibiydim.

Ama işin daha kötüsü vardı.

Bir kulübeye alındım. Yerde büyük, düz bir tşş görünüyordu. Altı köylü ve ben taşın çevresinde kümelenedik. Köyün gençleri, bir ağacın taze köklerini getirdiler (Latincesi Piper Methy-sticum). Köklerin üstü temizlenmişti. Taşın üstüne koydular. Erkekler ellerindeki taşlarla, kökleri tempoyla dövmeye başladılar. Yarım saat sürdü bu iş. Köklerden çıkan yapışkan sıvıyı topladılar, bir hindistancevizi kabuğuna doldurdular. Elde edilen bu sıvı Sakao idi.

Masum bir çocuk, önümde diz çöktü. Gözlerime bakmadan (yasaktı) kabuğu bana uzattı. Toplumların anlaşması için neler yapılmıyordu! Birkaç yudum aldım. Hepsi merakla bana bakıyorlardı

İçkiyi yanımdakine uzattım. Sanki şampanya imiş gibi sesli sesli içti. Kabuk tekrar dolduruldu, herkes tattı. Sonra derin bir uykuya daldılar.

Sakao, bir ilâç gibi etki ediyor, fakat tiryakiliği yok. Uyanınca baş ağrısı da yapmıyor. LSD gibi etkisi varmış. LSD hakkında okuduğum bir yazıda, insanın birkaç dakika için tahmin edilemeyecek derecede bir görüş berraklığı kazandığı belirtiliyordu. Bu iğrenç içkiden bir kabuk dolusu içseydim, belki son günlerin etkisi altında kalarak, Nan Madol'un sırrını birden bire çözebilirdim. En iyisi, sorularımı, bulanık suda balık avlayan bilginlere yöneltmekle kalayım.

Ayrıca: Ponape'lilerin dünde, NAN MADOL «Ara yerlerin ortası» anlamına gelmektedir.

BEŞİNCİ BÖLÜM

SİCİLYA'NIN GÜNEY UCUNDAN Avrupa'nın en kuzey kenti Hammerfest'e kadar 4000 km. uçulunca, sekiz ülkenin üzerinden geçilmektedir. Moskova'dan Güney Yemen'e uçuşta hemen hemen aynı kilometreyi katederek yedi ülke aşılmaktadır. Fakat Cacipore'den Rio Gran-de'ye giderken, 4000-4500 kilometre uzunluğundaki bir alan üzerinde tek ülkenin yayıldığı görülmektedir: Brezilya. Peru sınırından doğu-batı doğrultusunda Recife'ye dek yine Brezilya vardır. 8.511.965 km. karelik alanı ile Rusya, Çin, Kanada ve Amerika'dan sonra gelen bu ülke sınırlarla dolu bir ülkedir.

Vasp uçak şirketi'nin bir pilotu 2000 km.'lik uçuşunda, altında gördüğü, daha önce haritada belirtilmeyen kule, köy ya da harabeleri haber verip coğrafi pozisyonlarını bildirmiştir. Ancak kayıttan üç gün sonra aynı yerlere gidildiğinde

ne kule, ne köy, ne de harabeye rastlanabil-miştir.

Brezilya bir zıtlıklar ülkesidir. Ön tarihini kolay kolay ortaya çıkartmamaktadır. Dodge, VW, Ford ve Chevrolet gibi firmalar burada çeşitli araba tipleri imal ettiklerinden beri, her gün yeni bir arkeolojik eser bulunmuştur. Ordu mensupları, uzak yerleri birbirine bağlayacak yollar yaptıklarında, bir sürü yapıtı gün ışığına çıkarmışlardır. Fakat bulunan yapıtların ne kadarının kaybolup gittiği ölçülememiştir. Arkeoloji, Brezilya'da herkesin zevk aldığı bir uğraş halindedir. Fakat meslekleri arkeoloji olanlar çok azdır. Aynı zenginlik başka bir ülkede olsaydı, üniversite enstitüleri harekete geçer, hükümet yardımıyla bulunur, özel eğitim görmüş kişilerin yönetiminde araştırma grupları kurulurdu. Oysa burada her şey bambaşka.

Ülkenin büyüklüğü ve arkeolojik zenginliğin fazlalığı yanında, bu zenginliklere ulaşmanın güçlüğü, planlı bir kazıyı ve araştırmayı engellemektedir. Geçmiş zamana ait, unutulmuş bir kentin yeri bulunsa, hatta gerekli araçlarla oraya varılsa bile, modern bir araştırma yapmak için gerekli paranın sağlanması yıllar sürmekte ve çoğunlukla da artık çok geç denmektedir.

Brezilya'daki arkeolojik yapıtların ortaya çıkarılmasında amatörlerin çalışma ve çabalarının önemli rolü vardır. Avusturyalı Ludwig Sch-wennhagen de bunlardan biridir. Kendisi, felsefe ve tarih öğretmeni olup, uzun süre Kuzey Bre-zilya'daki Piaui'nin başkenti Teresina'da yaşa-

mıştır. Schwennhagen, 1928'de «Antiga Histo-ria Do Brasil» adlı kitabında Sete Cidades (Yedi Kent) sınırlarına genişçe değinen ilk kişi olmuştur. 1970 yılında ikinci

kitabı yayınlandığında, o, bir yoksul öğretmen olarak çoktan ölmüştü.

Schwennhagen adını, ilk kez beni Piaui hükümetinin davetlisi olarak Sete Cidades'i ziyarete çağıran Dr. Renato Castelo Branco'dan duydum.

- Bu Sete Cidades denen kentler nerede?

diye sordum.

- Kuş uçuşu 3000 km. uzakta buradan diye cevap verdi Dr. Branco. Teresina'nın kuzeyinde Piripiri ve Rio Longe kentlerinin arasındadır. Ertesi gün orada oluruz!

Hükümet hesabına Teresine'ya gitmemizin iki nedeni olmalıydı sanırım.

«Tanrıların Arabaları» ve «Yıldızlara Dönüş» kitaplarım özellikle Brezilya'da çok satmış ve yazarı olan bana, bütün kapıları açmıştı. Ayrıca Piaui valisi, Sete Cidades bölgesini ulusal park yapmayı istiyor ve planına özeniyordu.

Teresine'dan Piripiri'ye 160 km. uzunluğunda iyi yapılmış bir yoldan gidilmekte. Arazi düz ve yeşil, yol kenarlarında sık çalılıklar var. Yaban atları ve domuzları trafiği tehlikeye sokabiliyor. Ekvator'un tam altında olmasına rağmen iklim normal. 300 km. uzaktaki denizden sürekli olarak hafif bir rüzgâr esmekte. Piripiri'den Sete Cidades'e 16 km. lik bir patika yol var.

Bundan sonra, birdenbire ilk harabelerle karşılaşılacak.

Saçma, aslında bunlara harabe denemez! Çünkü burada, bir zamanlar üstüste sıralanmış taşların dağınık düzenine rastlanmıyor. Tiahua-naco yaylalarında olduğu gibi suni olarak üzerlerine yarıkların kazındığı, keskin kenarlı, yekpare taştan yapılmış sütun ya da anıtlar yok. Yanlarında evlerin yükseldiği sokaklara, merdiven ve basamaklara da rastlanmıyor. İncil'deki, gökyüzünden yağdırılan, ateş ve kükürtle yok edilen Gomorrah'daki kaos var burada. Taşlar esrarlı güçler tarafından tahrip edilmiş, kurutulmuş, eritilmiş. Alevlerin cirit attığı dönem, çok çok eski olmalı.

Burada hiç bir insan da kazı yapmamış. Bilim taşların geçmişini incelememiş. Ve bambaşka şekillere bürünmüş taşlar, soru işaretleri gibi fıskırmış topraktan.

Piaui valisinin bana arkadaşlık etmek için yanıma kattığı bir bilim adamı, Yedi Kent'in bu garip durumu, buzulların çekilmesiyle aldığını söyledi. Olabilir, ama, ben kabul edemiyorum. Buzullar çekildikleri her yerde, erozyon taşlarından oluşan geniş şeritler halinde iz bırakırlar. Oysa burada öyle izler yok.

Sete Cidades 20 km. çapında bir daireyle çevreleniyor. Arkadaşım, buranın zamanında göl dibi olduğunu söyledi. Ona göre, göldeki taşlar, rüzgâr ve değişen ısı etkisi ile özel şekiller almışlardı.

Amerika'daki Death Valley, Kolumbiya'daki

tuz katedrali, Bolıvy'a'daki granit kuyusu, Ölü Deniz'deki esrarengiz ve hemen hemen mimar elinden çıkmış gibi, doğanın garip oyunları sonucu oluşan yapıları biliyorum. Fakat Sete Cidades'deki durum oldukça garip. Ben başka bir biçimde oluştuğunu sanıyorum.

Sete Cidades'in «resmî haritası»nda harabeler yedi bölge halinde ve düzgün bir biçimde gösterilmiştir. Raslantı mı? Doğanın yaratması mı? Böylesine düzgün bir planın, doğanın oyunu olduğu söylenemez. Fakat asıl beni iyiden iyiye kuşkuya düşüren şey, taş yığınlarının arasında yükselen metal yığını oldu. Bu yığının yanlarında uzun pas izleri var. Hele bir kaplumbağa görünümündeki yığının Sete Cidades'in özel bir atraksiyonu olduğu, jeolojik hiç bir açıklama bulamadığı ve araştırma noksanlığı yüzünden, ne olduğunun kesinlikle bilinmediği ortadadır.

Yedi Kent'in nasıl oluştuğu varsın bilinmesin, ama duvar resimleri en garantili

unsurlardır. İnsan o resimleri görebiliyor, onlara dokunabiliyor, fotoğraflarını çekebiliyor. Bunların taş devri resimlerinden daha sonra yapıldığı konusunda bir fikir ayrılığına gidilemez. Sete Cidades'in iki geçmişi vardır: Çok eski, karanlık bir geçmişi ve modern, fakat tarihöncesine ait olduğu belirlenen geçmişi.

Fakat ne olursa olsun, dünyamızdaki en akıllı kafalar, resimlerin kimin tarafından çizildiğini bilememektedir. Tarihöncesi sanatçılar, birkaç ayırık dışında, dünyanın dört bir yanında-

ki mağara ve kaya resimlerinde olduğu gibi, hep aynı motif ve sembolleri tercih etmişler. Daire, güneş, daire içinde daire, daire içinde dörtgen, yıldız ve kesişme varyasyonları. Acaba bu tarih öncesi sanatçıların hepsi aynı resim okuluna mı gitmişlerdi?

Oswald O. Tobisch «İbadet, Sembol, Yazı» adlı kitabında Afrika, Avrupa, Asya ve Amerika'-daki taş resimlerinin arasında bir akrabalık olduğunu, tarih sırasına göre yaptığı listede kanıtlamıştır. Karşılaştırmalı-incelemesinin sonunda Tobisch, şu soruyu sormaktadır:

«Bir zamanlar, bugünkü anlamıyla dünyada uluslararası ortak bir tanrı anlayışı mı vardı ve insanlık, o zamanlar bütün evreni, gök cisimlerine ve canlılara egemen bir tek yaratıcının, bir tek maddenin, bir ruhun güç alanı içinde mi görüyordu?»

Ben burada, Sete Cidades'teki taş ressam-larının garip düşüncelerini yansıtan birkaç örnek vererek, tüm araştırmacılara, zengin, renkli resim arşivimi açık tuttuğumu belirteceğim: Göze çarpan resimlerden biri sarı-kırmızı renkteki daireler. Bunların bir sinyal karakteri taşıdığı açıkça belli.

Şimdiye dek bir benzerine rastlanmayan, teknik bir kroki görünümündeki resim de ilginçtir. Deney kabını andıran şeklin alt kısmında, sinyalleri bayrakları gibi şeyler var. 32 cm. yükseklikteki canlı, kan kırmızısı sopanın yanlarında, Noel ağacı sözleşmeleri biçiminde beş

yuvarlak duruyor. Tarihöncesi insanların gerçek dünyasındaki hiç bir şeyin modeli (hayvanlar, bitkiler, yıldızlar) burada belirtilmiş olamaz.

Müzik notalarının baş kısmına benzer dört yuvarlak, bir çizgi altında sıralanmaktadır. Tarihöncesi insanları nota yazısı bilmediklerine göre (Yoksa biliyorlar mıydı?) bunların grafik yapıya ait haberleşme sembolleri olması gerekir. Burada ayrıca, eski Hint kabartmaları gibi, dokuz nota başından oluşan, iki orta çizgi üzerine kuyrukları aşağı, yukarı çizilmiş bir şekil vardır. Hint araştırmacıları Sanskrit metinlerine dayanarak bu kabartmayı bir Vimaana'nın (Uçuş aracı) tasviri olarak açıklamaktadırlar. (Yıldızlara Dönüş, sahfa 225).

Bana çok ilginç görünen şekillerden biri de, uçuş aracıdır. Sanki çocuk eliyle çizilmiş. Tarihöncesi ressamı, gördükleri her şeyi, kendilerine özgü bir biçimde çizmişlerdir. Acaba bu belge neyi anlatmak istiyor?

Beni en çok etkileyen resimlerden biri de. asronotlu bir duvardır: Başlarında yuvarlak miğferleri olan iki figürün üzerlerinde, hayalcilerin UFO (uçan daire) diyecekleri bir şey var. İki figürün arasında bir spiral kanat bulunmakta. Yanda ise bilinçli bir hayal gücü için engel koymayan bir şekil var.

Büyük bir resimli bilmece. Bu ne olabilir acaba? Çift dairelerin küçük pencereleri var... Resmin çizgileri belli olsun diye odun kömürü ile üstünden geçtim. Bir astronotu, komple uzay

giysileri içinde gösteren bir resim. Ernst Von Khuo ile birlikte aynı soruyu soruyorum: Tann-lar astronotlar mıydı?

Kaya resimlerinin bulunduğu yer, gerçekten çok ilginç ve şimdide dek açıklanamamıştır. Burada görünen kaya resimleri koleksiyonu 8 m. yükseklikteki bir duvar üzerinde bulunmaktadır. Düşünüyorum da, eğer onları çizenler devler değilse, çalışırken ayaklarının altına taş basamaklar koymuşlardır. Her halde bu taşlar yüzyıllar sonra ortadan kaybolmuşlar, çünkü en ufak kırıntılarına bile rastlanmamakta duvar diplerinde. Taş basamakların zamanla toprak haline gelmeleri de Sete Cidades'teki bu kaya resimlerinin epeyce yaşlı olduğunun delilidir ...

Arizona ve New Mexico'da Hopi kızılderili-leinin rezervleri bulunmaktadır. Bugün yün dokumacılığı, çömlekçilik sanatları, tarih başlangıcına kadar izlenebilen, yaklaşık olarak 8.000 Hopi kızılderilisi yaşamaktadır. Uygarlığın baskısına rağmen, en eski gelenek ve göreneklerini, kulaktan kulağa gelen sözlü efsanelerini katıksız olarak bugüne ulaştırmışlardır.

1972 yılında Coyote kabile reisi White Bear (Beyaz Ayı) idi. En eski kaya resimlerini okuyabilen Beyaz Ayı, parmakları açık bir elin, bir zamanlar bu resimleri yapan kabilenin, tüm bilgilere sahip olduğu anlamına geldiğini söylüyor. Beyaz Ayı, aynı zamanda önceden hiç görmediği birbirinden çok uzaktaki kaya resimlerini de yorumlayabilmektedir. Ne yazık ki, çok az konuşan ve beyazlardan hiç hoşlanmayan bir tip.

Birtakım kuşkularının olması da olağandır. Taş lar üzerine yapılan kayıtların garip yapıları, bazen bütün kaya duvarlarını kaplamaktadır.

Hopi kızılderililerinin efsanesi şöyledir:

«İlk dünya Toktela'dır. (Toktela'nın tam karşılığı sonsuz uzay demektir. Bu ilk dünyada insanları yaratmadan önce, yalnız Tanrı Taiowa bulunuyordu. Atalarımız bizim dünyamıza yerleşmeden önce, çeşitli dünyaları gezmişlerdir. Toiowa'nin en büyük buyruğu «Kimseyi Öldürme!» olmuştur. Hopilerde zamanla herhangi bir fikir ayrılığı ya da kavga çıkarsa, taraflar birbirlerinden ayrılır, aksi yönlerde yola koyulur, yeni av nedenleri ararlardı ve aramaktadırlar, Taraflar mevcut kanunlara uyar, uzun yürüyüşler sırasında kayalara ve mağaralara hep aynı resimleri yaparlardı.

Book Of The Hopi (The first revelation of the Hopi's historical and religious world-view of life) adlı kitapta şu efsane anlatılmaktadır:

«Bir zamanlar güneydeki Kırmızı Kent için bir çatışma olmuştu. Tüm kabileler, gittikleri her yerde Kachinaslar tarafından izlenmişlerdir. Dördüncü dünyadan olmayan bu yaratıklar insan değilmiş, ama sürekli olarak kendilerini, kabilelerin koruyucuları ve danışmanları olarak tanıtmışlar. İnsanlara, güç durumda **kaldıkları** zaman, insanüstü kuvvetleri ve sanatlarıyla yardım etmişlerdir. Aynı şeyler, güneydeki Kırmızı Kent'in düşmanlar tarafından sarılması sırasında da olmuştur. Kachinas'lar rüzgâr hızı ile tüneller kazmış, Hopi'leri hiç kan döktürmeden,

düşmanların arkalarından kaçırmışlardır. Kac-hınas'lar kabileden ayrılırken, «Biz burada kenti savunmak için kalıyoruz. Uzaklardaki gezegenimize yolculuk zamanımız henüz gelmedi!» demişlerdir.»

Hopilerin bu efsanelerine inanılacak olsa, bütün kırmızı kaya resimlerinin, bir zaman sonra yine bu ülkeden geçecek kabile mensupları için birer bilgi olduğu yargısına varılır: Burada bir tünel kazıldı... Bu tünel şu yöne gider... Tanrının elçileriyle konuştuk... Şu şu yerlerde teknik araçlar gömülüdür...

İlginç bir deneye baş vuracak, Kabile Reisi Beyaz Ayı'ya, Sete Cidades'te çektiğim kaya resimlerinin renkli fotoğraflarını göndereceğim. Kim bilir, belki de bu motif ve sembollerden güneydeki o esrarengiz Kırmızı Kent'in tekrar bulunduğunu okur...

Teresina'da büyük bir merakla Felicitas Barreto ile olan randevumu bekliyordum. Bar-reto, Brezilyalı kızılderililer üzerinde inceleme yapan, birinci sınıf bir araştırmacıdır. Vahşî hayat süren çeşitli kabilelerin dinî danslarını anlattığı Danzas Indigenas del Brasil (Brezilya'nın yerli dansları) adlı kitabı büyük yankı yapmıştı. Birkaç yıldan beri mektuplaşıyorduk. Şimdiyse, onu tanımak istiyordum. Bayan Barreto, yirmi yıldan beri, uygarlıktan uzak Rio Peru'nun ıssız bir bölgesinde yaşamaktadır. Belem'e kadar Brezilya askerî uçaklarıyla gelecekti. Gi-

diş, dönüş uçak masraflarını ben garantilemiştim.

- Aman Allahım, kentteki bu gürültü de ne! Daha sessiz bir yere gidemez miyiz? dedi Bayan Barreto. Sert yapılı, yaşlı bir kadındı. Nacional Otel'in en sessiz odasını aradım... Teybe aldığım konuşmalardan bölümler sunuyorum:

- Ne zamandan beri bir kente inmediniz?

- Tam yirmi aydan beri. Fakat kentte geçirdiğim bir gün bile bana çok uzunmuş gibi geliyor! Daha şimdiden, vahşî ormanlardaki kızılderililerimi özledim...

- Özlem mi? Neyi özleyorsunuz?

- Çok basit, doğayı özleyorum. Hiç ses çıkarmadan ağaçlar, taşlar, hayvanlarla, çiy damlaları ile konuşmasını öğrendim. Kızılderililer az konuşurlar, ama hepimiz anlaşırız.

- Vahşî kızılderililerin arasında yaşıyorsunuz. Neden sizi öldürmüyorlar?

- Kızılderililer bildiğiniz gibi değildirler. Sonra ben, bir kadını. Zehirsiz bir yılan, ucu sivri olmayan bir silâh gibidir kadın. Sarı saçlarım yüzünden bana «Solgun Hilâl» diyorlar. Tüm kabileler varlığımdan haberdardır. Hepsi adımı bilir. Kabilemi değiştirsem bile her gittiğim yerde sevgiyle karşılarlar beni.

- Giysileriniz neler? Kot mu giyiyorsunuz?

- Saçma! Çoğunlukla çıplak gezerim, ya

da ufak bir önlük vardır üstümde. Şimdi içinde yaşadığım kabilenin reisi beni çağırdı ve kendisinin üçüncü karısı olmamı istedi.

- Aman Allahım! Her halde kabul etmediniz? Evet demediniz, değil mi?

- Henüz demedim. Ama Reisin üçüncü karısı olmak güzel şey! Üçüncü kadın olarak işim az olurdu. Ayrıca, üç kadın bir olur, reise da

yak atardık...

- Sahi mi?

• Evet, neden olmasın? Karılarına iyi davranmayan kızılderilileri, karıları döverler! Da yak yiyen koca evden çıkıp nehre gider, kenarında diz çöker, bekler. Eğer kadınlardan biri akşama kadar onu alıp geri getirmese, o gece yi ve diğer geceleri erkekler evinde geçirip, daha sonra yeni kadın aramak zorundadır. Balıkçı de kızılderililerin gerçek celtinmen olmaları, bu geleneğin katılığından gelmektedir... Fakat her şeye rağmen kabilelerin, kimseyi, ağır hasta bile olsa, tehlikede bırakmadıklarını söylemem gerek, İki kez yılan sokmasından zehirlendim, günlerce hafızamı kaybettim, ama kızıl derililer, ağızlarında çiğnedikleri ve yarımın üzerine koydukları bitkilerle beni iyileştirdiler...

• Kitaplarımı biliyorsunuz, insanların uzaydan geldikleri düşüncesi hakkında kızıl derililer ne biliyorlar?

• Bu sorunuza bir efsaneyle cevap vereyim isterseniz. Bu efsane Kaiato kabilesinde anlatılır. Kabile Mato Grosso'daki yukarı Xingu'-

da yaşar. Ayrıca tüm kabilelerde, bu ya da buna benzer efsaneler anlatılmaktadır...

«Buradan çok çok uzaklarda, yabancı bir yıldızda, bir kızıl derili mahkemesi varmış. Bu mahkeme günün birinde yerleşme bölgesini değiştirmeyi kararlaştırmış. Kızıl derililer, yerde bir delik açmaya başlamışlar, delik giderek derinleşmiş. Öyle ki, sonunda, gezegenin öbür yüzüne dek ulaşmış. İlk önce, kabile reisi deliğin içine atlamış. Uzun, soğuk bir geceden sonra yeryüzüne varmış. Fakat havanın direnci öylesine fazlamış ki, kabile reisi tekrar eski yurduna geri fırlatmış. Mahkemeye durumu açıklayan reis, mavi, bol sulu, yeşil ormanların olduğu bir dünya gördüğünü anlatmış; tüm kızıl-derililerin, bu dünyaya gitmesini öğütlemiş. Mahkeme de, reisin öğüdüne uyulmasını kararlaştırmış, kızıl derililere uzun organlar yapılması için emir vermiş. Bu organlara asılarak da-likten aşağı yavaş yavaş kaymışlar. Böylece yeryüzünden yeniden geriye fırlatılma tehlikesi de ortadan kalkmış. Dünya atmosferine yavaşla indikleri için, yolculukları başarıyla sonuçlanmış ve o zamandan beri dünyaya yerleşmişler. İlk zamanlar, eski yurtlarıyla bağlantı kurabildikleri o uzun ip, bir gün, kötü bir büyücü tarafından kesilmiş. Kızıl derililer, o günden bari eski yurtlarıyla ilişki kuramaz ve orada kalan kardeşlerinin kendilerini arayıp bulmalarını bekler olmuşlar...»

- Kızıl derililer yıldızlardan söz ederler mi hâlâ?

• Yıldızlarla konuşur onlar! Sık sık daire biçiminde otururlar. Sonsuz bir zincirmiş gibi omuzlarından tutarak kıpırdamadan, saatlarca öylece kalır, tek söz söylemezler. Bu oturuma katılanlardan birine ne yaptığı sorulsa cevap alınmaz. Ama kadınlardan öğrendiğime göre, erkekler gökyüzüyle konuşuyorlarmış.

- Dua ediyorlar her halde?
- Hayır, yukarıdaki biriyle sessiz konuşma sürdürüyorlar!

Bayan Roberto omuzlarını kaldırdı ve tavanı gösterdi.

• Vahşî **kızılderililerin** uzayla ilgili dinsel törenleri, ya da eşyaları olup olmadığını söyleyebilir misiniz?

• Tabii! Kuşlara benzeyebilmek için tepeden tırnağa tüy yapıştırırlar vücutlarına. Ayrıca sayısız maske türleri vardır. Her maske ayrı bir anlamdadır. Bunların çoğundan çatallı dallar çıkar dışarı. Tıpkı sizin mağara resimindeki antenler gibi! Hatta çoğunlukla efsane vî atalarına benzeyebilmek için samandan ya pılmış giysiler giyerler. Kızılderililer üzerinde önemli incelemeler yapan aratırmacılarımızdan Joao Americo Peret.geçenlerde bu konuyla ilgili olarak, 1952 yılında, Gagarin'in ilk uzay uçuşundan çok önce çektiği fotoğrafları yayınladı. Bu dinsel tören giysisi Kayapo kızılderililerine* aittir. Resimleri görenlerin aklına hemen astro notlar gelir. Kayapo'ları Kaiato'larla karıştırmamalı! Kayapo'lar Rio Fresco'nun yanındaki Para ülkesinin güneyinde yaşarlar...

Joao Americo Peret, sağolsun, kitapta yayınlayabilmem için Kayapo'ların dinsel tören giysili resimlerinden birkaç tane gönderdi bana

Peret, bu resimleri Para'nın güneyinde, Rio Fresco'daki bir kızılderili köyünde çekmiş. Şaşırtıcı maskelere bakınca, resimlerin 1952 yılında çekildiğini bir daha belirtmekte yarar görüyorum. Yani vahşî kızılderililer hariç, astronot giysilerinin nasıl olduğunu hiç birimizin bilmediği bir zamanda. Yuri Gagarin, Vostok I ile ilk kez 12.4.1961'de dünya çevresindeki uçuşunu yapmıştır ve ancak bu olaydan sonra, bir astronotun uzay giysileri içindeki görünümüne tanık olmuşuzdur!

Kayapo'ların saman giysileri, astronot giysilerine benziyor mu, benzemiyor mu diye bir tartışmaya girmek gereksiz. Yalnız, Peret'in de dediği gibi, bunların, çok eski zamanlardan beri, kabile ferlileri tarafından dinsel törenlerde giyildiğini belirtmek gerek.

Joao Americo Peret'in anlattığı efsanenin de herhangi bir açıklamaya gereklilik duymadığı ortadadır. Peret, efsaneyi Fresco kıyısındaki Gorotire köyünün yaşlı akılcı hocası «Gway Baba» diye anılan Kuben Kran Kein'dan dinlemiştir. Yaşlı bilge, efsaneyi şöyle anlatmaktadır:

«Halkımız, bu bölgeden çok uzaklardaki, Pu-kato Ti sıradağlarının görülebilen yüksek bir yaylasında oturmuş. Sıradağların tepeleri, ne olduğu bilinmeyen ve bugüne dek de sırrı çözü-

lemeyen sislerle kaplıdır. Günlük gezintisinden yorgun argın dönen güneş, ormanın arkasındaki çimenlerin üzerine yatar ve her şeyin yaratıcısı Mem Baba, yıldız dolu paltosuyla gökyüzünü örtermiş. Yıldızlardan biri düşünce, Memi Kenlti hemen gökyüzünü aşar, düşen yıldız eski yerine geri götürürmüş. Bu işler ebedî bekle Memi Keniti'nin göreviymiş.»

«Günün birinde Pukato Ti dağlarından inen Bep Kororoti, ilk kez köye gelmiş. Üstünde, kendisini tepeden tırnağa örten Bo (Resimlerde gördüğünüz ottan yapılan

giysi), elinde gürültü çıkararak silâhı Kop varmış. Tüm köylüler, korkudan ormana kaçmış. Erkekler, karılarını ve çocuklarını korumaya çalışmış, birkaçı köye giren yabancı ile savaşmak istemiş. Fakat, silâhlarıyla BEPnKOROROTPnin giysisine dokunanlar, tozlar içinde yığılıp kalmışlar. Evrenden gelen bu savaşçı ise, kendisine engel olmak isteyenlerin zayıflığına gülmüş. Kendi gücünü belli etmek için «Kop»unu kaldırmış. Bir ağaca ve bir taşta nişan almış, ikisini birden yok etmiş. Oradakiler, Bep Kororoti'nin kendileriyle savaşmak için gelmediğine inanmış ve bir süre böylece sürüp gitmiş.»

«Kabilenin en cesur savaşçıları direnmeye çalışmışlar, ama sonunda onlar da yabancıların üstünlüğünü kabul etmek zorunda kalmışlar. Çünkü Bep Kororoti'nin hiç kimseye zararı yoktur. Güzelliği, derisinin ıslık beyazlığı, inceliği ve sevgi dolu davranışları ile hepsini yola getirmiş. Herkes, güvenlik duygusu içinde onun-

la arkadaş olmuş. Bep Kororoti, silâhlarımızı kullanmasını öğrenmiş, kabilenin en iyilerinden daha iyi, en cesurlarından daha cesur olmuş. Kısa bir süre sonra, kabilenin savaşçıları arasına alınmış. Genç bir kız onunla evlenmiş, oğulları ve bir kızları olmuş, Çocuklarına Nio Pouti demişler.»

«Bep Kororoti, herkesten daha akıllıymış. Yerlilere bilmedikleri şeyleri öğretmiş. Erkekler, bugün köylerimizde bulunan erkekler evini, Ng Obi'yi yaptırmış. Bu evlerde erkekler, gençlere serüvenlerini anlatır, böylece onlara nasıl düşüneceklerini, kendilerini tehlikelerden nasıl koruyacaklarını öğretirlermiş. Bu ev aslında bir okul ve Bep Kororoti de öğretmenmiş.»

«Ng Obi'de e! işleri yapılır, silâhlar geliştirilirmiş. Kabilemizin dertlerini, sorunlarını görüştüğümüz büyük oda da onun eseridir. Böylelikle daha iyi bir organizasyona kavuşmuş, işlerimizi ve hayatımızı kolaylaştırmışız.»

«Gençler sık sık ayaklanır, Ng Obi'ye gitmek istemezlermiş. O zaman Bep Kororoti Bo'-sunu giyer, gençleri aramaya koyulurmuş. Ona karşı koyamayan gençler, çabukça Ng Obi'ye geri dönerlermiş, çünkü en güvenli yer ora-sıymış.»

«Avda güç durumlarda kalındığında, Bep Kororoti, Kop'unu alır, kendisini hiç yaralamadan hayvanları öldürürmüş. Avlayanın, avın en güzel yerini almak hakkı olduğu halde, köyün yiyeceğini kullanmayan Bep Kororoti, yalnızca

ailesini besleyecek kadar bir payla yetinirmiş. Arkadaşları buna kızarmış, ama o hiç aldırma-mış.»

«Yıllar geçtikçe tutumu değişmiş. Artık diğerleriyle ava çıkmaz, kulübesinde kalmak istemiş. Dışarı çıktığında da, geldiği Pukato Ti dağlarına gidermiş. Günün birinde ruhunun isteğine karşı koyamamış ve köyü terk etmiş. Ailesini toplamış, yalnızca o sırada köyde oi-mayan kızı Nio-Poiti eksikmiş. Aceleyle köyü terk eden Bep Kororoti, aradan günler geçtiği halde hiç bir yerde görünmez olmuş. Günün birinde köy meydanında yeniden görünmüş. Korkunç savaş naraları atmış. Herkes delirdiğini sanmış ve onu avutmaya çalışmış. Fakat ona yaklaşanların hepsi korkunç bir kavgaya girişmek zorunda kalmışlar. Bep Kororoti silâhını kullanmazmış, ama vücudu tir tir titremiş ve ona dokunanlar ölü olarak yere düşerlermiş. Bir sürü savaşçı ölmüş.»

«Savaş günlerce sürmüş, çünkü yere düşen savaşçı grupları yeniden dirilip onunla savaşırlarmış. Savaşçılar onu Pukako Ti'nin eteklerine dek izlemişler. İşte orada, herkesin solüğünü kesen korkunç şey olmuş. Bep Kororoti geri geri gidiyor, kop'u ile etrafında bulunan her şeyi yok ediyormuş. Zirveye varıncaya dek ağaçlar ve otlar toz olmuş. Sonra korkunç b<r gürültü kopmuş, tüm bölge sarsılmış ve Bep Kororoti havada, alevler, dumanlar, gürültüler arasında kaybolup gitmiş. Yeri sarsan bu olay sırasında ağaçların kökleri yerden kopmuş, ya-

ban hayvanları ölmüş; öyle ki, kabile açlıkla baş başa kalmış.»

«Bir savaşçıyla evlenen Bep Kororoti'nin kızı Nio Pouti, bir erkek çocuk doğurmuş. Kocasına, tüm kabileye yetecek yiyeceğin nerede olduğunu söylemiş. Fakat onu Pukato-Ti dağlarına kadar götürmesi gerekiymiş. Nio-Pouti'nin ısrarı üzerine, kocası tüm cesaretini toplamış, birlikte Pukato-Ti dağlarına gitmişler. Kadın Mem Baba Kent Kre bölgesinde özel bir ağaç aramış, ağacın dallarına oturmuş. Kucağında oğlu varmış. Kocasından, ağacın dallarını yere değinceye dek eğmesini rica etmiş. Dallar yere değer değmez büyük bir patlama olmuş ve Nio Pouti dumanların, bulutların, tozların, şimşeklerin, gürültünün arasında kaybolmuş.»

«Kocası birkaç gün beklemiş, artık umudunu keser olmuş. Açlıktan ölmek üzereymiş. Bir gürültü duyup baktığında ağacı eski yerinde bulmuş. Şaşırılmış, çünkü karısı ve Bep-Kororoti de oradaymış. Sepetler dolusu, hiç bilmediği yiyecekler getirmişler. Bir süre sonra Bep-Ko roroti tekrar esrarengiz ağaca oturmuş, dallar yere eğmelerini emretmiş. Bir patlamadan son ra ağaç yine havada kaybolmuş.»

«Nio-Pouti, kocasıyla köye dönmüş, Bep-Ko roroti'nin buyruğunu iletmış: Herkes hemen bu yeri terk edip, yiyecek bulabilecekleri Baba Ken Kre'ye yerleşecek, sebze ve meyve tohumları nı yağmurlar başlayıncaya dek saklayacak, sor ra toprağa ekecekler, böylece yeni ürün alacak

lardı. İşte tarım bize bu biçimde doğdu... Halkımız Pukato Ti'ye taşındı, orada barış içinde yaşadı. Köylerimizdeki kulübelerin sayısı gittikçe, geniş bir alana yayıldı...»

Kızılderililer üzerine inceleme yapan Joa Americo Peret'in bu Kayapo efsanesini Porte-kizceden aynen tercüme ettirdim. Bu efsane ne denli eski ise, kızilderililerin Bep-Kororoti'nin görünüşünü anmak için samandan yaptıkları uzay giysisi de o denli eskidir.

ALTINCI BÖLÜM

ENDER BULUNAN EŞYALAR - GARİPLİKLER SPEKÜLASYONLAR

AMERİKALI DİPLOMAT E. G. SOUİER 1863 Ayılında Peru'nun Anden yaylasındaki Cuz-co'da, M.Ö. 2000 yılına ait bir insan kafatası bulmuştur. Kafatasının üstünden, üçgen şeklinde bir kemik parçası çıkarılmıştır. Squier, bulduğu kafatasını Fransız antropologu Paul Bro-ca'ya (1824-1880) vermiştir. Ön beyindeki konuşma merkezini ilk kez tayin eden kişi olan Broca, boş kafatasında bulduğu, kıl inceliğindeki altı tel ve kemik enfeksiyonu teşhisi ile şu sonuca varmıştı: Bu kafatası, sahibi yaşarken ameliyat geçirmiştir.

Kafatası ameliyatları yalnızca çağımızın olayı olmaktan çıkmaktadır. Modern insanlar bile, beyin ameliyatları ile ilgili haberler okuduklarında tüylerinin diken diken olmasının önüne geçememektedirler. Oysa tıbbın bu denli ilerlemesinden ve insanları eski acılardan kurtarmasından dolayı sevinmelidirler. Tıp alemindeki uğraşların, geleceğin uzay yolculuğunda çok önemli rol oynayacağını delilleriyle kanıtlamak isterim.

Profesör Robert Y. White, Amerika'da Cle-veland'daki Metropolitan General Hospital'da sinir cerrahı olarak çalışmaktadır. Beyin cerrahı olan bu büyük, yaşlı adamın araştırma hedefi, insanlığın büyük derdi kalp krizlerini, beyine yapılacak

cerrahî müdahaleyle önlemektir. White, Tokyo'lu meslektaşlarının Keo Üniversitesinde, beyinleri 6 derece soğutarak yaptıkları ameliyatlara katkıda bulunmuştur: 36 derecelik vücut ısısında, beyin ameliyatı için yalnızca 3 dakikalık bir zaman vardır. Oysa White, maymun beyninde yaptığı deneylerle, bir maymunun beynini üç gün canlı tutmayı başarmıştır. Tıp mecmuaları, bu başarıyı büyük başlıklarla yayınlamışlardır. White sonuca, beyin damarlarını canlı bir maymunun atar damarlarına bağlayarak ulaşmıştır. Deney sırasında hazır bulunan Herbert L. Schrader şöyle anlatmaktadır:

«İzole edilmiş maymunun beyni yaşamakta ve her yaşayan beyin gibi, elektrik akımları yayılmaktadır. Acı, korku gibi duyguları olabilir... Belki uyuyor, düş de görüyordur... Yalnız maymundan ayrılan bu parça artık göremiyor, işitemiyor, koku alamıyor, hissedemiyor, çünkü tüm duyu sinirleri kesilmiştir. Kaçamaz da, çünkü emirleri yerine getirecek vücudu yok.

Fakat emir verebiliyor, çünkü sinir merkezleri çalışıyor ve içinde kan var; başka bir maymunun kanı. Verdiği elektrik akımı yazıları henüz okunamadığı için, böyle bir beyin içinde neler olup bittiğini kimse bilememektedir. Bu nedenle de, araştırmacılar için, milyonlarca sinir hücrelerinin madde değişimine uğradığı, akımlar yaydığı, organize edilmiş bir yığından başka bir şey değildir.»

Profesör White'in arkadaşları, vücuttan ayrılmış beyin fonksiyonlarının, tüm organizmanın yükünü çeken bir beyin fonksiyonlarından daha iyi ve çabuk olduğu görüşündedirler: Tek başına bir beyin, bilgilerin depo edildiği bir merkezi vardır. Bu bilgileri dokulardan ve organlardan toplamıştır, ama tamamen faaliyette ve yeni aksiyonları oluşturmak için yeterli reaksiyon hızına sahiptir.

Bu tür deney dizilerinin zorlamalı gelişmesi, vücuttan ayrılmış bir beyin, bir elektrik beyne bağlanmasıdır. Kaliforniyalı beyin uzmanı Dr. Lawrence Pinneo, bir maymun beyninin bir parçası yerine, elektronik beyinden yararlanmıştır: Aradaki teknik bağlantı ile hayvanın el kol hareketlerini istenildiği şekilde ayarlayabiliyordu.

Yale Üniversitesi profesörlerinden Jose Delgado, bu konuda bir adım daha atmıştı: Dişi maymun Peddy'nin beynindeki öfke merkezine birkaç sonda yapmış, kafa derisi altına ufak bir verici yerleştirmişti. Peddy kızdığı zaman, Delgado emir vericinin birkaç düğmesine basmış ve maymun kuzuya dönmüştür.

Londralı beyin cerrahisi profesörü Giles Brindley, şimdi insan beyinleri üzerinde çalışmaktadır. Brindley, yaşlı, kör bir kadının yumuşak beyin bölgesine seksen minik elektrot yerleştirmiş ve kadın yeniden geometrik şekilleri görebilir olmuştur! New Orleans'daki Üniversite Kliniğinde üç erkeğin zevk alma merkezlerine yerleştirilen elektrotlar, adamların ceplerinde taşıdıkları bir emir vericiyle faaliyete geçmekte ve hemen cinsel ilişki kurabilecek duruma gelmektedirler. Belki de cinsel gücü az olan insanların geleceği için bu buluş bir mucize niteliğini taşıyacaktır...

Biyoteknik, diğer bilimler arasında, henüz genç olan bir bilimdir. Ama, ivedi durumlar karşısında dev adımlarla ilerleme kaydetmişse de yine başlangıç döneminde sayılır. Acaba biyoteknik, «Kyborg» adı verilen solo-beyin ve bilgisayar kombinasyonunda başarıya ulaşabilecek mi? Kuşkusuz. Amerika Deniz Kuvvetleri Araştırma Laboratuvarı yöneticisi Dr. R. M. Page, proje, düşünce, plan ve emirlerin, tüm etkilerden uzak solo-beyinler kanalıyla bir bilgisayar verilmek üzere konferanslara götürmüştür. Bu proje ne zaman gerçekleşecektir? Profesör Robert L. Sinsheimer (Kaliforniya Teknoloji Enstitüsü'nden) bilimsel araştırmaların şansları üzerine genel bilgi vermektedir:

«Doğa bilimleri ve tekniğin tarihî özellik-

le içinde bulunduğumuz yüzyılda şunu göstermiştir. Bilim adamları (özellikle tutucu olanlar), bilimsel araştırmalar sonucu varılan yeni teorik bulguların pratik alanda uygulanabileceği konusundaki kehanetlerinde hemen hemen tamamen yanılmışlardır.»

Zorunlu olarak Kyborg'a gelinecektir; çünkü on iki milyar sinir hücresi -bunlara sinir sisteminin destek dokularındaki yüzlerce milyar hücre de katılırsa- tek başlarına yaşanan zamanda edinilen bilgileri gelecek için depolama ve çoğaltma olanağına sahiptirler. 1300-1800 gram ağırlıklar arasında değişen beynimizin içinde gerçekten neler olup bittiğini, ancak bu geniş kapsamlı yeni araştırmaların sonucu- gösterecektir. Şimdiye dek ve daima, yalnızca bu beyin hücrelerinin korkunç depolarının küçük bir kısmının kullanıldığını bir Kyborg gösterecektir.

Beyin konusunda yapılan araştırmaların ve beyin cerrahisinin, insanlığın geleceği için p.e denli önemli olduğu açıkça ortadadır. Bu araştırmaların uzay yolculuğu için taşıdıkları önem de ortadadır. Yıldızlara teknik ulaşımın iki olasılığı vardır: Önümüzdeki on yıl içinde uzay gemilerini ışık hızına yakın bir hızla (Saniyede 300.000 km.) götürecek itici güçler elde edilmedikçe, insanların en yakın durağan yıldız olan Proxima Centuari'ye bile ulaşmaları olanaksızdır. Bu yıldız bizden 4,3 ışık yılı uzaktadır ve 3000 dünya yıllık uzay uçuşu çok so-

yut bir düşünce olur. Zaman denen dev, ancak uzay uçuşları için hazırlanacak Kyborg sayesinde yenilecektir. Taze kan ile beslenen bir sıvıdan oluşan solo-beyin bir computer'e bağlanarak uzay gemisinin emir merkezi olacaktır.

Bilimsel çalışmaların pratikçisi olan Roger A. Macgowan'a göre, Kyborg, fonksiyonlarına bir solo-beyinde programlandığı ve emirleri başka emirlere dönüştüren elektronik bir «Yaratık» biçimine dönüştürülmelidir. Kyborg, hastalanmaz, yaşlanmaz, soğuk almaz, hafıza boşluğu yoktur. Kyborg, bir uzay gemisinin ideal komutanı olur ve yıldızlarla aramızdaki zaman denizini aşmak ancak onunla sağlanabilir.

Uzay yolculuğunun gelişme aşamaları öylesine güçlüdür ki, insansız Lunik II ile aya yakın ilk ölçümlerin 13.9.1959'da yapıldığını a-nımsamakta yarar vardır! Bu tarihten yalnızca on yıl sonrasında itibaren, 1969'dan beri, içinde insan bulunan uzay gemileri,- uçuş planı gereği Ay'a fırlatılmaktadır. Gökyüzünü açan bu yıla kadar, insansız uzay uçuşları başarıyla yapılmıştır...

AMERİKA SOVYETLER

Dünya çevresinde	529
Ay'a varış	12
Ay çevresinde	6
Venüs'e varış	-
Güneş çevresinde	11

İNSANLI UZAY UÇUŞLARI:

Uçuşlar	15
272 6 5 2 8	

Dünya çev.de dönüş sayısı	840	310
Uzaydaki pilot saati	2773	533

1973 İlkbaharında Wernher Von Braun'un gözbebeği ilk uzay istasyonu Skylab, Huston'u terk edecektir. Şimdiye dek yapılan APOLLO uçuşlarında, her bir kilogram ağırlık titizlikle hesaplanmıştır, çünkü her kilogram için 5180 kg yakıt harcanmaktadır. Skylab, dört haftalık u-zay yolculuğu için eksiksiz bir konfora sahiptir: Astronotlar için

ayrılmış olan 14 m. uzunluk ve 6,6 m. genişlikteki bölümde, çalışma o-dası, yatak odası; hatta deposu 3000 litre su ile doldurulmuş bir banyo bulunmaktadır. Buzdolaplarının içine, bir tonluk seçme besin maddeleri yerleştirilmiştir. Astronotlar, şimdiye dek olduğu gibi radyo ve telsiz aracılığında Huston ile bağlantı kurmamaktadırlar artık. 160 topluk teleks üzerinden bilimsel haberlerini yeryüzüne gönderebilmektedirler. Ayrıca astronotlar hep aynı giysileri giymesinler diye Skylab'a 60 çamaşırlık bir dolap da yerleştirilmiştir.

Eğer 1968'de yayınlanan «Tanrıların Arabaları» adlı kitabımda, 1973 yılı için böyle bir Skylab'dan söz etseydim, kim bilir neler söylenirdi hakkımda!

Güneş sistemimizi terk edecek ilk uzay aracı Jüpiter-Sonde Pioneer F. Cape Kennedy' den belki 100 milyon yıl sürecek olan yolculuğuna başlamak için fırlatılmıştır. Yaklaşık olarak 360 gün sonra, 1973 şubat ayı sonlarında Pioneer F, galaksimizin en büyük gezegeni o

lan Jüpiter'i (Ekvator çevresi 143640 km.) geçecektir. Jüpiter, gezegenlerin hepsinden daha büyüktür. Ondan sonra, Pioneer F, güneş sistemimizden ayrılacaktır. Toplam ağırlığı 300 kg. olan bu aracın fırlatılması, uzay yolculuğu tekniği için bir sansasyon olmuştur: Pioneer F, Jüpiter'in yanından balistik eğriye tam olarak ulaşabilmesi için, hızı saatte 52.000 km. olan üç katlı Atlas-Centaur-Roketi'nin ucunda fırlatılmıştır. Bu yolla, tüm hız rekorları kırılmıştır. Pioneer F'in güvertesinde teknik bir yenilik vardır. Güneş ışını Jüpiter'in yakınlarında, dünyadaki yirmide biri oranında olduğu için, s-raca güneş enerjisini toplayan, güneş aküleri monte edilmiştir. İlk kez Pioneer P, için, küçük bir atom enerjisi düzeni yapılmıştır! Bu düzen Plutonium-238 Dioxide ile çalışacak ve elde edilen enerji, 28 Billiardden (= 10^{15}) km. uzaklıktan yeryüzüne telsiz sinyalleri iletmeye yetecektir. Bence Pioneer F'in göndereceği ölçü değerleri o kadar önemli değildir, beni asıl ilgilendiren Pioneer F'in güvertesindeki alüminyum-altın plakettir. Amerikalı uzay fizikçisi ve exobiyolog Carl Sagan (Cornell Üniversitesinden) ile USA uzay araştırma merkezinden Frank Drake, NASA'ya başka gezegenlerdeki yaratıkların belki de Pioneer F'e rastlayabilecekleri düşüncesini kabul ettirmişler ve araca 15,20-X 29 X 1,27 cm. boyutlarında, altın kaplama bir plaket yerleştirmişlerdir.

Plaketteki metin, bildiğimiz dünya dillerinin hiç biri ile yazılmamıştır; çünkü yabancı ge-

zegenerin akıllı yaratıkları, yüzde yüz kesinlikle metni anlayamayacaklardır. Bu nedenle Sağar ve Drake bütün akıllı yaratıklarca anlaşılabilir bir çizgi dili bulmuşlardır.

Plaket, ne konuda bilgi verecektir? Pioneer F'in nereden geldiğini, kim tarafından uzaya fırlatıldığını, ne zaman yola çıktığını anlatacak, geldiği plaket hakkındaki bilgilerle diğer bazı bilgileri verecektir.

Resmin altında güneş ve onun yeni gezegenleri gösterilmiştir. Gezegenlerin güneşe olan uzaklıkları, iki rakamlı sayı sembolleri ile belirtilmiştir. Sözcüğü Merkür'ün güneşten uzaklığı on birim uzaklıkta olduğu 10 10 olarak gösterilmiştir. O halde dünya, güneşten 26 birim (= 10 0 10) uzaktadır. Bu sayı sistemi, ussal yolla yapılmış tüm elektronik beyinlerin dili olduğu için, yabancı yaratıklar tarafından daha çabuk., anlaşılabilir. Resmin sağında Dünya-Jüpiter uçuş rotasındaki Pioneer F'in taslağı çizilmiştir. Bu taslağın önünde çıplak bir adam ve çıplak bir kadın

durmaktadır. Adam, barış işareti anlamında sağ elini hayava kaldırmıştır. Resmin sol ikinci yarısı, 14 çizgi ile güneşin pozisyonunu, güneşin pozisyonu sayesinde aracın gerek hareket tarihini, gerekse geldiği yeri sayı sistemi ile açıkça ifade etmektedir. Bu bilgilerin çözümlenmesinde, anahtar olarak sol üst köşede, tüm dünyalarda daima aynı yapıya sahip oldukları kesinlikle bilinen hidrojen atomu çizilmiştir. Bununla, yabancı, akıllı bir yaratık (şayet teknik düşünceye

sahipse!) kadının boyunun ne kadar olduğunu bile hesaplayabilir.

New York'ta Dr. Frank Drake ile buluşup levhayı neden altınla kapladıklarını sordum:

Uzay aracı teorik olarak 28 Billiarden kilometre yol alabilecektir. Bu 3000 ışık yılı yoldur. (Işığın bir yılda katettiği yol 9,461 trilyon kilometredir). Plaketimizin bu uzun yolculuktan sonra herhangi biri tarafından anlaşılmasını istiyorsak, aşınmalara karşı dayanıklı bir maddeden yapılması gerekiyordu. En ucuzu da altın kaplamalı alüminyum oluyordu.

• Plaketteki bilgiler kimin için?

• Aracın yerini bulup onu incelemek iste

yen herhangi bir akıllı yaratık için. Sağan ve ben, bunu yalnızca uzaydan gelecek işaretleri beklemeyen, daha çok uzaya bilgiler gönderen gelecek uygarlığın umut dolu bir işareti olarak değerlendiriyoruz.

Sağan ve Drake'nin girişimi, uzak gezegenlerdeki bilim adamları için gerçek bir şanstır.

Peki Pioneer F'deki plaket iki rakamlı sayı sisteminden anlamayan, computer tekniğinden habersiz bir kültürün içine düşerse ne olacak? Tanımadığımız o uzaylı kardeşler, bu alüminyum altın plaketi gökyüzündeki tanrıların bir hediyesi olarak mı niteleyecekler? Ya da çocuklarına buna benzer resimleri nasıl yapabildiklerini mi öğretecekler? Bu plaketin taklitlerini yapıp tapınaklarına mı asacaklar? Orada

da günün birinde arkeologlar bunların dinsel törenlerde kullanılan birer eşya olduklarını mı savunacaklar? Kim bilir, Cape Kennedy'den fırlatılan bu plaket, daha nelere konu olacaktır?

1972 yılının bilim adamları iki çıplak kopyamızı çizgi ve dairelerle parlayan bir yüzey üzerinde yolluyorsa, neden başka gezegenlerin yaratıkları, bizden 3000 ışık yılı uzaktaki bir yerden, bizimkine benzer elçiler yola koymuş olmasınları? Pioneer F'deki plaketi, İn-kaların altın plaketleri yanına koyup mercek altında karşılaştırdığımda kendi kendime, neden bu daireler, çizgiler, kareler, noktalı çizgiler uzay çağı insanının gözleriyle incelenmiyor artık, diye soruyorum. Belki bu tabloları da çözebiliriz.

Bir başarı şansı için bu zahmete değmez mi?

«Tanrıların Arabaları» adlı kitabımda ışık hızının en üst derecede bir hız olamayacağına değinmişim. Bu görüşüm, büyük bir sessizlik içinde düşünülmüştü. Einstein'ın ışıktan daha hızlı bir şeyin olamayacağını kanıtladığını herkes bilir.

Einstein, ışığın evrensel bir değişmez olduğunu, fakat formülündeki $t = \text{zaman}$ faktörünün göz önünde tutulmasını ileri sürmüştür. Sözelgeşi, bir roket içindeki zaman, hareket durumuna göre daha hızlı ya da daha yavaş geçmektedir.

Uzaklıklar değişmektedir, o halde,

ışık hızının en üst hız sınırı da değişmektedir. Işık hızının altında hareket eden bir cismin belirli bir enerjiyle hiç bir zaman ışık hızının üstüne çıkamayacağını her zaman için kanıtlayan relativite teorisine karşı hiç bir şey söyle-nememektedir. Peki sonsuz bir enerjide durum ne haldedir?

Bugünün fizikçileri ve astronomları, ışık hızının, bütün hareketlerin son basamağı olmadığını gerçekten kabul etmektedirler. Amerika'-daki Princeton Üniversitesi Profesörü Dr. Y.A. Wheeler, genel relativite teorisini çok iyi bilen ve hidrojen bombasının mucitlerinden olup hayalci biri değildir. Wheeler, içinde zamanın ve ışık hızının değerlerini yitirdiği bir -Süper Mekân- modeli yaratmıştır. Ne denli akıl dışı görünürse görünsün, bu süper mekân içinde uzay gemileri hiç zaman kaybetmeksizin istedikleri yerde olabilmektedirler.

Bu, teorik olarak, yıldızlar arası yolculuk yapacak gemiler için tüm olanakların var olduğu anlamına gelir mi? Belki de. Gelecekte, bir süre sonra. Tachyon, luxon ve tardyon denilen atomdan küçük parçaların bulunuşuyla, fizik dünyasında yeni bir safha açılmıştır. Bütün bu parçalar kendi inertial sistemleri içinde ışıktan daha hızlı hareket etmektedirler. (İnertial sistem, içinde, enerjiyi yenecek güç taşımayan fakat bir kütlenin dinlenme halinde bulunduğu ya da tekdüze hareketler yaptığı sistem demektir.) Tachyonlar, Luxonlar ve tradyonlar sürekli olarak, ışık hızından üstün bir hızla hareket e-

9

derler. Böylece, şimdiye dek yapılan enerji hesapları, bu parçacıklar için geçerli değildir artık. İçinde ışık hızının en üst hız olduğu dünyamız, bir inertial sistemdir. Tachyonların, Ju-xonların ve tardyonların dünyası ise, sahip oldukları ışık hızı üstündeki hızları ile, başka bir inertial sistemdirler.

Bunu günümüzün fizikçileri bilmektedir. Ayrıca astronomlar da hızın son sınırının ışık hızı olmadığını bulmuşlardır. Y. S. Ailen ve Geoffrey Endaen'in başkanlığındaki Oxford Üniversitesinden bir İngiliz araştırma grubu, beş yıllık çalışmadan sonra, Boğa burcunun yıldız tablosundaki, elektromagnetik alanların, saniyede 600.000 km. hızla hareket etmeleri gerektiği sonucuna varmışlardır. Işık hızından iki kat daha hızlı bu buluştan, ilk kez haber veren A-merikan fizik meslek dergisi NATURE olmuştur .

Ancak yeni bulgular da sonsuz hızların olasılığı için ilk belirtilerden fazla bir şey değildir Atomun bir kimyasal elementin özelliği ile en ufak parça olduğunun anlaşılması daha ne kadar oldu? Her maddenin akıl almayacak derecede sayısız atomların bir araya gelmeleriyle oluştuğu bilgisi ne denli eskidir ki? Nobel ödülü kazanan Niles Bohr (1885-1962) ancak 1913 yılında atom modeli ile (Borsche'nin modeli) modern atom teorisinin temelini atmıştır. Atom çekirdeğindeki nötron ve protonların birleşme enerjisinden kazanılan enerji endüstriyel amaçlarla kullanılmaktadır Ve atom ener-

jisi tek başına dünya enerji ihtiyacını karşılayabilecek güçtedir Amerika 1952 Kasım'ında Marşal adaları bölgesinde ilk hidrojen bombasını patlattığı zaman mantar görünümüyle barışçı yararlanmayı daima gölgeleyen atom enerjisi üretiminin fiziksel bir düşüncenin gerçekleşmesi sonucu olduğuna insanlık korkuyla i-nanmak zorunda kalmıştır.

Yakın tarihlerden alınan bu örnekler, ilk buluşların, kısa sürede hayal ürünü olmaktan çıkıp gerçekteki yerlerini nasıl buldukları konusunda birer delil olmalıdır bize. En azından, ışıktan daha hızlı parçaların bulunmasıyla yıldızlar, bize biraz daha yaklaşmıştır...

Ütopik roman yazarlarının duvarlarda delikler açan, silâhları ve insanları eriten, ışın tabancalı esrarengiz güçleri yaratmaları, uzun zaman öncesinin ürünleri değildir. Bu ışınlar, bugün vardır ve her çocuk, onları «Laser ışınları» adıyla bilir. Bütün gizlilik bir kristal kullanarak radyasyon meydana getirmek yoluyla, ışığın yayılmasını sağlayacak aracı bulabilmektedir. Hızla ilerleyen teknik, önceleri yararlanılan yakut taşların yerine başka katı cisimler getirmiş, hatta sürekli ışın veren gaz karışımlarını kullanmaya başlamıştır. Bir laser ışınına, bir merceğin odak noktasındaki ısı, o derece artmaktadır ki, ergime noktası çok yüksek metalleri bile buharlaştırmaktadır. Mikroskobik ince noktalardan oluşan bu ışınlar, yalnızca astronomi dürbünlerinin ışık gücünü arttırmada, radyo bağlantılarının daha güçlü sağlanmasında değil,

yavaş yavaş saat fabrikalarında çok ince metaller üzerine minik delikleri açmakta da kullanılmaktadır. Göz ameliyatlarında dağılan ağ tabakasının birbirine yapıştırılması için laser ışınlarından yararlanılıyor. Doğu'da ve Batı'da laser silâhlarının, toplarının denendiği artık bir sır olmaktan çıkmıştır. Ama laser ışınları fikri, aslında yeni bir şey olmayabilir mi?...

Musa'nın ikinci kitabında (Bölüm 17, satır 11-14) bir laser ışın silâhtan söz edildiği kanısındayım:

«...Ve Musa, Aron ve Hur tepenin üstüne çıktılar (11). Musa kolunu havada tuttuğu sürece, İsrail üstündü; indirdiğinde Amalek üstünlüğü almıştı (12). Fakat Musa'nın kolları a-ğırlaşmıştı. Onlar bir taş alıp getirdiler ve Musa taşın üstüne oturdu. Bu sırada Aron ve Hur iki yandan onun kollarına destek oluyordular. Böylece Musa'nın kolları güneş batıncaya dek durağan kaldı.»

Acaba burada ne olmuştu?

Amalek'lere karşı yaptıkları savaşta İsrail'-liler, Musa'nın dağın üstünde kollarını havada tutabildiği sürece yenebiliyorlardı. Fakat yorgun savaşçı başkanın yalnızca kollarını kaldırması, yardımcılarının kollarına destek olması da yetmiyordu. Bu nedenle Musa'nın, elleri üstünde savaşın gidişini değiştiren, oldukça ağır bir şeyi tuttuğunu sanıyorum. Üzerinde bulunduğu dağdan, savaşın olduğu yere tamamen hâkimdi. Musa, ışın saçan silâhına dokundukça, adamları Yeniordu. Kollarını indirince (silahını da tabii)

Amalek'ler eski moda silâhları ile saldırıya geçiyorlardı ve başarılı oluyorlardı. Benim bu düşüncelerim, aynı kitabın dokuzuncu satırında güçlü bir destek bulmaktadır. Çünkü orada Musa'nın elinde «Tanrının Çubuğu» ile dağın tepesinde durduğu söylenmektedir! Durum böyle olunca Musa'nın yorulması ve ışın saçan silâhı indirmesi ile, savaşın İsrail'lilerin aleyhine dönüşmesi ussal değil mi?

«Yıldızlara Dönüş» adlı kitabımda Paskalya Adasındaki bir petrogliften söz etmişim. Bu yarı balık, yarı insan görünümünde garip bir şekildir. Bu arada teknikle ilgilenen bir okurum (Horst Haas) bu şeklin «Stavs Işını» motoru olabileceğine dikkatimi çekti.

Figürün baş kısmı, hava girişi olarak kabul edilebilir. Yakıt giriş bölümü, yanma ve basınç odaları küçülerek yüksek gaz hızının çıkış ağzına gittiğini gösterebilir. Ayrıca yıldız şekli de ateşleme için bir sembol olabilir... Bu şekil, bir STAU-Işın-Jet motoru'nun stilize edilmiş görünümüne benzemektedir. «Çizim, tümü ile aerodinamik şekle uymasa bile» diye yazıyor Horst Haas «Nazca düzlüğündeki iniş pistinin tam ölçümü ile, belki daha aydınlatıcı bilgiler alınabilir.»

Şunu söylemek istiyorum: Arkeologlar, teknik okullardaki arkadaşlarına bu konuda akıl vermelerini rica etseler artık.

Paskalya adası, bir sürü bilmece dolu kü-

çük bir ada olarak kalmaktadır. Orada inceleme yapmaya değer! «Phantastigue ile de Paqves» adlı kitabında bir kazıdan söz eden Francis Ma-ziere, ilginç bir baş bulunduğunu yazmaktadır. Tüm heykellerin başları sakalsız olarak görünürken, bunda sakal vardır. Gözler, böcek gözlerine benzemektedir. (Bu tür gözlere Japon-Doğu plastiğinde rastlanır). İşin asıl ilginç yanı, baştan fırlayan iki çubuktur. Biri çıkar da bunun boynuzlu bir hayvan başı olduğunu iddia etmeye kalkarsa, boşa zahmet etmiş olur; çünkü Paskalya adasında boynuzlu hayvan hiç yaşamamıştır. Tarihöncesi heykeltraşlar, onlara bakıp da bir adama boynuz takacak örnekler, den yoksundurlar! Ama tarihöncesi sanatçıların hayal gücünden yoksun olduğunu söylemek yanlış olur, çünkü evrenden kendilerine gelen tanrılarda gördükleri antenleri çizmeye çalışmışlardır.

Louis Pauwels ve Jacques Bergier, dünyanın çeşitli köşelerinde insan dışı yaratıklara ait, teknik donatımlı giysilerin bulunduğunu açıklamıştır. Çin Halk Cumhuriyeti'ndeki Hunan Dağları'nda dalgıç ya da uzay giysili, fil hortumlu granit kabartmalara rastlanmıştır.

Hortumların maske uzantıları olup olmadığı tartışılabilir. Buluntular M.Ö. 45.000 yıllarına ait olduğu için yorumcular bu fikri çok soyut bulacaklardır. Böylesine örneklerin bir zamanlar yabancı astronotların dünyayı ziyaret ettikleri düşüncesini ortaya çıkarması onları huzursuz etmektedir.

Delhi'de, bileşiminde fosfor ve kükürt bulunmadığı için, aşınmayan eski bir direk vardır. Bu tür şeylere, yalnızca Doğu ülkelerinde mi rastlanıyor? Hayır. Bonn'dan birkaç kilometre batıdaki Kotten ormanlarında bir demir direk vardır. Dr. Harro Grubert'in bana anlattığına göre, o çevrenin halkı, uzun süreden beri buna «Demir Adam» demektedirler. Demir direğin toprak üstünde kalan kısmı 1,30 metredir. Fakat çeşitli manyetik direnç ölçülerine göre yer altındaki kısmının 28 metreyi bulduğu sanılmaktadır. Toprak dışındaki kısmın yüzeyü-de hafif bir aşınma vardır, ama pas izine rastlanmamaktadır. Tarihi belgelere göre 14. yüzyıldan kalma bu direk bir köy sınırını saptamak-taymış. Direğin hemen yakınında, Romalıların su kanalları kalıntılara benzeyen taştan kanallar vardır. Bu kanallar Bonn-Eyfel, ya da Eyfel-Bonn doğrultusunda olmayıp, tersine demir direğe eşit bir açı oluşturmaktadırlar. Şimdiye dek hiç kimse bu uzun dikdörtgen demirle ne yapacağını bilememiştir. Oysa aynı bölgede demirden anlayan bir sürü insan vardır. Maden bilimcileri, zahmet etseler de, Hindistan'a gidip oradaki demir direklerle Kotten ormanındaki demir direğin aynı bileşimde olup olmadığını kontrol etseler nasıl olur acaba? Sonra Kotten ormanındaki demir direğin bir sınır taşı niteliği taşıdığı fikrine de katılmıyorum. Madem sınır belirliyor, neden yerin 28 metre dibine gömülü olsun? Orta Avrupa'da Tanrıların ziyareti

için bir hedef olabilir. O zaman bu «Demir A-dam» daha başka bir anlam kazanır... ^

Salzburg'da da ender rastlanan bir şey vardır! Bu konuda Johannes V. Butlar, şöyle demektedir:

- Dr. Gurlt'un kare prizmasının sırrını kim çözebilir? Bu garip cisim, milyonlarca yıl içinde saklı kaldığı üçüncü jeolojik dönemden kalma kömür bloklarından çıkartılmıştır! Hemen hemen tam bir kare prizma olan cisim, 1885 yılında bulunmuştur. Sert kömür-ni'kel-çelik karışımından oluşmuş, 785 kg ağırlığındadır. Doğal pirit haline getirmek için, bileşimindeki kükürt **oranı çok azdır. Ve bilim** adamları prizmanın nereden geldiği konusunda görüş birliğine varamamışlardır. 1910 yılına dek Salzburg müzesinde saklanan prizma, daha sonra garip bir biçimde

ortadan kaybolmuştur. Bilmece üstüne bilmece!

Mademki bu prizma üçüncü jeolojik dönemden kalma.öyleyse bir soru yöneltebilirim: Maymunlar çeliğin nasıl elde edileceğini biliyorlar mıydı?

Nevada'daki Fisher Canyon'da, bir kömür damarında bir ayakkabı izi bulunmuştur. «Ayakkabının izi o kadar açıkça belli ki» diyor Andrew Thomas «Kalın dikiş izleri bile görülmektedir.» Bulunan izin yaşı, 15 milyon yıl olarak tahmin edilmektedir. «Oysa insan bu tarihten 13 milyon yıl sonra yaratılmıştır. Ya da başka bir deyimle, ilkel insan yaklaşık olarak iki mil

yon yıl önce ortaya çıkmıştır ve ilk ayakkabıyı 20.000 yıl önce giymiştir! Öyleyse bu ayak izi kimin olabilir?»

Soruya ben de tahminî cevaplar verebilirim: Ya maymunlar ayakkabı yapmışlardı, ya da milyonlarca yıl önce dünyamıza, yürüyüş yapan ve ayakkabının ne olduğunu bilen, onları kullanan yaratıklar gelmişlerdi...

1972'de İngiliz arkeologu Profesör Walter Bryan Emery, Mısır'daki yeraltı tünellerinden Sakkara'da, kireç taşından bir parça bulmuştur. İncelemeci, bu taşı dikkatle parçalarken, Güneş Tanrısı Osiris'in küçük bir heykeli ortaya çıkmıştır. Profesörün vücuduna birdenbire bir darbe inmiştir. Kalp krizi. İki gün sonra Kahire'deki bir klinikte ölen Profesör «Firavunların lanetlediği» yirminci kurban olmuştur. Ayrıcalıksız olarak bu tür olaylarla ortaya çıkan garip ölümlerin arkasında şimdiye dek yatan yabancı güç nedir? İnsanlar bu Allah'ın belâsı artıklara dokununca, şimdiye dek ne olduğu anlaşılmayan enerji türleri mi harekete geçiyor?

Ancak son iki yıl içinde, 20. yüzyılın başından beri Kahire Müzesinde duran mumyalarda, röntgen ışınları yardımı ile garip cisimlerin saptandığı düşünülürse, bu tür bir düşünce spekülasyonu oldukça derin bir anlam kazanmaktadır.

Michigan'ın Ann Arbor kentinden ve bir arkeologlar grubunun başkanı olan James Harris'in, United Press International ajansı ta-

rafından yayınlanan bir haberinde şöyle denmektedir: I. Seti'nin (ölümü M.Ö. 1343) sol koltuk altında, röntgen ışınları ile kutsal bir göz olduğu saptanmıştır. III. Tutmosis'in (Ölümü M.Ö. 1447) sağ koltuk altında araştırmacıların altın broş adını verdikleri teknik bir araç vardır; Kraliçe Notmet'in göğüsleri üstünde dört küçük heykel ve oval bir taş bulunmaktadır... Tüm bunlar, mumyalar kalın, siyah ve re-çinelî bir macunla kaplı oldukları için, görülemiyorlardı. Arkeolojiye mutlaka mücevherler <f>-dıyla geçen bu teknik aksesuarlar, ancak röntgen ışınları yardımı ile ortaya çıkarılmıştır. James Harris'in bildirdiğine göre Kahire'deki yetkililer şimdiye dek bilinmeyen buluntuların, mumyalardan çıkartılıp çıkartılmamaları konusunda karar verememektedirler. Oysa araştırmaların, tüm teknik olanaklarla sürdürülmesi arzulanmaktadır. Belki de iç organları alınmış olan vücut boşluklarına küçük teknik aletlenn neden yerleştirildiği bilmececi için, bilim bir çözüm bulabilecektir... Hatta firavunların lanetinin ne olduğu da anlaşılacaktır belki... Firavunlar, Nil nehri kıyılarında piramitlerini kurarken, Avrupa tarihi başlamamıştı bile. Avrupa'da ilk yapı, megalitlerden yapılmıştır. Bu taş yapıların en ünlüsü İngiltere'nin Stonehenge kentinde olup dünya turistlerinin hedefi halindedir. Böyle 400 megalitik yapıyı

inceleyen Ox-ford'tan profesör Alexander Thorn, Welt am Sonntag Gazetesi'ne yaptığı açıklamada

«İlk taş devri insanının astronomi ve geometri

konusundaki bilgisi inanılmayacak derecede büyüktür» demiştir. Thom, bu yapılardan birkaçının Ay gözlemevi olduğunu ve taş devri insanların, bazı sonuçları önceden hesaplayabildiklerini saptamıştır. Demek ki, M.Ö. 4000-1800 yılları arasında yaşayan ilk taş devri insanları, Ay'ın günlük hareketlerini tam olarak, en ince detaylarına dek inceleyebilmektedirler! Bu kaybolan bilim, 3000 yıl sonra yeniden can-landırılmıştır. Yapılan araştırmalar ve Profesör Dr. Rolf Müller'in incelemeleri, taş devri insanların yıldızlara yönelik yapılar **yaptıkları** ortak sonucuna ulaşmaktadır.

Oysa bizler okullarda, taş devri insanların Balta yapabilmek için taşları deldiklerini, ilk bıçağı ateş taşında bilediklerini, hayvanlardan ve bitkilerden yararlanmaya başladıklarını, mağaralardan çıkıp ilkel evler yaptıklarını öğrenmiştik. Okul öğretileri, böylesine gelişmiş bir kültürün verileriyle nasıl bağdaşır!? Yoksa mağara insanların çok akıllı bir öğretmenleri mi vardı? Var idiyse, öğretmenler nereden gelmişlerdi?

Bu tür anlamsızlıklara sık sık rastlanmaktadır. Dünyamızın tropik ve subtropik bölgelerinde binlerce yıldan beri bilinen çok değerli bir besin maddesi **vardır: Muz. Hint** efsanesi bir Kandali'den (Muz fundalığı) söz etmektedir. Kandali, insanlığın en yüce ruhu ve koruyucusu olan Manu tarafından, dünyadan daha ileri bir uygarlığa sahip yabancı bir yıldızdan getirilmiştir. Fakat bir muz fundalığı ya da ağacı

yoktur! Muz, yıllık bir bitkidir. Kendi tohumu ile değil, aşılama yoluyla çoğalır. Bu bakımdan bir problem olan muza Güney Denizi'nin ıssız adalarında hâlâ rastlanmaktadır. İnsanlık için yararlı bu besin maddesi nasıl oluşmuştur? Tohumu olmadığı halde tüm dünyaya nasıl yayılmıştır? Yoksa Manu'lar, muzı başka bir gezegenden mi getirmişlerdi?

Bolivya'nın Titicaca gölündeki kamış adalarında, kendi halkının İnka'lardan daha eski bir topluluk olduğunu, beyaz insanları yaratan gökyüzünün babası To Ti Tu'dan da önce var olduğunu iddia eden Uro'lar vardır. Uro'lar, insan olmadıklarını, çünkü kanlarının siyah olduğunu, dünya daha karanlıklar içindeyken yaşadıklarını kesinlikle söylemektedirler. «Biz öteki insanlar gibi değiliz, çünkü başka bir gezegenden geldik.» demektedirler. Sayıları çok az olan Uro'lar, çevreleriyle hiç bir ilişki kurmak istememektedirler. «Başka oluşlarını», başka bir gezegenden geldiklerini inatla savunmaktadırlar...

Harvard Peabody Arkeoloji Müzesi'nden Dr. Alexander Marschak, binlerce kemik ve fildişi parçalarını, üzerlerinde tamamen aynı noktaları, zikzak çizgileri, daireleri bulunan taşları incelemiştir. Şimdiye dek bunların süs oldukları sanılmaktaydı. Oysa Marschak, «Bunlar, süsten çok yazıya benzemektedir. Ayın safhaları ve yıldızlar hakkında bilgi veren yazılar. İncelenen cisimlerin tümü aynı zamandan, yani M. ö. 10.000 - 3.000 yıllarından kalmadır» diyor. Pe-

ki. ama bu da ne demek oluyor yine? Taş devri insanları neden astronomik işaretlerle uğ-raşsındı? Avlanarak beslenmelerini sağlayabii-mek için yapacakları bir sürü işleri vardı hani? Yoksa yeteneklerinin dışında olan böyle bir görevi yapmak için emir mi alıyorlardı bir yerden? Evrenden bekledikleri bir ziyaret için kendi kendilerine notlar mı tutuyorlardı?

Neredeyse yazmaya utanıyorum, ama Mek-sika'daki Tulum kenti Freskler Tapınağı'nda, Maya arkeologları (Rerfield, Landa, Cogolludo ve Roys) «Arı Tanrılar» nı bulmuşlardır. Literatürde Arı Devleti ve onun derecesi hakkında hiç bir söz geçmemektedir; fakat «Ah-Muzen-cab»ların diğerleri üzerinde egemenlik kurmuş büyük arılar olduğuna değinilmektedir. Arı Tanrısı kabartmalarının bildiğimiz arılarla en ufak bir benzerliği bile yok ayrıca! Önünde tuttuğu ellerine dümen kolları yakışan bu yaratığın (Arı olmadığı bir gerçek) ayakkabılı ayakları, sanki bir ayak pedalını kullanıyor görünümündedir. Arı-Tanrısı'nın çevresinde, yine arı kovanına uygun düşmeyen bir sürü teknik detaylar vardır! Bu yaratığın bir arı olduğunu iddia eden çıkabilir mi ortaya? Sanat yönünden üstün yeteneklere sahip Mayalar, isteselerdi, arkeologlar için, bugün bile vızıltılarını kulaklarında duyabilecekleri Arı-Tanrılar yaratırlardı!

Madrid'teki Codex Tro - Cortesianus'ta da bir Arı Tanrısı vardır. Buradaki çirkin yaratık karın üstü uçmaktadır. Sırtında yine klasik gö-

rünümlü, geniş bantlarla bir ateşleme fitiline bağlı bombalar taşımaktadır.

Haydi, diyelim ki, bu Madrid'teki Arı Tan-rısı'nın sırtında taşıdığı şeyler bomba değil de kanatlardır. İyi, ama arı kanatları ne zamandan beri bomba görünümündedir? Açıkça söylemek gerekirse; Arı tanrılarının, Maya literatüründe teknik bir canavar olarak homurdanmalarını ben anlayamıyorum!

Dr. Carl Sağan birkaç yıl önce komşu gezegenimiz Venüs'ü, atmosferine uzay gemilerinden püskürtülecek yüzlerce tonluk mavi yosun (Cyano Phyceae) ile, insanların yaşayabileceği bir ortam haline getirmeyi önermiştir. Mavi yosunlar, sıcağa dayanıklıdır; korkunç bir hızla çoğalabilme ve bol miktarda oksijen üretebilme yeteneğine sahiptir. Sağan, Venüs atmosferinde çoğalacak oksijenin, gezegen yüzeyini soğutacağını ve böylece kısa süre içinde oluşacak fırtına ve yağmurlarla, Venüs toprağının verimli hale gelebileceği görüşünü savunmaktadır. Uzay fizikçisi Sağan, doğru iz üzerinde gibi görünmektedir: Güney Afrika'da-ki Transvaal'de 3,5 milyar yıl öncesine ait eski taş damarlarında, dünyadaki en eski canlıların kalıntıları bulunmuştur. Bu canlıların gelişme dönemleri mavi yosunlarınkine benzemektedir. Oysa 3,5 milyar yıl önce, gezegenimizde henüz organik bir hayat yoktu. Giessen Üniversitesi'n-den paleontolog H.D. Pflug, hayatın dünyadan daha eski olduğunu kabul etmektedir. Acaba bizim mavi gezegenimiz de, mavi yosunlar püskürtülerek mi

gelecek bir hayat için elverişli duruma getirilmişti? Peki bu biyolojik değişim düşüncesi nereden geliyordu?

Beş yıl önce Amerikalı ve İrânlılardan oluşan bir grup Kerman'ın 250 km. güneyindeki Tepe Yahya'da kazılar yapmıştır. Tepe Yahya'nın sakinleri, burayı aşağı yukarı zaman dönümü sırasında terk etmişlerdir. Antropolog karı koca C.C. ve Martha Lamberg-Karlovsky, en az M.Ö. 3500 yıllarına ait, içinde arsenik bulunan bronzdan yapılmış bir sürü sanat yapıtları ortaya çıkarmışlardır.

Taş devri ile demir devri arasındaki bronz devrinin madenleri, bakır, kalay ve kurşundur. Arseniğe doğada kobalt kırıklarında, ya da başka elementlerle birlikte rastlanır. Bronz bileşimlerinden arsenik elde etmenin ilkel insanların işi olduğunu kabul etmek biraz zordur. Fakat onlara bu işi öğreten usta aranırsa...

San Salvador'daki Springensguth ailesinde eski bir Maya kâsesi gördüm. Bu kâsenin üstündeki Maya-Kadını'nın sırtına bağlı bir uçuş aracı vardır. Kadının belinde çok geniş bir bant görünmektedir. Bu kâsenin üstündeki figürün hemen hemen benzeri, İstanbul'daki bir müzede bulunan bir vazoyu süslemektedir. Madrid'teki Amerikan Müzesinde Nazca-Kültürüne ait bir vazo bulunmaktadır. 17 cm. yükseklik, 8 cm. genişlikteki vazoyu diğerlerinden ayıran özellik yalnızca bu vazo üstünde, belinde geniş bir kemer olan bir ana tanrıçanın, (bir kadın astronotun) oluşudur. Omuzlarında ve kalçalarında

iki kemer daha vardır. Kemerlerin yanında, tabii ki sırtında da uçuş aracı yer alıyor. Tek kişilik uçuş aracı «Roket Belt»i anımsarsak, bu roketin dünyamızda epeyce izler bıraktığı görülüyor.

Amerika Uzay Dairesi'nin emri ile profesör Ruth Reyna, Hint Sanskrit metinlerinin yorumuna dayanan bir rapor kaleme almıştır. Bayan Dr. Reyna'nın verdiği bilgiye göre Hintliler M.Ö. 3000 yıllarında Venüs'ü tehdit eden bir tufanı önlemek için uzaya gitmişlerdir. Sanskrit metinleri Pencap Üniversitesi'nde sergilenmiştir...

Bir Tatar^{Fin} halkı olan ve Rusya'da Orta Volga'nın iki yakasındaki bölgede yaşayan Çuvaşların sayısı bugün 1,5 milyondur. Burada konuşulan halk dili Türkçe'nin kendine özgü bir koludur. Brezilyalı İnkâ Dili uzmanı Lubomir Zaphyrof, Çuvaşların dilinde hâlâ yaklaşık olarak 120 birleşik kelime olduğunu saptamıştır. Bu kelimeler 170 basit Çuvaşça kelimeyle açıklanmaktadır. Zaphyrof, bu kelimelerin İnkâ mitolojisinde var olduğunu da belirtmektedir. Birkaç örnek verelim:

VİRACOCCHA = Uzaydan gelen iyi ruh KON TIKSI İLLA VİRACOCCHA = Şimşek gibi parlayarak uzaydan gelen iyi ruh, yüce hükümdar.

ÇUVAŞ = Işıktan gelen tanrı. Çuvaş dilini, buna ek olarak İnkâca bilenlere Profesör Lubomir Zaphyrof'un adresini se-

ve seve verebilirim. Hepinize tek tek mektup yazmamak için adresini yazıyorum: Caixa Posta 16603 Sao Paulo, Brezilya.

Unesco-Postası, 1972'de Amerikalı arkeolog Manşon Valentine ve sualtı araştırmacısı Di-mitri Rebikoff'un, Bahama'nın Bimini ve Andros adaları kıyılarında yaptıkları sansasyonel bir keşif hakkında bilgi vermiştir. Dimitri ve Rebi-koff, su altında 70 ve 250 metre uzunluğunda duvarlarıyla, su altı yerleşme bölgelerine rastlamışlardır. Suyun altı metreden daha aşağıdaki derinliklerinde duran yapılar, 100 km. karelik bir alana yayılmaktadır. Birbirine paralel uzayan, 600 metreden uzun duvarlar vardır. 5 metre uzunluğundaki bir tek taşın 25 ton ağırlığında olduğu belirlendi. Miami Üniversitesi bilim adamları, bu sitenin M.Ö. 7000 - 10.000 yıllarından kalma olduğunu ve yaş saptamasının C-14 metoduna göre yapıldığını söylemektedirler! Şimdiye dek verilen arkeolojik tarihlere bakılırsa, bu su altı yapılarının, Bizeh piramitleri daha ortada yokken yapıldığı anlaşılır. Sü-mer'lilerin Gılgamış destanı da o zamanlar yoktu demektir! Rebikoff, Bahama'daki bu buluş esaslı bir incelemeye alınırca, bugün kanatlanan fantazinin gerçek içinde görünümüne kavusulabileceğine inanmaktadır. Buluntuların birkaçı 80 m. derinliğe

kadar uzanmaktadır.

Atlantis'in Atlantik'teki yeri saptanmış mıdır? Saptanmamışsa hiç şaşmam buna...

Los Angeles'teki bir kimyagerler toplantısında açıklama yapan Dr. John Lynde Ander-

son, radyoaktif kömür izotobu C-14 ile yaptığı deneyleri, değişik biçimlerde ve yüzlerce organik maddede tekrarladığını, fakat aynı nesne üzerindeki sonuçların birbirini tutmadığını söylemiştir.

Arkeologlar için C-14 metodu, cisimlerin yaşını belirlemekte hâlâ tek yöntemdir. Bu kadar kör, bu kadar inatçı nasıl olunabiliyor?

Alaska'daki Fairbanks'ın kuzeyinde Yukon vadisinde son 15 yıl içinde, yüksek basınç pompaları ve tarak makineleri ile yapılan altın yıkama işlemi sırasında, toprağın derinliklerinden, uzun tüylü, donmuş mamutlar çıkarılmıştır. Hayvanların işkembelerinde yedikleri yaprak ve otlar hâlâ durmaktaydılar. Genç hayvanlar, yaşlıların yanında yatıyordu. Yavrular, annelerin yanında.

New Mexico Üniversitesinden arkeolog Profesör Frank C. Hibben, «Hayvanların böylesine birdenbire ölmesine doğada rastlanmamıştır!» demektedir. Yapılan incelemelere göre, hayvanların bir darbede öldürülmesi ve dondurulması, ancak onları hiç değişmeyen durumlarında bırakabilir. Yoksa, çok ufak da olsa bir değişime uğramaları gerekirdi. Bunlardan başka Fairbanks yakınlarında, tek bir bizon türüne ait 1766 çene kemiği ve 4838 orta bacak kemiği bulunmuştur. Burada, böyle bir vahşi hayvan avını kim düzenlemişti? Otlamakta olan hayvanların bir saat içinde donmasına yol açan iklim değişikliğinin nedeni nedir?

8 kasım 1968'de Bombay'daki Taç Mahal Oteli önünden, güneye, Kanheri'ye Malabar kıyılarına yakın yere gitmek için taksi tuttuğumda, turistik gösterilerin yapıldığı bir yerde eğlenmek istemişim. Rehberlerde «Kaya Tapınaklar» adı ile geçen 87 kaya mağarasını görmek istiyordum. Fakat 15 metreye kadar yükselen katakompların çevresinde dolaştığımda, komple evler gibi birkaç katlı olan bu oyukların, dinsel törenlerden çok başka amaçlarla yapıldığını anlamıştım. Dua edilen tanrılardan kaçıp yerin dibine girmeye, oyuklarda mihraplar yapmaya gerek olmamalı. Hayır, bu oyukları, büyük bir güçten korunmak isteyen yaratıklar yapabilir ancak. Büyük koridorlarda yürüdüğümde, granit sütunların taşıdığı kabartmalarla süslü tavanlara hayretle bakıyordum. Bu yapıların ortaya çıkış tarihinin de kesinlikle bilinmediğini öğrendim. Budizm'den türeyen bir dinin temsilcilerinden (Jaina'lardan), M.Ö. 1500 yıllarına doğru yapılmış olduğu öğrenilmiştir. Ancak, dev yapıların nedenlerini yine mitolojilerde aramak gerekmektedir. Efsaneye göre, Batı Hindistan'ın en eski topluluğu olan Ku-ru'larla yaptıkları savaşı keybeden tanrıların oğulları, bu taş mağaralara geri çekilmişlerdir. Jainas, Sankritçede «Galipler» anlamına gelir. Savaşta yenilenler akıllı oldukları için tam zamanında, daha önceden hazırladıkları mağaralara geri çekildiklerine göre, sonunda yine galip gelmemişler midir? Olabilir, derim; çünkü Hint mitolojisi, kayalara açılan oyukların, gök-

yüzünden gelen ve yaşayanları tehdit eden şiddet ve tehlikelere karşı koymak için yapıldığı üzerinde ısrarla durmaktadır.

Dr. Bernhard Jacobi, «Tanrılar Çok Sayıda İken» adlı kitabında, Dekhan platosundaki Jun-nar'da bulunan 150, Adschanta'daki 27, Ellara'-daki 33 Hint mağara grubuna dikkati çekmektedir.

Bu kitapta, hakkında birkaç ipucu verdiğim bir kurgu sunuyorum:

1) İBilinmiyen bir zamanda galaksimizin derinliklerinde, insana benzeyen akıllı yaratıklar arasında bir savaş olmuştur.

2) Bu savaş kaybedenler, bir uzay gemisiyle kaçarak kurtulmuşlardır.

3) Galiplerin düşüncelerini bildikleri için, onlara bir tuzak hazırlayarak varlıklarını sürdürmek amacıyla -ideal- olmayan bir gezegene inerler.

4) Yenilenler, geldikleri gezegene oranla, hiç de ideal olmayan Dünya gezegenini seçerler. Yeni atmosfer içinde, yeni hava karışımına alışmaya dek birkaç yıl boyunca gaz maskeleri kullanırlar (Mağara resimlerindeki miğferler, donanımlar, maskeler bunları gösterir).

5) Tüm teknik olanaklara sahip takipçilerin den kurtulmak için toprak altına gizlenir, tünel sistemlerini yaratırlar.

6) Rakiplerini tamamen yanıltmak için güneş sistemimizin beşinci gezegeninde (Dünya'da değil!) şifreli haber yayını yapan vericiler gibi teknik aletler kurmuşlardır.

7) Galipler, oynanan oyunu yutup tuzağa düşerler. Birkaç büyük patlama ile 5. gezegeni paramparça ederler. Bu gezegenin parçaları, gezegen zinciri arasında dağılır. (Güneş sistemi mimizi gösteren haritaya göz atınca, bugünkü dördüncü ve beşinci gezegenler olan Mars ve Jüpiter'in arasında bir boşluk olduğu görülür. Fakat burası tam anlamıyla boş değildir. İçinde irili ufaklı taş parçaları yüzmektedir. Bunlara: En Ufak Gezegenler Kemer adı verilmektedir. Astronomlar ötedenberi Mars ile Jüpiter arasındaki bir gezegenin neden patlamış olacağını düşünmektedirler. Ben, gezegenlerin patlama diğini, patlatıldıklarını iddia ediyorum!)

8) Galipler, savaş kaybedenleri tamamen ortadan kaldırdıklarını sanır, uzay gemilerini anayurtları olan gezegene geri çekerler.

9) Beşinci gezegenin ortadan kaldırılması güneş sistemimizdeki denge düzeni tamamen bozulmuştur. Dünya'nın ekseni, birkaç derece eğilmiştir. Bunun sonucu olarak da, büyük sel baskınları ortaya çıkmıştır. Dünya'daki bütün

toplumlarda sözü edilen TUFAN bu nedenle meydana gelmiştir.

10) Savaşı kaybedenler, saklandıkları birinci sınıf katakomplardan çıkıp, yeryüzünde akıllı yaratmaya başlamışlardır. Moleküler biyoloji bilgilerine dayanarak mevcut maymunlardan kendilerine benzeyen insanları yaratmışlardır. (Genetik kuralları, insanın yaratılması üzerine efsaneler; Tanrı'nın İbrahim'e ve diğerlerine

kendilerinden sonraki neslin sayısının gökyüzündeki yıldızlar kadar çok olacağı hakkında verdiği söz v.s.)

11) Bir zamanların mağlupları, şimdi tanrılar haline dönüşmüş, insan ırkının gelişmesi, yükselmesi için gerekli dürtüyü bulmuşlardır. Yarattıkları canlıların kendilerine benzediklerini biliyorlar fakat daha da ileri gitmek istiyorlardı. (Tevrat, I.II.6: «Bu yaptıkları işin başlangıcı da ha. Artık yapamayacakları şey yok demektir». Tanrılar, biyolojik yapıya uymayan yapıtlarını, kızarak ortadan kaldırıyorlardı. Çünkü insanın yaratıcısı olarak, onun ilerideki gelişmelerinden de sorumlu tutuyorlardı kendilerini.

12) İnsanlar, tanrılardan, onların cezalarından korkmaktaydılar. Ayrıca tanrılarının oğulları ve kızlarından da çekiniyorlardı. (Belge: Tanrılar Mitolojisi.)

13) Tüm insan grupları, artık tanrılarının cezalandırmasından korktukları için, belki de onların verdiği buyruğa göre, taşları daha 'kolay işlemeye yarayan, bugünün arkeologlarının sandığından daha üstün aletler yapmaya başlamışlardı.

14) Gerçekten de bugün dünya yuvarlağı üzerinde yıl geçtikçe, yeni yeni, Ekvator ve Peru'daki tünel sistemlerine benzemeyen, yeraltı evleri bulunmaktadır. Bu insan kentlerinin birkaç elin eseri olduğu açıkça ortadadır. Kusursuz teknik araçlarla yapılmışlardır. İnsanların, evrenden gelecek tehlikelerden korktukları

için yaptıkları 'korunaklar konusunda birkaç örnek verilebilir:

- Kolombiya'daki San Augustin kentinde, birbirine ara koridorlarla bağlı yeraltı salonları vardır.

- Meksika'daki Cholulada kilometrelerce uzunlukta yeraltı tapınak salonlarıyla labirent koridorları bulunmaktadır.

- Türkiye'nin DERİNKUYU kentinde büyük toplantı salonları ve çok katlı evleriyle yeraltı kentleri ortaya çıkarılmıştır.

15) İnsanların, yani atalarımız, tüm güçleriyle yer altında koruganlar yaptırılırsa, bunu ne eğlence için, ne vahşî hayvanlardan korunmak için, ne de kendilerine ün kazandırmak için yapmışlardır. İlkel araçlar ve salt insan gücü ile bu yapıtların bitirilmesi yıllar sürer. Yabancı saldırganlara karşı yapılmış da olamaz, çünkü bu düşmanın işini kolaylaştırırdı. Yeraltı kentlerine giden giriş kapılarını kapatmaları ve içine karşı korunmak! İnsanlara havadan saldırganlar işini kolaylaştırırdı.

16) İnsanların yaptığı yeraltı sığınaklarının bir tek amacı vardı: Havadan gelen saldırganlara karşı korunmak! İnsanlara havadan saldırganlar kimlerdi? Bunlar bir zamanlar ziyarete gelmiş olan tanrılar olabilir yalnızca.

Tabii bu soğukkanlı kurgu yüzünden, başımı her türlü kritiğe hedef tutmaktayım. Ama alıştım böyle şeylere.

Kızgınlıklar, kritikler ve alaylar, «Tanrıların

Arabaları» kitabımda verdiğim HESEKİEL metninden sonra olanlardan daha çok yere yıkamaz beni. Bunu tekrar etmek zorundayım! HESEKİEL'de şöyle denmektedir: «30. yılda, dördüncü ayın beşinci gününde Chebar nehri kıyısında, sürgünlerin arasında bulunduğumda, gökyüzü açıldı... Kuzeyden gelen bir fırtına gördüm. Çevresi ışıl ışıl bir bulut, dinmek bilmeyen bir ateş, ateşin ortasında yanıp sönen bir parıltı vardı. Tüm bunların arasında yaşayan dört varlık görüldü. Her birinin dört yüzü, dört kanadı vardı. Bacakları düzdü, ayak izleri dana ayağıninkine benziyordu ve ayakları parlak bir maden bigi ışıldıyordu. Ayrıca her birinin yanında yerde bir tekerlek gördüm. Tekerlekler, sarı yakut parıltısmdaydı, hepsinin de biçimi aynıydı ve sanki birbirlerinin içine girmişlerdi. Hiç dönmeden, dört yöne de hareket edebiliyorlardı. Tekerleklerin çemberleri olduğunu gördüm. Çemberlerin çevresi gözlerle doluydu. Canlı yaratıklar gittiklerinde onlar da yanlarında gidiyordu. Yaratıklar havalandıklarında, onlar da havalanıyordu... «İnsanoğlu ayağa kalk! Seninle konuşmak istiyorum...» Ve o harika şey kalktığı anda arkamda bir gürültü duydum. Yaratıkların kanat sesleri, tekerleklerin sesleri ile müthiş bir gürültü halini alıyordu.»

Hesekiel metninden burada kasıtlı olarak verdiğim bölümde, birkaç sorunun özetini çıkartıp bugünkü uzay tekniği bilgilerini formüle etmeye çalıştım. Yaptığım bu modern yorum yüzünden, eleştiri ve alayları üzerime çektim!

28 mart 1972'de Amerika'nın Huntsville kentinde F. Blumrich ile bir konuşma yaptım. Avusturya asıllı mühendis Blumrich, on dört yıldan beri NASA'da çalışmaktadır ve teknik resim masası üstünde geleceğin uzay istasyonlarının en ufak detaylarına kadar hesaplandığı yapı projesi bölümünde görev yapmaktadır. Saturn V'in son konstruksiyon bölümüne de katılmıştır. İçinde astronotların uzayda

haftalarca kalabileceği uzay istasyonlarını planlamaktadır. 1972 yılı temmuzunda Saturn ve Apollo'daki çalışmalarından dolayı «Exceptional Service Medal» almıştır. Bu madalyayı Nasa'da alan kişilerin sayısı çok azdır.

- Boş zamanlarınızda Peygamber Hesekiel'in hayalleriyle uğraşıyorsunuz. Her şeyden önce, sizin gibi önemli mevkie sahip biri nasıl oluyor da bu konularla ilgileniyor?

- Açık söylemek gerekirse, protesto arzusu ile! «Tanrıların Arabaları» adlı kitabınızı, anlatılanların tümünün doğru olmadığını önce den bilen bir insanın tutumuyla okudum. Sizin öne sürdüğünüz materyaller yığınının, hayatımın büyük bir kısmını uçak ve roketlerin yapıları ve hesaplarıyla geçirdiğim için, söz sahibi olduğum bir konuda Hesekiel'in hayallerin de belirtilen teknik tanımlamalardan kırkaç ipucu elde ettim. Bir İncil kitabı aldım, tümünü okumak istiyordum. Sizi birkaç dakika içinde çürüteceğimden, işinizi bitireceğimden emindim. Haklı olamazdınız anlattıklarınızda! Dikkatle okuduğumda, emin olduğum şeyler, kısa zaman-

da kesinliklerini kaybettiler. Birkaç dakika için uğraşayım dediğim konu, tüm boş zamanlarımı doldurur oldu. İlk saata okuduğum şeyleri, bu arada en ufak noktasına dek inceleyip belgeledim.

- Düşüncelerinizde Peygamber Hesekiel'in kişiliğine de yer verdiniz mi?

- Tabii. Hem de üç bölümde: Kişiliğinin tümünü, haberci olarak kalitesini ve üçüncü olarak da tanımlanan olayı gören biri olarak inceledim. Verdiği haberin geniş, genel değerlendirilmesinde, kişiliğinin etkisi var. Haberi veren kişi olarak gözetlediği bir olaya hâkim. Olaya katılan biri olarak, «O, olayın orta noktası mıydı?» sorusunu cevaplandırmamıza yardımcı oluyor. Kendisi olayın orta noktası olmadığı için, ikinci bir soru sorulabiliyor: Neden değil?

- Tevrat'a, sürekli olarak, duman, gürültü, ateş, şimşek ve deprem gibi yan olayları da beraberinde getiren Tanrı-Hınsan buluşmaları, şimdiye dek «İdeogramlar» olarak belirtilmiştir. Hesekiel'i incelediğinize göre, onunla yabancı bir yaratık arasında herhangi bir buluşmanın olabileceğine inanıyor musunuz? İnanıyorsanız, hangi ipuçlarına dayanarak?

- İlk sorunuza vereceğim cevap «Evet» olacaktır. Fakat «ipucu» sözünü kabul edemiyorum. Hesekiel'in tanımladığı uzay gemisinin genel görünümü, haberinden çıkartılabilir. Sonra, mühendis olarak, bu habere hiç bağımlı olmadan, aynı karakterdeki bir uçuş aracının he-

sapları yapılıp gerçekleştirilebilir. Eğer sonuç,

yalnızca teknik bakımdan mümkün değil de, her bakımdan anlamlı ve düşünülebilir ise, ayrıca Hesekiel'in haberindeki detaylar ve olaylar teknik sonuçlarla karşıtlık ortaya çıkarmazsa, uyuşursa, o zaman ipuçlarından söz edilemez artık!

- Peygamber Hesekiel'in bildirdiği konular üzerine düşüncelerinizi ve hesaplarınızı açık ladiğinizi biliyorum. (Blumrich'in kitabı 1973 ilkbaharında Econ yayınevinde çıkmıştır). Cismin boyutları hakkında da, yaptığınız hesaplara göre, teknik olasılık var mı?

- Bu konuda da çok şaşırdım, ama olasılık çok büyük! Böyle bir incelemenin hesap kısmı, başlangıçtaki bilinmezlik nedeni ile parametrik olarak yapılmaktadır; yani, etki büyük lüğünden bir dizi, basamak basamak değişikliklere uğratılmaktadır. Bundan başka, tekniğin bu günkü durumunu aşan, kısmen teoriden öteye gitmeyen olanakları da hesaba katmak gerekir. Hesekiel'in uzay gemisinin, çok inandırıcı boyutlara sahip olduğunu ve bugünün insanlığının ancak 20-30 yıl sonra kavuşabileceği bir döneme ait olduğunu anladım!

- Araştırmalarınızın sonuçlarını, vaktinden önce öğrenmek istemem, ama birtakım soruların açık kalıp kalmadığını merak ediyorum. Bana hiç olmazsa bunlardan ikisini söyleyebilir misiniz?

- Memnuniyetle. Sorulardan biri aşağı yukarı aynı değerlere sahip iki olanakla ilgili.

Hesekiel'in anlattıkları gerçek bir hayal ile gerçek bir olayın karışımı mı yoksa Hesekiel gerçekten gördüğü bir şeyi mi anlatmaktadır? Diğer soru Hesekiel'in uçurulduğu tapmakların gerçek durumları ile ilgilidir. Sözü edilen iki olanaktan hiç birinin Kudüs ile gerçek bir ilişkisi kurulamaz. Gerçek durumun belirlenmesi tabii ki çok önemli olur.

- Sevgili Bay Blumrich, ussal hesap ve düşüncelerinizle Tevrat'tan yana olanları (yalnız onları değil!) şoke edeceğinizi biliyor musunuz?

- Bir şokun kaçınılmazlığı kesindir. Ama

umarım, hesaplamalar ve yeniden yapım için kullandığım teknik esasların kitabımda bulunması, bu şokun süresini fazla büyütmez. Sonuçların tüm gelişimini belirtiyorum. Kuşkusuz olan, çalışmalarımı bizzat kontrol eder ya da ettirebilir. Kontrol hesabı uzun bir iş değildir ve bunun için de o büyük şokun şimdiden atlatılmış olması gerekir. Başka çare yok! Bir takım yörelerde bu gerçeklere alışılıncaya dek bir hayli zaman geçeceği kuşkusuzdur.

İşte burada «DÜŞLERİM» gerçekleşmiştir! Ünlü bir teknisyen, benim kurgularımı belgesel olarak desteklemektedir. Düşünmeye dürten fikirlerimin, Blumrich'de olduğu gibi, protestoya götürmesini isterim. İstedğim şeylerden biri de, o yüksek burunlu bilginlerin, sisli gözlük camlarını çıkartıp daha net gösteren camlar

taktırmaları; Blumrich gibi fantazi dolu Dâni-ken'in onları gerçeğin ta kendisine götürecek yollar sunup sunmadığını kontrol etmeleridir.

ERRARE HUMANUM EST!

... dedirtiyor Sophokles (M.Ö. 497 - 405) Antigone'sine. İnsanın, yarın koruyamayacağı bir pozisyondan vazgeçmesi, o kadar zor bir iş mi, çok mu ayıp acaba?

YEDİNCİ BÖLÜM

«O» YA DA TOHUM VE EVREN

KİM YADA NE YARATTI EVRENİ?

Kim,
ya da ne yıldızları evrene yerleş-
tirdi?

Evrende yıldızları birbirine çarptırarak, güneşte patlamalar yaratarak, tüm galaksileri birbirlerinin içine koşturarak eğlenen ve dünyaların komuta kolunu elinde tutan kim, ya da ne?

İlk hayata nefes veren kim, ya da ne?

Akıllı bir hayatın yaratılmasını; bizim biz olmamız için, kim, ya da ne istemiştir?

Varolan her şey madem bir tek Tanrı tarafından yaratılmıştır, o halde o tanrının âdil, her şeye kadir ve iyi olması gerekirdi; çünkü her şeyi kendi isteğine göre yaratmıştır.

Bu yüce Tanrı, neden savaşlara, kan ve göz yaşı dökülmesine izin veriyor?
Madem bu Tanrı dinlerin söylediği gibi, her

şeyi biliyor ve tüm insanların kendisine hizmet etmesini istiyor; neden bir tek gezegende kendi adına kanlı çatışmalara yol açan 20.000 din ve mezhebe göz yumuyor?

Dinlerde belirtildiği gibi, bir zamanlar insan olan ve bunun için de insanların mutluluklarını, acılarını bilmesi gereken böyle bir Tanrı'nın adına neden iki taraf çarpışmaktadır? Her şeyi bilen, gören Tanrı'nın, rahmetini, yalnızca kendi buyruklarını yerine getirenlere vermesi gerekmez mi?

Hırsızlar, reziller, soyguncular iyi özelliklere sahip kişiler gibi neden Tanrı'nın Güneş'i altında yaşıyorlar?

Her şeyi bilen, iyi Tanrı, zenginlerin daha zengin, fakirlerin daha fakir olmasına nasıl göz yumabilir? Tüm insanlar onun çocukları değil mi?

Bu tek tanrılı, akıllı yaşamın anlamı ne?

'Moleküler biyoloji uzmanı ve Paris'teki Pasteur Enstitüsü Müdürü olan Jacques Monod, 1965'de Nobel ödülünü kazanmıştır. Yayınladığı «Raslantı ve Zorunluk »adlı

kitabıyla inançlı dünyanın dengesini bozmuştur. Hatta, ateist solcular bile, Monod'un tezi karşısında şaşırıp kalmışlardır. Monod, yapıtında bütün yaşamı olağan yapan üç basamaktan söz etmektedir:

1) Dünyadaki canlıların ana kimyasal yapılarının bileşiminde Nükleotidler ve amino asitler bulunmaktadır. (Nükleitodler fosfor asidi, nuklein bazları ve karbon hidratların bileşimleridir. Bunlar hücre çekirdeklerinde görülürler.

Amino asitler yumurta akının temel taşı olarak önemli organik asitlerdir.)

2) Bu maddelerin temeli üzerinde, ilk ce vap verici yetenekli makro moleküller oluşmuş tur. (Moleküllerin yapılarında bin ya da daha fazla atom vardır).

3) Bu sınırsız yenilenebilen yapının çevre sinde teleonomik bir araç kurulur. Kendisini kendi içinde tutan ve ilk hücreye giden sistem dir bu.

Monod, moleküler biyoloji ve genetiğin en yeni incelemelerini bilmektedir: Milyonlarca yıl önce, dünya atmosferine ve kabuğuna metan gibi basit karbon bileşikleri düşmüştür. Daha sonra su ve amonyak oluşmuştur. Bu basit bileşiklerden; ilk organizmanın yapı taşlarını meydana getiren nükleotidler ve aminoasitlerin de bulunduğu sayısız maddeler çıkmıştır. Demek ki bu, kimyasal ve fiziksel gelişimlerin, canlı yaratıkların varlığına bağlı olmadığı zamanlara ait bir olaydır. (Yıldızlara Dönüş).

Homo Sapienin gelişmesine kadar olan «kısa adım», evrim teorisinde ihtilâlcı bir etki olmaksızın, rahat bir gelişim göstermiştir. Mo-nod'un tezinin ana çekirdeği, hayatın oluşmasında en etkin olayın, yalnızca bir keze özgü olduğudur. «İnsan, sınırsız evrende yalnız olduğunu, bir raslantı sonucu meydana geldiğini artık bilmektedir. Kaderi ve görevleri hakkında hiç bir zaman karar verilmemiştir» diyor Monod.

Hayat, doğanın bir piyangosu mu? Ateist profesörün düşünceleri bilimsel açıdan kusur-

suz sayılsa bile, son olarak önemli bir soru yine cevapsız kalmaktadır: Hayatı oluşturan kimyasal maddeleri hazırlayan ilk güç nedir? Hayatın mayasına katılan öbür maddeler nereden gelmektedir?

Tabii ki atmosferden, diye cevap veriyor bilim adamları. Fakat bu cevap, benim için yeterli değildir. Meraklı bir çocuk gibi soruyorum: Atmosfer nereden gelmiştir?

- Dünya'nın yavaş yavaş soğumasından, oğlum.
- Peki, Dünya nereden gelmiş?
- Güneş'in bir parçasıdır.
- Peki, Güneş nereden gelmiş?
- Güneş de Sanrtanyolu'nun bir parçası

dır, oğlum.

- İyi ama, Samanyolu nereden gelmiş?
- Samanyolu, evrendeki diğer samanyollarından bir bölümdür, oğlum.
- Peki, samanyolları nereden gelmişler?
- Bu konuda yalnızca teoriler var, oğlum.

Brüksel'deki atom fizikçisi ve matematikçi profesör Georges Lemaitre, dünyaların oluşumu hakkındaki düşünceleri birkaç tartışmaya sokmuştur. Milyonlarca yıl önce evrenin tüm materyalleri, ilk atom içinde sıkışmıştır. Moleküllerin çekim kuvvetiyle çekirdeğe sıkı sıkıya yapışan bir madde kitlesiydi bu. Korkunç güçler öylesine çoğalıyordu ki, en sonunda bu kitle patlamış, milyonlarca parçalara ayrılmış ve sonsuz galaksileri oluşturmuştur...

Paris ve Londra'dan sonra Michigan Üni-versitesi'ne gelen Rus fizikçisi George Gamov (1904), bilim dünyasında ilginç formülleri ile tanınmıştır. Dünyaların ve bununla birlikte tüm hayatın oluşumunun, o zamanlardaki bilimsel görüşe göre en akla yatkın teorisi olarak kabul edilen ilk patlama teorisini, Big-Bang patlaması kavramını, Gamov literatüre kazandırmıştır.

Bu tür bir yaratılmanın büyük bir patlama sonucu olduğu, tamamen inanılır bir düşüncedir.

Big-bang teorisi, öteki teorilere tercih edilmektedir. Bunu da, «Doppler Etkisi» denen özelliği ile kanıtlamaktadır. Avusturyalı fizik profesörü Christian Doppler (1803-1853) 1842'de ışık olsun, ses olsun tüm dalga olaylarında kendi adını verdiği özelliği keşfetmiştir: «Doppler etkisi, ses kaynağı ya da gözlemci hareket ettiğinde, değişen ton yüksekliklerinden oluşmaktadır. Aradaki uzaklığın büyümesi ile ses tonu kalınlaşmakta, azaldığında incelmektedir. Bu olayı, yaklaşmakta ya da uzaklaşmakta olan bir lokomotif düdüğünde izlemek mümkündür. Işık dalgalarında ise, ışık kaynağının gözlemciye yaklaşmasında, ışık tayfının mavileştiği, gözlemci-den uzaklaşması durumunda ise kızılaştığı görülmektedir.» Doppler etkisi ile tüm yıldızların hareket hızları ölçülebilmektedir. Çünkü galaksilerin yıldızlarının aynı kimyasal yapıda oldukları ve samanyolumuzdaki yıldızlar gibi aynı fiziksel özellikleri taşıdıkları kanıtlanmıştır.

Bu kesinlik kazanan bilgiden hareketle uzay fizikçisi Edwin Powel Hubble (1889-1953) 1929 yılında Wilson Gözlemevi'nde kozmik sis ve yıldızlar üzerinde çalışırken, galaksilerin kızılıklarının bizden uzaklaştıkça arttığını keşfetmiştir.

Stocholm Kraliyet Teknik Üniversitesinden plazma fiziği profesörü Hannes Alfen, «Galaksiler, bizden kendilerine olan uzaklıkları ile orantılı bir hızla bizden uzaklaşmaktadırlar.» demektedir. Işık kaynağı, ışık hızının yüzde biri oranında bir hızla (= hemen hemen 300.000 km/saniye) ıı-zaklaşır, ışığın frekansı, yüzde bir oranında küçülür. Şişirilmiş, renkli bir çocuk balonu düşünelim. Balonun içine kırmızı

tozlar atılsa ve balon şişirilse, her kırmızı toz zerreciğinin, yanındaki-lerden oranlı bir hızla uzaklaşmaya başladığı görülür. Çünkü balon şiştikçe her zerrecik, değeri tarafından daha hızlı itilmektedir. Bu toz zerreciklerinin, merkezde ne zaman toplu halde buldukları, hareket ettikleri yönden geriye hesaplayarak birbirlerine olan uzaklıklarıyla ilgili hız verilerinden anlaşılmaktadır. Kızılılaşmaya gidiş yöntemiyle evrenin yaşı hesaplanmış ve ortalama 6 ila 10 milyar dünya yılı olduğu tahmin edilmiştir. Bu hesaplamanın kabul edilmesiyle Kaliforniya Üniversitesi'nin Astronomi Bölümü Şefi Georges Abell, 1971 kasımında kendi düşüncelerini ortaya koyduğunda, «Yanıyorsunuz baylar! Birbirinden uzak sekiz galaksi ile yaptığım 13 yıllık gözlem sonucu, evrenin şimdiye

dek sanılandan iki misli daha yaşlı olduğunu kanıtlayabilirim» demiştir.

Big-bang!

Evren, yaşı yükseltilecek hakaret edilecek bir bayan değildir. İlk patlamadan bu yana ister altı, ister on, ister yirmi milyar yıl geçmiş olsun, beni hiç ilgilendirmez. Evrenin yaşlı olması, ilk hayatın nasıl oluştuğunu açıklamaz bize! Patlamalar sonucu ortaya çıkan renkli havaî fişekler ne zaman fırlatılmış olurlarsa olsunla*", bundan daha önce bir şeyin daha var olması gereklidir. İlk atomun patlaması, milyarlarca yıldızlık galaksilerin oluşumunu açıklayabilir. Sabit fikirli doğa bilimciler ve hatta filozoflar her şeyin başlangıcı olan atomun sırrına istedikleri kadar girmiş olabilirler. Ateistler, bizim adına «Tanrı» dediğimiz gücün varlığını istedikleri kadar şiddetle reddedebilirler.

Başlangıçta bir yaratılış vardı.

Eğer yıldızların hepsinin yapı maddesi, ilk atomdan geliyorsa, tüm galaksilerdeki yıldızların aynı özellikleri taşıması mantığa uygun olur; yani aynı elementlerden oluşma zorunluğu vardır. Ya kızılötesi kaymayla Big-bang teorisi kanıtlanır ki o zaman tüm maddeler ilk başlangıçta şekilsiz bir kütle halinde bir arada bulunmaktaydı; ya da ilk patlama denen şey olmamıştır, o zaman da kızılötesi kaymadan Dopp-ler etkisi ile ilgili hiç bir şey açıklanamaz.

Gerçekten de son iki yıl içinde amino asitler ve moleküller bileşim komplekslerinin, yer-

yüzü üstü çerçevede varlığı kanıtlanmıştır. New York'taki Columbia - Üniversitesi'nden Goesta Vollin ve David B. Ericson adlı jeologlar, 29 Ekim 1971'de yayınladıkları bir yazıda, yaptıkları laboratuvar çalışmalarını açıklamışlardır. Buna göre, uzaydan gelen dört ayrı maddeden oluşan bir karışımın ışınlanmasıyla elde edilen reaksiyon sonucu, amino asitler elde edilmiştir.

Hemen hemen aynı zamanda Batı Virginiya'da radyo astronomik gözlemevindeki (Green Bank) araştırmacılar, yay burcundaki B 2 gaz bulutunda hayatın ortaya çıkması için, gerekli ilk koşullara sahip maddelerin varlığını bildirmişlerdir. Bu madde, şimdiye dek uzayda varlığı kanıtlanmış olan en karmaşık kimyasal bileşim cyanoasetilendir.

Hidrojen molekülleri, karbon monoksit, amonyak, su, hidrosiyanid, formaldehit, karınca asidi, metil alkol ile daha bir sürü karbon hidroksit moleküllerinin, meteorit ve ay taşlarında amino asitlerin bulunması gibi, uzayda var oldukları kanıtlanmıştır. NASA bilim adamları, 1971 Ekim'inde, Güney Avustralya'da buldukları yerlere göre adlandırılan Murc-hinson ve Murray meteoritlerinde, dünyadaki tüm organizmalarda bulunan protein yapı elemanları ile 17 amino asit çeşidinin bulunduğunu ortaya çıkarmışlardır.

Miami Üniversitesi, Apollo XI mürettebatının getirdikleri ay taşlarında, iki serbest pro-

tein oluşturan amino asit, yani Glyzin ve Ala-nin bulmuşlardır.

Aslında istemeyerek yalnız kalan insan, bu bilimsel sonuçlardan mutlu olmalıdır; çünkü evrende yalnız olmadığını öğreniyor. Tersine, bir zamanlar dünyaya gelip dolaşan, izler bırakan evrendeki çok akıllı oyun arkadaşının, bu izlerin fark edilmesini beklediği ortaya çıkıyor. Neden mi? Çünkü:

- Evrendeki tüm maddeler, başlangıçta, ilk atomun içinde birleşmişlerdi.
- Hayat için gerekli koşullar, galaksimizde diğer yıldızlarında da vardır.

iBilimsel olarak kanıtlanan bu yüce düşünce modeli içinde «Sevgili Tanrı» ya yer kalıyor mu?

İlk patlamadan önce var olması gereken güç «Tanrı» adı altında belirlenmiştir.

Tüm oluşumlardan önce varolan ilk olağanüstü güç, nötr bir yapıdaydı, Bu güç Big-Bang'dan daha önce vardı. Büyük dağılımı yarattı. Böylece evrendeki dünyalar oluştu. O, cisim haline gelmemiş ilk güç bilinmeyen ilk emir, madde oldu. Büyük patlamanın sonucunu O biliyordu. Yaşanılmış tecrübelerle erişmek istiyordu.

Sayırsız tartışmalarda konuyla ilgili düşüncelerimi, basit bir biçimde açıklamayı denedim. **Terrible simplificateur!**

Derim ki, 100 milyar düşünce birimiyle (Bilim dilindeki adı bit'lerle) çalışan bir kom-püter var sayalım. İlk düşünen kompüterin ör-

neğini gösteren Edinburg Üniversitesi Profesörü Michie'nin de formüle ettiği gibi, bunun kendine özgü bilinci olsun. Kompüterin bilinci, sehip olduğu milyonlarca devreye bağlanmış olsun. Eğer araç kendini havaya uçurursa, 'oi-linci yok olur. Akıllı kompüter, parlamadan önce milyonlarca düşünce birimini etki alanına alabilmişse, bu patlamadan söz edilebilir. Patlama oluyor. Milyonlarca düşünce birimi büyüklüklerine göre çeşitli yönlerde, değişik hızlarla yayılırlar. Başlangıçta bir merkezde toplanmış olan aracın bilinci artık yoktur. Fakat kendi kendini yok eden akıllı araç, patlamadan sonraki geleceği programlamıştır. Etki altında kalan tüm düşünce birimleri, kendilerine ait bilgileriyle bir süre sonra patlama merkezinde buluşacaklardır. Her düşünce birimi, ilk düzendeki kişisel bilince yeni bir unsur getirir. Bu da kişisel tecrübedir. Patlamanın başlangıcından geri dönüş anına dek hiç bir düşünce birimi, büyük bilincin küçük bir parçası olduğunu ve sonunda onun bir parçası olacağını bilmiyordu. Eğer tek bir düşünce birimi, minicik aklıyla «Bu hızlı yolculuğun anlamı ve amacı neydi?» ya da «Kim beni yarattı? Nereden geliyorum?» sorularını sorabilmiş olsaydı, tek bir cevap bulamazdı. Buna rağmen olanlar, bir eylemin, binlinçlenmenin yaratılması biçiminin çoğalarak, bir başlagıç ve son ile bittiği bir unsur, bir TECRÜBE idi.

Belki bu basite indirgenmiş benzetme, «O» nun varlığını hissetmeye yardımcı olabilir. He-

pimiz bu ilk gücün, O'nuri birer parçasıyız. Ancak en sonunda Teilhard De Chardin'in (1881 - 1955) ortaya attığı «Omega Noktası»nda biz, yaratılışın nedeni ve sonucu olan yine bizle buluşacağız.

O'nun, yani Tanrı kavramının eş anlamlısının, ilk patlamadan önce de var olduğu düşüncesi, bana, karşı çıkılamayacak bir düşünce olarak görünmektedir.

Protestan Johannes, «Offenbarung» unda, metinlere girdiğini söyleyerek, yaratılışın başlangıcını şöyle açıklamıştır:

«İlk zamanda söz vardı. Bu söz Tanrı'daydı ve Tanrı o sözdü. Her şey onun tarafından yapıldı ve o olmaksızın hiç bir şey yapılmadı.»

Eğer, Tanrı kavramı, iki bin yıllık görüşlerle güçlendirilmeseydi, söylenenler akla yatkın olurdu. Çünkü bu düşünceler, çocuklara ve ilkelere yaratılışın sınırlı öykülerini anlatmaktadır ve yine bu düşünceler, yaratılış sınırının temelini inmeyi engellemektedir. Fakat O, (Tanrı) kavramı, maddeye dönüşmeye karar vermişse, o zaman O, yaratılıştır ve bizzat kendisi, kendi yaratma ürünüdür. Stan-fort Üniversitesi Profesörü D.L. Pieper şöyle diyor: «Bir yanlış, her türlü gelişim için ölüm demektir. Gerçeğe olan tutkunluk ise,

onun koruyucu zırhıdır!»

Kompüter düşünce birimleri gibi, biz de kendimizi bir bütün içinde yeniden buluyoruz. Bizler O'nun minik, minicik parçalarıyız. Tüm düşünceler, tüm felsefeler «Niçin?» ve «Ne-

den?» sorularına cevap bulamamanın acısı içindedir. Din profesörü Pucetti «Bilgi, yalnızca bilimsel yolla kazanılmak zorunda değildir ve gerçekten de önemli hiç bir dinsel gerçek bu yolla elde edilemez.» demektedir.

Zamanımız hesaplamalarının üç bininci yılı eşliğinde dünya, beş büyük din ve binlerce fanatik mezheplerin yatağı olmuştur. Teknik, evrendeki yabancı akıllı yaratıklarla ilişki kurmayı büyük bir kesinlikle sağlayacaktır. Onları nasıl düşünelim?. Katolikler olarak mı? Protestan olarak mı? Eski Luther'ciler olarak mı? Mormonlar olarak mı? Müslümanlar olarak mı? Budistler olarak mı? Hindular olarak mı? Rum Ortodoksları olarak mı?

Kendimizi, cumartesi günleri elektrik düğmesine el sürmeyen Ortodok Yahudileriz, diye tanıtip yabancı akıllı yaratıkları, hayret dolu bakışlarla mı açındıralım? Müslümanlar ve Yahudiler gibi domuz eti yemediğimizi, Hindular ve buna paralel dinlerde olduğu gibi cılız inekleri ve tombul fareleri kutsal saydığımızı, ya da yüce tanrımızı çarmıha çivilediğimizi mi an-latafım onlara?

Üç bininci uzay yılı içinde, dünyadaki çok tanrılığın, zorunlu olarak yıkılacağını sanıyorum. Hepimizin, O'nun, o güçlü varlığın birer parçası olduğumuzu kabullenerek, tek bir tanrı, aynı zamanda hem iyi hem kötü olmak zorunda kalmayacak; acı ve sevinçler için, sınavlar ve kader için sorumlu tutulmayacaktır.

Hepimiz O'ndan oluştuğumuz için, tüm olumlu ve olumsuz şeyleri kendi içimizde taşımak tayız.

Ben. O'nun ne olduğunu, daha doğrusu Tanrı'nın ne olduğu sorusunu sormaktan kaçamam, kaçmak da istemiyorum; çünkü dinlerin, sayısız tanrıları ile gelişmeyi engellediği kanısındayım. Dinlerin ve mezheplerin sayısız savaşlara, acılara, yokluklara yol açtığını düşünün! Yine bu dinler, insanın var oluşunun ve sona ermesinin nedeni olacaklardır.

Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nden sistemler analizcisi Jay W. Forester, titizlikle hazırladığı metematiksel bir modelle insanlığın çoğalması, değerleri ve bunun sonuçları konusunda çok ayrıntılı bir araştırma yapmış tır. Kitabının adı «Çoğalmanın Sınırlarıdır. Mayıs 1972'de profesör Dennis Meadows bu kitapta Forester'in verilerine dayanarak dünya kamuoyunu gelecekle ilgili, ürkütücü görüşleriyle karşı karşıya getirmişti. İnsan sayısı her gün, her saat artmaktadır. Dünyamızı bir insan seli kaplamaktadır. Hepsinin yiyeceğe, giyeceğe, barınağa ihtiyaçları vardır. Hepsi çevre kirlenmesine neden oluyor, zehirli gazlar atıyor. Dünyanın var olandan daha çok tarım alanlarına ve ham maddelere ihtiyacı var. Kanseri yaratan hücreler gibi, yeryüzünü kentler ve yerleşme merkezleri kaplamaktadır. Son çare olarak ormanlık alanlar yok edilirse, insanlık kendi kendini boğacak demektir; çün-

kü oksijen üreten kaynakları yok etmiş olacaklardır. Hayat kaynağı su da yetmeyecektir artık Okyanuslar ve kutuplardaki buzullar hs-saba katılsa bile, yine de yeterli olmayacaktır. Bilim adamları 2100 yılından önce dünyanın mahvolacağı konusunda uyarılarda bulunmaktadırlar.

Problemin tek çözüm yolu, doğumların ko-sinlikle durdurulmasıdır. Buna da büyüklü küçüklü din toplulukları karşı çıkmaktadır. Her topluluk kendi koyuncuklarını saymakta, fazla koyuncuklar ise, insanlığı felâkete sürükleyecek bile olsa, daha fazla güçlü olmak demektir. Burada Tanrı adına olan her şey, zavallı yaratıklarla yürütülen egemenlik politikası, insanlığın ölümünden başka bir şey değildir. Tüm bunlar, Tanrı'nın kopyası olan kişilere mi yapılıyor?

İnsanın artık evrenin önemli bir kısmı olduğunu anlaması gerekmez mi? Bu düşünceden hareketle belirli gerçekleri görüp kendi dünyasını anayurt olarak koruyacak, yürekli bir atılımla yıldızlara ulaşmayı göze alacaktır. Ham maddelere ve toprağa ihtiyacımız olacağı için, geleceğimizi uzay yolculukları hazırlayacaktır bize. Ay'a gidişler, bu işlemin çok ufak birer başlangıcı olmuştur. Fakat uzay yolculuklarının devamı, büyük bir kesinlikle öteki yıldızların efendileriyle karşılaşacaktır bizleri. Oysa bu karşılaşma, sayıları 20.000'i bulan din ve mezheplerin işine gelmemekte-

dir. İnanmış koyuncuk, yani insan, yaratılışın baş tacı olarak kalmalıdır! Tanrısal yaratma eylemi olmaksızın, öbür gezegenlerde bizden çok çok üstün akıllı yaratıklar nasıl olur da var olabilir? İnanılan, bağlanan o güzel masallar-dsn kopmak öylesine güç ki!

Şeytanca yöntemlerle, bu gelecek tekniği sabote edilmeye çalışılmakta ve yine bu tekniğin getireceği sonuçlara karşı insanlar uyarılmaktadır. Töresel tutuculuk insanoğlunun içine öylesine işlemiştir ki, bazı akıllı kri-tikçiler, uzay yolculuğu planlarında ve açıklamalarında, iplerin kimin elinde olduğunu, artık farkına bile varamıyorlar.

Peki, şimdi ne olacak? Peki, şimdi ne yapılabilir?

Tapınakları havaya uçurup, kiliseleri yerle bir mi etmeli?

Asla ve hiç bir zaman.

İnsanlar bir araya gelip yaratıcılarını göklere çıkarttıklarında rahatlatıcı, güçlü bir beraberlik duygusu kazanmaktadırlar. Duygular, ancak o zaman tüm güzelliği ile yüce bir şeye doğru yönelmektedir. Tapınaklar, kiliseler, ta-nımlanamayan, Tanrı adını vermeyi öğrendiği miz O'nu yüceltmek için tek vücut olunan yerlerdir. Bu tür toplantı yerleri gereklidir. Fakat daha ötesi gereksizdir.

BİTTİ